

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิจารณ์

การศึกษาบทบาทของเทศบาลและกลุ่มอาชีพในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น ตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาบทบาทของเทศบาลและกลุ่มอาชีพในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น ตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวัง ระหว่างกลุ่มอาชีพและเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยศึกษาและนำเสนอผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่
2. บทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพและการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่
3. ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพต่อบทบาทเทศบาลตำบลน้ำแพร่และการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่
4. แนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวัง ระหว่างกลุ่มอาชีพและเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญเทศบาลตำบลน้ำแพร่

อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

สภาพทั่วไป

ตำบลน้ำแพร่เป็นชุมชนโบราณดั้งเดิมเก่าแก่ เดิมประชาชนอพยพมาจากหลากหลายถิ่นฐานและหลากหลายวัฒนธรรม แต่ส่วนใหญ่อพยพมาจากตำบลน้ำแพร่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นการรำลึกถึงบ้านเกิดเมืองนอน จึงได้ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิม คือ บ้านน้ำแพร่ ต่อมาได้มีประชากรจำนวนมากขึ้น จึงได้จัดตั้งขึ้นเป็นตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ (รายงานประจำปีเทศบาลตำบลน้ำแพร่, 2555: 4)

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ตำบลน้ำแพร่ ตั้งอยู่ทางด้านทิศ ตะวันตกเฉียงใต้จากที่ว่าการอำเภอพร้าว ระยะทาง จากที่ทำการปกครองอำเภอพร้าว ประมาณ 6 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางประมาณ 10 นาที

อาณาเขต

ทิศเหนือ มีอาณาเขตติดต่อ ต.บ้านโป่ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
 ทิศตะวันออก มีอาณาเขตติดต่อ ต.ทุ่งหลวง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
 ทิศใต้ มีอาณาเขตติดต่อ ต.เขื่อนผาก ตำบลแม่ปิง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
 ทิศตะวันตก มีอาณาเขตติดต่อ ต.แม่นะ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
 มีพื้นที่ 73.965 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 46,228 ไร่

ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและป่าไม้ ประมาณร้อยละ 60 พื้นที่เกษตรกรรม และที่อยู่อาศัย ประมาณร้อยละ 40 จำแนกเป็น

พื้นที่ทำการเกษตร	8,678 ไร่
พื้นที่ภูเขาและป่าไม้	30,645.45 ไร่
พื้นที่อยู่อาศัยและอื่นๆ	1,007 ไร่

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศมี 3 ฤดู คือ
 ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ มีนาคม ถึง มิถุนายน อุณหภูมิสูงสุดประมาณ 38 องศาเซลเซียส
 ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่ กรกฎาคม ถึง ตุลาคม
 ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่ พฤศจิกายน ถึง กุมภาพันธ์ อุณหภูมิต่ำสุดประมาณ 10 องศา

เซลเซียส

ประชากร

ตำบลน้ำแพร่มีประชากร 3,282 คน แยกเป็น ชาย 1,621 คน หญิง 1,661 คน มีความหนาแน่นของประชากรเฉลี่ยต่อพื้นที่ประมาณ 50 คน/ตารางกิโลเมตร ประชากรหมู่ที่ 6 ส่วนใหญ่เป็นชาวไทยภูเขาเผ่าอีโก้ กะเหรี่ยง และประชากรหมู่ที่ 8 ส่วนใหญ่เป็นชาวไทยภูเขาเผ่าลิสูจีนฮ่อ

จำนวนหมู่บ้าน

มี 8 หมู่บ้าน ดังนี้

หมู่ที่ 1	บ้านหนองปลามัน	ประชากรทั้งหมด 538 คน
หมู่ที่ 2	บ้านป่าจั่ว	ประชากรทั้งหมด 459 คน
หมู่ที่ 3	บ้านสันขวาง	ประชากรทั้งหมด 306 คน
หมู่ที่ 4	บ้านน้ำแพร่	ประชากรทั้งหมด 462 คน
หมู่ที่ 5	บ้านโล๊ะป่าดอง	ประชากรทั้งหมด 199 คน
หมู่ที่ 6	บ้านแม่ละงอ	ประชากรทั้งหมด 332 คน
หมู่ที่ 7	บ้านสหกรณ์คำริ	ประชากรทั้งหมด 455 คน
หมู่ที่ 8	บ้านป่าอ้อ	ประชากรทั้งหมด 531 คน

สภาพทางเศรษฐกิจ

ด้านอาชีพ

อาชีพรับจ้าง	30	เปอร์เซ็นต์
อาชีพทำการเกษตร	60	เปอร์เซ็นต์
อาชีพค้าขายและรับราชการ	10	เปอร์เซ็นต์

ด้านธุรกิจในเขตตำบล

ปั้มน้ำมัน(ปั้มหลอด)	จำนวน	10	แห่ง
ร้านจำหน่ายก๊าซ	จำนวน	6	แห่ง
โรงสี	จำนวน	3	แห่ง

ร้านอาหาร	จำนวน	7	แห่ง
ร้านค้า (ขายของชำ)	จำนวน	23	แห่ง
ร้านซ่อมรถ	จำนวน	5	แห่ง
โรงแรม/รีสอร์ท	จำนวน	1	แห่ง
ฟาร์มเลี้ยงไก่เนื้อ	จำนวน	4	แห่ง
ฟาร์มเลี้ยงสุกร	จำนวน	2	แห่ง

สภาพสังคม

ด้านการศึกษา

โรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา จำนวน 2 แห่ง ได้แก่

โรงเรียนสหกรณ์ดำริ(ถึงมัธยมศึกษาที่ 3)

โรงเรียน ตชด.เจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 2 (แม่ละงอง)

ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน จำนวน 1 แห่ง

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 1 แห่ง

ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน จำนวน 6 แห่ง

ด้านสถาบันและองค์กรทางศาสนา

สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา

วัด จำนวน 6 แห่ง (หมู่ที่ 1, 2, 3, 4, 7)

สำนักสงฆ์ จำนวน 2 แห่ง (หมู่ที่ 6,8)

มัสยิด จำนวน - แห่ง

ศาลเจ้า จำนวน - แห่ง

โบสถ์ จำนวน 3 แห่ง

นับถือศาสนาพุทธ ประมาณร้อยละ 93

นับถือศาสนาคริสต์ ประมาณร้อยละ 5

นับถือผีและศาสนาอื่นๆ ประมาณร้อยละ 2

ด้านสาธารณสุข

โรงพยาบาลของรัฐขนาด – เดียง จำนวน - แห่ง

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล	จำนวน	1	แห่ง
สถานพยาบาลเอกชน	จำนวน	-	แห่ง
ร้านขายยาแผนปัจจุบัน	จำนวน	-	แห่ง

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

สถานีตำรวจ	จำนวน	-	แห่ง
สถานีดับเพลิง	จำนวน	1	แห่ง
จุดตรวจประจำตำบล	จำนวน	2	แห่ง

การบริการพื้นฐาน

ด้านการคมนาคม

ถนนลูกรัง	จำนวน	6	สาย
ถนนลาดยาง	จำนวน	3	สาย
ถนนคอนกรีตเสริมไม้ไผ่	จำนวน	4	สาย

ด้านการโทรคมนาคม

ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข	จำนวน	-	แห่ง
โทรศัพท์สาธารณะ	จำนวน	8	แห่ง

ด้านไฟฟ้า

จำนวนหมู่บ้านที่ไฟฟ้าเข้าถึง	จำนวน	8	หมู่บ้าน
------------------------------	-------	---	----------

ข้อมูลอื่นๆ

ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่

ป่าไม้ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติศรีลานนา ในพื้นที่ เป็นที่ตั้งของที่ทำการหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติศรีลานนาที่ 5 (แม่ละงอง)

แหล่งน้ำธรรมชาติ ลำน้ำ ลำห้วย 5 สาย

ได้แก่ ลำน้ำแม่ลาด ลำน้ำแม่ละงอง ลำห้วยน้ำรูลำน้ำแม่จัด ลำห้วยแม่สม บึงหนอง และอื่นๆ 4 แห่ง

แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

ฝาย	จำนวน	3	แห่ง
บ่อน้ำตื้น	จำนวน	519	บ่อ
บ่อน้ำบาดาล	จำนวน	24	บ่อ
อ่างเก็บน้ำ	จำนวน	1	แห่ง
ประปาหมู่บ้าน	จำนวน	10	แห่ง
ถังเก็บน้ำฝน	จำนวน	40	แห่ง
สระเก็บน้ำ	จำนวน	1	แห่ง

มวลชนจัดตั้ง

อาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐานระดับตำบล	1 กลุ่ม (104 คน)
กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่	1 กลุ่ม (80 คน)
กลุ่มพัฒนาสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่	1 กลุ่ม
กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรหมู่บ้าน	8 กลุ่ม
กลุ่มกองทุนยาหมู่บ้าน	8 กลุ่ม
กลุ่มฉาปนกิจสงเคราะห์หมู่บ้าน	8 กลุ่ม
กลุ่มเยาวชนหมู่บ้าน	8 กลุ่ม
กลุ่มผู้สูงอายุระดับตำบล	1 กลุ่ม
กลุ่มผู้ปลูกผักปลอดสารพิษตำบล	2 กลุ่ม
กลุ่มผู้สูงอายุหมู่บ้าน	8 กลุ่ม
กลุ่มออมทรัพย์	8 กลุ่ม
สภาวัฒนธรรมตำบลน้ำแพร่	1 กลุ่ม
กลุ่มอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนฯ	1 กลุ่ม

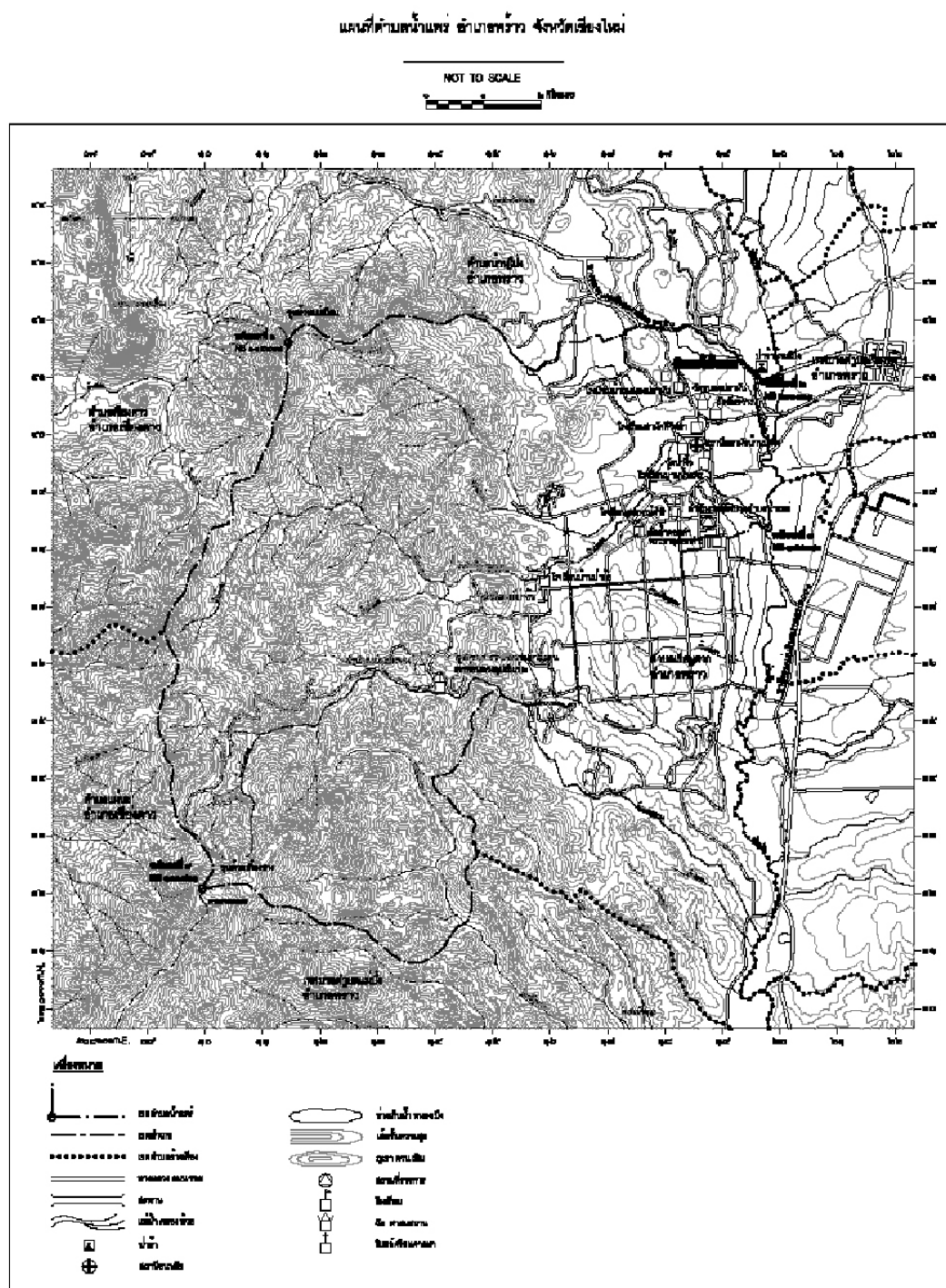
กลุ่มอาชีพในตำบล 24 กลุ่ม

กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่
 กลุ่มเกษตรกรอินทรีย์คอกคำ
 กลุ่มผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้
 กลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพ
 กลุ่มโรงสีข้าว

กลุ่มฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ
 กลุ่มฟาร์มเลี้ยงสุกร
 กลุ่มโรงผลิตข้าวโพด
 กลุ่มโรงเรือนทำแคบหมู
 กลุ่มโรงเรือนทำน้ำพริก
 กลุ่มพัฒนาศรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่
 กลุ่มร้านค้า (ขายของชำ)
 กลุ่มปลูกถั่วเหลือง
 กลุ่มนวดแผนไทย
 กลุ่มทำโคมไฟ
 กลุ่มทำเครื่องเทศและดอกไม้จัน
 กลุ่มทำพวงรีด
 กลุ่มสตรีเย็บผ้า ม.1
 กลุ่มหัตถกรรมสบู่แกะสลัก
 กลุ่มพัฒนาศรีล้านทอง(เย็บผ้า)
 กลุ่มเลี้ยงวัว ควาย

จุดเด่นของพื้นที่ (ที่เอื้อต่อการพัฒนาตำบล)

1. พื้นที่ส่วนใหญ่ของตำบลเป็นป่าไม้และภูเขา ก่อให้เกิดฝนตกตามฤดูกาล
2. มีอ่างเก็บน้ำ และแหล่งน้ำตามธรรมชาติที่สมบูรณ์
3. มีโบราณสถานและสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สมบูรณ์ สามารถที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทำให้ชุมชนมีรายได้ ได้แก่ น้ำตกแม่ละงอง ถ้ำดอกคำ สวนป่าอนุรักษ์ น้ำรู่ โบราณสถานวัดพระเจ้าล้านทอง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ โฮมสเตย์ คอยจอมหาด
4. มีถนนที่เอื้ออำนวยต่อการขนส่งผลผลิตทางการเกษตรที่สะดวก
5. ในตำบลมีบุคลากรทาง วัฒนธรรมที่หลากหลาย ศิลปินพื้นบ้าน ช่างซ่อมพื้นเมือง ช่างศิลป์ และมีขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชนชาวเขาเผ่าต่างๆ เช่น เผ่าอีเก้อ เผ่าลีซุ เผ่ากะเหรี่ยง

ภาพ 1 แผนที่ตำบลน้ำแพร่

ที่มา: เทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ (2555ค: 8)

บทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพและการบริหาร เศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

การศึกษารoles of เทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพและการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ศึกษาจากกลุ่มประชากรประกอบไปด้วยคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ปลัดเทศบาล สมาชิกสภาเทศบาล เจ้าหน้าที่ พนักงานที่เกี่ยวข้องของเทศบาลตำบล น้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากกลุ่มประชากรดังกล่าวปฏิบัติงานในพื้นที่และคลุกคลีกับกลุ่มอาชีพภายในตำบล ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้สามารถแบ่งหัวข้อคำสัมภาษณ์ออกเป็น 15 คำถาม ประกอบกับการศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการส่งเสริมกลุ่มอาชีพ ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

จากการศึกษาเอกสารเทศบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ได้ระบุถึงรายละเอียดด้านบริการชุมชนและสังคม ในแผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน โดยตั้งงบประมาณรายจ่ายไว้ 60,000 บาท โดยเกี่ยวข้องกับเรื่อง การส่งเสริมกลุ่มกลุ่มอาชีพของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ จำนวน 1 โครงการ คือ โครงการอบรมส่งเสริมอาชีพกลุ่มอาชีพตำบลน้ำแพร่ โดยตั้งงบประมาณไว้ 30,000 บาท เพื่อจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพเสริม และเพิ่มรายได้ให้แก่กลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ (สอดคล้องกับแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. 2555-2557) ตั้งจ่ายจากเงินอุดหนุนทั่วไป (เทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่, 2555: 59)

เอกสารแผนการดำเนินงาน ประจำปีงบประมาณ 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง การส่งเสริมกลุ่มกลุ่มอาชีพของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้ระบุถึงรายละเอียดของบัญชีสรุปโครงการ/งบประมาณแผนการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 เทศบาลตำบลน้ำแพร่ ในด้านยุทธศาสตร์/แนวทางการพัฒนา เรื่อง

1. ยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

1.1 การส่งเสริมด้านอาชีพการเกษตรให้แก่ประชาชน จำนวนโครงการที่ดำเนินการ 1 โครงการ คิดเป็นร้อยละของโครงการทั้งหมด 1.44 จำนวนงบประมาณ 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละของงบประมาณ 0.20 จากจำนวนงบประมาณทั้งหมด 15,000,000 ล้านบาท หน่วยงานที่ดำเนินการ สำนักปลัด โดยโครงการที่ดำเนินการ มีดังนี้

ตาราง 1 แนวทางการส่งเสริมอาชีพการเกษตรให้แก่ประชาชน

ลำดับ ที่	โครงการ/กิจกรรม	รายละเอียดของโครงการ/ กิจกรรม	สถานที่ ดำเนินงาน	หน่วย ดำเนินงาน
1	โครงการอบรมส่งเสริมกลุ่มอาชีพ ตำบลน้ำแพร่ งบประมาณ 30,000 บาท (งบประมาณปี 55 หน้าที่ 59)	จัดส่งเสริมอาชีพให้กับ ผู้สนใจเพื่อเพิ่มรายได้เสริม นอกเหนือจากอาชีพหลัก	ในเขต เทศบาลฯ	สำนักปลัด

1.2 การส่งเสริมช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าและการแปรรูปทางการเกษตร
ให้แก่ประชาชน จำนวนโครงการที่ดำเนินการ 3 โครงการ คิดเป็นร้อยละของโครงการทั้งหมด 4.35
จำนวนงบประมาณ 44,000 บาท คิดเป็นร้อยละของงบประมาณ 0.29 จากจำนวนงบประมาณ
ทั้งหมด 15,000,000 ล้านบาท หน่วยงานที่ดำเนินการ สำนักปลัด โดยโครงการที่ดำเนินงาน มีดังนี้

ตาราง 2 แนวทางการส่งเสริมช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าและการแปรรูปทางการเกษตรให้
ประชาชน

ลำดับ ที่	โครงการ/กิจกรรม	รายละเอียดของโครงการ/ กิจกรรม	สถานที่ ดำเนินงาน	หน่วย ดำเนินงาน
1	โครงการจัดงานวันเกี่ยวข้าวชาวดอก มะลิ งบประมาณ 40,000 บาท (งบประมาณปี 55 หน้าที่ 30)	เพื่ออุดหนุนตามโครงการจัด งานวันเกี่ยวข้าวชาวดอกมะลิ 105 อำเภอพร้าว	อำเภอ พร้าว	สำนักปลัด
2	โครงการจัดงานหนึ่งตำบลหนึ่ง ผลิตภัณฑ์ในงานฤดูหนาวและงาน กาชาดจังหวัดเชียงใหม่ งบประมาณ 40,000 บาท (งบประมาณปี 55 หน้าที่ 31)	เพื่ออุดหนุนตามโครงการจัด งานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ฯ	อำเภอ พร้าว	สำนักปลัด

ที่มา: เทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ (2555ค: 13)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับด้านบทบาท หน้าที่ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกลุ่ม
อาชีพพบว่า เทศบาลตำบลน้ำแพร่มีบทบาทหน้าที่ ในการให้คำปรึกษา การให้ทุนสนับสนุน การ

อบรมให้ความรู้ เชิญวิทยากร หรือบุคลากรที่มีความรู้มาให้คำแนะนำแก่กลุ่มอาชีพต่างในตำบลน้ำแพร่ ให้คำแนะนำในเรื่องของการรวมกลุ่ม รวมไปถึงการรับจดทะเบียนและรับรองกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่ (มานิต วงษา, 2556: สัมภาษณ์; ศักดิ์ศรี บัวแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ซึ่งกลุ่มอาชีพหลักๆ และใหญ่ๆ ในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นมีอยู่ 5 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพ 2) กลุ่มผู้ปลูกเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด 3) เกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ 4) กลุ่มเกษตรอินทรีย์ปลอดสารพิษ 5) กลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง (ทัศน์ สาธร, 2556: สัมภาษณ์; สุพัตร คำฟอง, 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้มีผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า นอกจากกลุ่มอาชีพหลักๆ และใหญ่ๆ ดังกล่าวแล้วยังมีกลุ่มอาชีพเล็กๆ อีกหลายกลุ่ม คือ กลุ่มทำสบู่แกะสลัก กลุ่มทำตุ๊กตาดินเผา กลุ่มเลี้ยงวัว ควาย กลุ่มทำแคบหมู กลุ่มทำน้ำพริกตาแดง (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์; วรุดิ โนภา, 2556: สัมภาษณ์)

โดยขณะที่เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของกลุ่มอาชีพเป็นการส่งเสริมการรวมกลุ่มพัฒนาศักยภาพการผลิตของผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค เพื่อสามารถมีอำนาจต่อรองกับพ่อค้าคนกลางได้ในเวลาขายสินค้า เพื่อเพิ่มผลผลิตและทำให้ได้ราคาดี ช่วยส่งเสริมการมีรายได้ที่ว่างจากฤดูกาลทำนาที่เป็นอาชีพหลัก (ศิริพร ใจกว้าง, 2556: สัมภาษณ์; จันทร์เพ็ญ แสงชาติ, 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้ การที่กลุ่มอาชีพมารวมตัวกันนั้นแต่ละกลุ่มอาชีพมีเป้าหมาย คือ เพื่อต้องการมีอาชีพที่มั่นคง มีรายได้มาสู่ครอบครัวไม่ยอมให้คนในชุมชนออกไปทำงานนอกถิ่น เพื่อเป็นการรวมกลุ่มกันเพื่อสร้างอาชีพ ให้เกิดความสามัคคีกันในกลุ่มและชุมชน (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์; วิโรจน์ ฟองมูล, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนั้นเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ร่วมมือและทำงานกับทุกกลุ่มอาชีพ ทั้งให้การร่วมมือในเรื่อง การส่งเสริมสนับสนุนความรู้ การอบรมให้แก่กลุ่มเกษตรกร การส่งเสริมการขายให้แก่ กลุ่มทำน้ำพริกตาแดง กลุ่มทำตุ๊กตาดินเผา กลุ่มแกะสลักสบู่ โดยการสนับสนุนให้ไปออกร้านค้า จำหน่ายของในงานต่างๆ ในระดับอำเภอและระดับจังหวัด การการสนับสนุน ให้กลุ่มตัดผม โกนหนวด ออกมาร่วมให้บริการประชาชนตามโครงการเทศบาลเคลื่อนที่ในแต่ละหมู่บ้านภายในตำบล การจัดสรรงบประมาณให้กลุ่มต่างๆ ไปบริหารจัดการ เช่นกลุ่มเกษตรอินทรีย์ดอกคำเพื่อนำไปทำการแปรรูปสินค้า การทำโรงเรือน การบรรจุหีบห่อ รวมไปถึงทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้มีการตั้งจุดรับซื้อผลผลิตของเกษตรกรไว้ที่หน้าเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ซึ่งผลจากการที่เทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้กระทำได้ดังกล่าวนั้นคือ ประสบผลสำเร็จมาก ได้รับความร่วมมือกับทางกลุ่มอาชีพต่างๆ เป็นอย่างดีและทำให้กลุ่มอาชีพได้รับผลประโยชน์โดยเป็นที่น่าพึงพอใจทั้งสองฝ่าย (อดุลย์ กันธิยะ, 2556: สัมภาษณ์; อะโบ แสนมี, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการพัฒนาส่งเสริมกลุ่มอาชีพเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนนั้น เทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้การส่งเสริมด้านงบประมาณและด้านความรู้ให้แก่แต่ละกลุ่มอาชีพ เพื่อแต่ละกลุ่มนั้นจะได้นำความรู้ที่ได้นั้นไปบริหารจัดการ ต่อยอดและขยายผลเพิ่มสมาชิกกลุ่มให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความยั่งยืนและเข้มแข็งและทางเทศบาลยังได้จัดหาบุคลากรที่มีความรู้มาอบรมบรรยาย สาธิต และให้ความรู้ถึงวิธีการทำงานและติดตามผลการดำเนินงานของแต่ละกลุ่มอาชีพอย่างต่อเนื่องถึงเรื่องการทำเกษตร ส่วนในด้านการส่งเสริมอาชีพให้แก่กลุ่มอาชีพทุกกลุ่มในตำบลนั้น ได้ให้การสนับสนุนในด้านการออกร้านขายของ การประชาสัมพันธ์สินค้าของแต่ละกลุ่ม นำกลุ่มอาชีพไปศึกษาดูงานนอกพื้นที่ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มทำการแปรรูปถั่วลิสง ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้นำสมาชิกของทางกลุ่มไปศึกษาดูงานนอกพื้นที่เพื่อที่จะนำกลับมาพัฒนาสินค้าของทางกลุ่ม เป็นต้น (มานิต วงษา, 2556: สัมภาษณ์; มลธิลา แก้วเปี้ย, 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้มีผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า การที่จะเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนหรือกลุ่มอาชีพภายในตำบลมีรายได้เพิ่มมากขึ้นนั้น โดยเฉพาะเรื่องการทำเกษตรนั้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นได้ให้ความช่วยเหลือในเรื่องของสถานที่ เรื่องของน้ำที่ใช้ในการเกษตร การขุดลอกลำเหมืองให้เกษตรกรมีน้ำในการทำเกษตร เพราะถือน้ำเป็นสิ่งสำคัญในการทำเกษตรเพื่อที่จะให้ผลผลิตทางการเกษตรดีขึ้น ขายได้ในราคาดี โดยถือว่าการเพิ่มรายได้ อีกส่วนหนึ่งให้แก่กลุ่มอาชีพ (สำราญ วิเศษเผ่า, 2556: สัมภาษณ์; บุญยง บรรณศาสตร์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องการพัฒนาส่งเสริมกลุ่มอาชีพต่างๆ มีการดำเนินตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนั้น โดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ดำเนินการแถลงเป็นนโยบายของเทศบาล โดยเทศบาลตำบลน้ำแพร่มีการณรงค์ให้กลุ่มอาชีพและประชาชนทำตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในการที่จะได้นำความรู้ที่ได้มาปรับใช้ในกลุ่มให้เกิดการยั่งยืนและเข้มแข็งของกลุ่มโดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้จัดศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงไว้ 2 แห่ง คือ 1) กลุ่มเลี้ยงวัว ควาย และ 2) กลุ่มเกษตรอินทรีย์ดอกคำรวมไปถึงยังได้ส่งเสริมให้ประชาชนได้ทำการเกษตรอินทรีย์ ส่งเสริมให้ประชาชนทำการเกษตรแบบพอเพียง ส่งเสริมการปลูกผักมีไว้กินเองและขาย โดยรณรงค์ผ่านโครงการเทศบาลเคลื่อนที่ และมีเมล็ดพันธุ์แจกให้แก่ประชาชนได้เอาไปปลูก (สุพัตร์ คำฟอง, 2556: สัมภาษณ์; ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

เช่นเดียวกันกับการส่งเสริมอาชีพและรายได้ของกลุ่มอาชีพเพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ของตำบล หรือ OTOP นั้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ประกาศเป็นนโยบายของเทศบาล โดยทางเทศบาลได้มีการส่งเสริมด้าน เงินทุน งบประมาณ ในการบริหารจัดการของกลุ่มอาชีพของตนเองและนำพากลุ่มอาชีพไปออกงานต่างๆ นำสินค้า ผลิตภัณฑ์ลงโฆษณาในเว็บไซต์ของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เพื่อให้ได้รับการรู้จักมากยิ่งขึ้น มีการส่งเสริมให้กลุ่มอาชีพสามารถ

รวมตัวกันผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ นำกลุ่มอาชีพและประชาชนไปศึกษาดูงานจากหน่วยงานอื่นๆ เพื่อนำมาปรับปรุงผลิตภัณฑ์ของกลุ่มต่างๆ รวมทั้งได้ส่งเสริมให้ความรู้ต่างๆ โดยได้เชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ในเรื่อง การผลิต การแปรรูป และการบรรจุภัณฑ์ ตัวอย่าง เช่น การส่งเสริมสนับสนุน กลุ่มเกษตรกรอินทรีย์ดอกคำ ซึ่งผลิตสินค้าข้าวกล้องและกลุ่ม แกะสลักสบู่ ให้เป็นสินค้า OTOP ของตำบลเพื่อจำหน่ายในประเทศและส่งออกไปยังต่างประเทศ (ศักดิ์ศรี บัวแก้ว, 2556: สัมภาษณ์; อดุลย์ กันธิยะ, 2556: สัมภาษณ์)

ในส่วนของการส่งเสริมการจำหน่ายสินค้าแปรรูปที่มาจากผลผลิตของของกลุ่มอาชีพในตำบลนั้นทางด้านเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้นำสินค้าและผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพในตำบลมาลงโฆษณาประชาสัมพันธ์ในเว็บไซต์ของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เพื่อให้สื่อต่างๆ รู้จักแพร่หลายมากขึ้น ให้การสนับสนุนงบประมาณในการออกแบบบรรจุภัณฑ์ รวมทั้งการออกร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์กลุ่มอาชีพรวมถึงนำสมาชิกกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลออกไปศึกษาดูงานตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในและนอกจังหวัด ส่งเสริมด้านการตลาดให้กลุ่มอาชีพจัดจำหน่ายสินค้าของกลุ่มตนเองไม่ว่าจะเป็นการจัดร้าน การจัดบูธจำหน่ายสินค้าที่มาจากผลผลิตของกลุ่ม ทั้งในอำเภอและในจังหวัด จัดทำสถานที่ให้มีตลาดกลางการเกษตรที่หน้าเทศบาลตำบลน้ำแพร่โดยการตั้งจุดรับซื้อผลผลิตของเกษตรกร โดยให้เกษตรกรในตำบลนำผลผลิตมาจำหน่าย โดยไม่ต้องไปจำหน่ายไกลๆ หรือนอกพื้นที่ ที่มีสื่อจำหน่ายสินค้า มีจุดระบายสินค้ารวมทั้งติดต่อพ่อค้าจากต่างจังหวัดมารับซื้อผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มต่างๆ ในตำบลยังสถานที่ที่จัดไว้ (วรวิภา โนภา, 2556: สัมภาษณ์; สมาน ประธานราษฎร์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับปัญหาอุปสรรคของกลุ่มอาชีพแต่ละกลุ่มในตำบลน้ำแพร่ ส่วนมากนั้นจะเจอปัญหา อุปสรรค ด้านของผลผลิตของเกษตรกรออกมาเกินความต้องการของตลาดทำให้ราคาไม่ดี ตกต่ำบ้างในบางปี รวมไปถึงด้านงบประมาณในการบริหารจัดการภายในกลุ่มซึ่งยังขาดวัสดุอุปกรณ์ การแปรรูปสินค้าที่ยังคงมีปัญหา เนื่องจากสมาชิกกลุ่มยังขาดความเชี่ยวชาญในด้านการผลิต ด้านการออกแบบต่างๆ ปัญหาในด้านการรวมกลุ่ม ความเข้มแข็งในการรวมกลุ่ม ปัญหาส่วนบุคคลแต่ละบุคคลในกลุ่มต่างๆ ปัญหาการขาดตลาดรองรับสินค้าของทางกลุ่มอาชีพในตำบล (มานิต วงษา, 2556: สัมภาษณ์; นพรัตน์ ทรวง, 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้มีผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ปัญหาอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้กลุ่มอาชีพต่างๆ เกิดอุปสรรคในการดำเนินงานคือ การขาดความเชื่อมั่นในการทำงานเป็นกลุ่มจึงส่งผลทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จ ขาดความรู้ในด้านการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่าย ขาดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน เพราะประชาชนจะมาร่วมกลุ่มทำงานกันเฉพาะเวลาว่างจากการทำไร่ ทำนา จึงส่งผลให้การผลิตสินค้าไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร (ศิริพร ใจกว้าง, 2556: สัมภาษณ์; ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

อย่างไรก็ดีทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นได้เข้าไปแก้ไขปัญหอุปสรรคของกลุ่มอาชีพต่างๆ ในหลายด้าน เช่น ด้านงบประมาณ เทศบาลได้สนับสนุนงบประมาณประจำปีให้แก่กลุ่มอาชีพหลายๆ กลุ่มไปบริหารจัดการเอง รวมไปถึงได้มีการจัดตั้งกองทุนเศรษฐกิจชุมชนให้กลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลกู้เงินไปลงทุนประกอบอาชีพ ในด้านการตลาดทางเทศบาลมีการจัดตั้งจุดรับซื้อผลผลิตของกลุ่มอาชีพและผลผลิตทางการเกษตร โดยได้จัดตั้งตลาดกลางการเกษตรเพื่อให้เกษตรกรหรือกลุ่มอาชีพต่างๆ ได้นำสินค้ามาวางขายโดยตรงไม่ต้องเสียเวลาออกไปขายยังพื้นที่ไกลๆ หรือนอกเขตตำบล ในด้านความรู้เทศบาลได้จัดหาวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญมาให้ความรู้คำแนะนำ แก่ทางกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบล เช่น ความรู้ด้านการผลิต การแปรรูป การบรรจุภัณฑ์ เช่น นักวิชาการจากทางมหาวิทยาลัยแม่โจ้และผู้เชี่ยวชาญในอาชีพจากหลากหลายที่ (มานิต วงษา, 2556: สัมภาษณ์; ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้มีผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้เข้าไปแก้ไข ปัญหอุปสรรค ให้แก่กลุ่มอาชีพอีกส่วนหนึ่ง คือ การแก้ไขปัญหาคาตลาดเคลื่อนน้ำในการทำการเกษตร โดยทางเทศบาลได้ทำ การขุดคลองลำเหมืองเพื่อสะดวกในการใช้น้ำ การแจกจ่าย ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง เพื่อแก้ไขปัญหในเรื่องแมลงศัตรูพืชแก่กลุ่มชาวนา (อดุลย์ กันธิยะ, 2556: สัมภาษณ์; สำราญ วิเศษเผ่า, 2556: สัมภาษณ์)

ยิ่งกว่านั้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่อยากจะเห็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น มีเป้าหมายและแนวทาง ไปในทางเดียวกันทุกกลุ่ม เช่น อยากให้มีการรวมกลุ่มกัน อย่างเข้มแข็งและมีความสามัคคีในกลุ่ม มีการดำเนินงานกันอย่างต่อเนื่อง มีรายได้ที่แน่นอน มั่นคง สามารถพึ่งตนเองได้ สินค้าการเกษตรหรือผลผลิตของกลุ่ม ขายได้ราคาดีไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลางและมีอำนาจต่อรองกับกลุ่มพ่อค้าไม่ว่าจะเป็นพ่อค้าที่มารับซื้อผลผลิตโดยตรงและพ่อค้าคนกลาง ต้องการให้กลุ่มอาชีพมีการพัฒนาคุณภาพของสินค้า รวมไปถึงบรรจุภัณฑ์อยู่ตลอดเวลา รวมไปถึงรักษามาตรฐานการผลิต ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะได้สร้างความเข้มแข็งของกลุ่มและจะได้มีรายได้หมุนเวียน มีความมั่นคงและประสบผลสำเร็จในที่สุด (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์; มลธิลา แก้วเปี้ย, 2556: สัมภาษณ์)

ดังนั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จึงได้ให้การสนับสนุน ให้ความรู้ ให้คำปรึกษา แก่ทางกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ ด้านบุคลากร ด้านสถานที่ ให้การสนับสนุนงบประมาณ และหาแหล่งงบประมาณให้แก่ทางกลุ่มเพื่อจะได้ให้ประชาชนได้มีอาชีพ เช่น ตั้งกองทุนกู้ยืมแบบไม่คิดดอกเบี้ยให้แก่ทางกลุ่มอาชีพอยากให้กลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลน้ำแพร่ ให้ความช่วยเหลือการจัดการเรื่องการตลาดให้แก่กลุ่มอาชีพต่างๆ รวมไปถึงจัดพากลุ่มอาชีพไปศึกษาดูงานกับทางกลุ่มอาชีพอื่นๆ ที่มีระบบและประสบผลสำเร็จทั้งในและนอกจังหวัดเพื่อจะได้นำมาปรับใช้กับกลุ่มของตนเอง และแนะนำให้นำแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับใช้ในการ

ทำงานเพื่อที่งานจะออกมาดีขึ้นและจะได้ไปถึงแนวทาง และเป้าหมายที่แต่ละกลุ่มวางเอาไว้ (สุพัตร คำฟอง, 2556: สัมภาษณ์; บุญยง บรรณศาสตร์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องของกลุ่มอาชีพต่างๆ ก็กับการช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ นั้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่คิดว่าทางกลุ่มอาชีพต่างๆ ในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ในเรื่องของการพึ่งพาอาศัยกันในกลุ่มเป็นส่วนมากความหลากหลายของกลุ่มอาชีพในตำบลทำให้มีการบูรณาการช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำให้เกิดการไหลเวียนของระบบเศรษฐกิจในตำบลให้ดีขึ้นไม่ว่าจะมีการเกิดการจ้างงาน ทำให้คนในพื้นที่มีงานทำสามารถที่จะสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัวหลังจากการทำงาน ทำไร จะทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นไม่ต้องออกจากพื้นที่ไปหางานในเมือง ทำให้เกิดการไหลเวียนของระบบเศรษฐกิจของชุมชนในตำบลน้ำแพร่ ซึ่งถือว่าเป็นการช่วยเหลือระบบเศรษฐกิจในชุมชนตำบลน้ำแพร่อีกทางหนึ่ง (มานิต วงษา, 2556: สัมภาษณ์; ศักดิ์ศรี บัวแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ยิ่งกว่านั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กลับกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลนั้นจะมีแนวทางการร่วมมือกันได้นั่นเองไม่ว่าจะเป็นประเด็น เรื่องของการสนับสนุนในเรื่องของการตลาด ให้การฝึกอบรม ให้ความรู้แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ในด้านบุคลากร สถานที่ ด้านสิ่งแวดล้อม การติดต่อวิทยากรผู้มีความรู้มาให้ความรู้ใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่กลุ่มอาชีพรวมไปถึงการหาแหล่งเงินทุนและการให้เงินทุนสนับสนุนบ้างกับทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน (มลธิลา แก้วเปี้ย, 2556: สัมภาษณ์; สำราญ วิเศษเผ่า, 2556: สัมภาษณ์) และหากจะมีการดำเนินการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาอาชีพพร้อมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก เห็นด้วยอย่างยิ่งและยินดีที่จะเข้าร่วมกับงานประชุมในครั้งนี้ (นพรัตน์ ทรวง, 2556: สัมภาษณ์; ศิริพร ใจกว้าง, 2556: สัมภาษณ์)

จากการสัมภาษณ์คณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ปลัดเทศบาล สมาชิกสภาเทศบาล เจ้าหน้าที่ พนักงานที่เกี่ยวข้องของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ สามารถสรุปได้ถึงบทบาทที่สำคัญของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อกลุ่มอาชีพในตำบล รวมไปถึงเป้าหมาย แนวทาง และความคาดหวังของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ ดังตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 3 สรุปบทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพ ปีงบประมาณ 2555

ชื่อกลุ่ม	บทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพ					
	สนับสนุน ทุน	สนับสนุนปัจจัย การผลิต	สนับสนุน การแปรรูป	สนับสนุน การตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการอบรมความรู้ต่างๆ	สนับสนุน ด้านอื่นๆ
1. กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่					☐	
2. กลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่				☐		
3. กลุ่มผู้ทำการเกษตรอินทรีย์	☐	☐	☐	☐	☐	
4. กลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วง น้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่	☐			☐	☐	
5. กลุ่มร้านค้าขายของชำ						☐
6. กลุ่มหัตถกรรมสมุนไพรและสลัก						
7. กลุ่มนวดแผนไทย	☐					
8. กลุ่มผู้ทำแคบหมู						
9. กลุ่มผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่						
10. กลุ่มผู้ทำโคม ตุง ล้านนา						
11. กลุ่มผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง						☐
12. กลุ่มผู้ทำพวงหรีด						☐
13. กลุ่มโรงสีข้าว						☐

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อกลุ่ม	บทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพ					
	สนับสนุน ทุน	สนับสนุนปัจจัย การผลิต	สนับสนุน การแปรรูป	สนับสนุน การตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการอบรมความรู้ต่างๆ	สนับสนุน ด้านอื่นๆ
14. กลุ่มเย็บผ้า หมู่ที่ 1	☐					
15. กลุ่มเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง						
16. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ						☐
17. กลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด					☐	
18. กลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด					☐	
19. กลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่ และกลุ่มเงินทุน กู้ยืม บ้านน้ำแพร่	☐					
20. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่	☐					
21. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ	☐					
22. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7						
23. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8						☐
24. กลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่ และประธานกลุ่ม อาชีพแปรรูปถั่วลิสง			☐		☐	

จากตาราง 3 สรุปได้ว่า บทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีกลุ่มอาชีพในเขตตำบลน้ำแพร่ ในปีงบประมาณ 2555 มีบทบาทต่อกลุ่มอาชีพทั้งหมด 6 ด้าน ซึ่งสามารถแยกได้ว่า เทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้การสนับสนุนในแต่ละด้านต่อกลุ่มอาชีพเรียงลำดับความสำคัญ ดังต่อไปนี้

ลำดับที่หนึ่ง คือ การสนับสนุนด้านเงินทุน รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านกฎหมาย และอบรมความรู้ต่างๆ รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการตลาด รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการแปรรูป รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านปัจจัยการผลิต และสุดท้ายคือ การสนับสนุนด้านอื่นๆ

ตาราง 4 ความคาดหวังของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่

ข้อที่	ความคาดหวัง ของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่
1	อยากให้กลุ่มอาชีพต่างๆ ภายในตำบลน้ำแพร่มีรายได้ตลอดทั้งปี
2	อยากให้กลุ่มอาชีพเข้มแข็ง มั่นคง ไม่อยากให้กลุ่มอาชีพต่างๆ ภายในตำบลน้ำแพร่เกิดการยุบ หรือสลายตัว
3	อยากเห็นเกษตรกร สมาชิกในกลุ่มอาชีพต่างๆ ได้ผลผลิตที่ดี และอยากให้เกิดกำไรภายในกลุ่ม
4	อยากเห็นกลุ่มอาชีพต่างๆ มีสมาชิกที่มีรายได้มั่นคง และกลุ่มอาชีพนั้นอยู่อย่างถาวร
5	อยากเห็นกลุ่มอาชีพต่างๆ มีเงินทุน หรือเงินหมุนเวียนภายในกลุ่มจำนวนมาก เพื่อจะได้เกิดการจ้างงานของคนในพื้นที่ที่ว่างงานมีรายได้เสริม
6	อยากให้กลุ่มอาชีพ เกษตรกรมารวมเป็นกลุ่มใหญ่กลุ่มเดียวกัน เพื่อที่จะมีอำนาจต่อรองสินค้าการเกษตรกับพ่อค้าคนกลางได้
7	อยากเห็นกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่มีการบริหารจัดการที่ดี เกิดผลสำเร็จ ทั้งในการผลิตและการจำหน่ายสินค้า ทั้งในพื้นที่และนอกพื้นที่ต่างจังหวัด
8	อยากให้เห็นกลุ่มอาชีพต่างๆ ภายในตำบลน้ำแพร่มีการพัฒนาไปสู่ระดับ OTOP ของตำบลและได้รับ ระดับดาวการันตีว่ามีคุณภาพ
9	อยากให้กลุ่มอาชีพแต่ละกลุ่มมีองค์ความรู้ ความเข้าใจในอาชีพของตนเอง รวมไปถึงมีทักษะ และมีการพัฒนาฝีมือของตนเองอย่างต่อเนื่อง
10	อยากให้กลุ่มอาชีพแต่ละกลุ่มมีการพัฒนาคุณภาพของสินค้าของกลุ่มอยู่ตลอดเวลา รวมไปถึงรักษามาตรฐานการผลิต เพื่อสร้างความเข้มแข็งของกลุ่มภายในกลุ่มต่อไป

จากตาราง 4 สรุปได้ว่า ความคาดหวังของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ มีทั้งหมด 10 หัวข้อหลัก แต่ความคาดหวังของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่กับนโยบาย การสนับสนุนในเรื่องของกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบลนั้นตรงกันข้ามกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลจากเทศบัญญัติ เรื่อง งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่ได้ระบุถึงรายละเอียดงบประมาณรายจ่ายทั่วไปประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ในหัวข้อเรื่องโครงการอบรมส่งเสริมอาชีพกลุ่มอาชีพตำบลน้ำแพร่ เพียงแค่ 30,000 บาท เท่านั้น

ประกอบกับข้อมูลจากเอกสารแผนการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่ได้ระบุถึงบัญชีสรุปโครงการ/งบประมาณ แผนการดำเนินงานประจำปี 2555 เทศบาลตำบลน้ำแพร่ในหัวข้อเรื่อง ยุทธศาสตร์/แนวทางการพัฒนา ด้านยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวที่ได้ระบุถึง

1. เรื่อง การส่งเสริมด้านอาชีพการเกษตรให้แก่ประชาชนที่มีจำนวนโครงการที่ดำเนินการ เพียง 1 โครงการ คือ กิจกรรมจัดส่งเสริมอาชีพให้กับผู้สนใจเพื่อเพิ่มรายได้เสริม นอกเหนือจากอาชีพหลักคิดเป็นร้อยละของโครงการทั้งหมด 1.44 จำนวนงบประมาณ 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละของงบประมาณ 0.20 จากจำนวนงบประมาณทั้งหมด 15,000,000 ล้านบาท

2. เรื่อง การส่งเสริมช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าและการแปรรูปทางการเกษตรให้แก่ประชาชนที่มีจำนวนโครงการที่ดำเนินการเพียง 3 โครงการ คิดเป็นร้อยละของโครงการทั้งหมด 4.35 จำนวนงบประมาณ 44,000 บาท คิดเป็นร้อยละของงบประมาณ 0.29 จากจำนวนงบประมาณทั้งหมด 15,000,000 ล้านบาท

ประกอบกับข้อมูลจากเอกสารรายงานประจำปี 2555 ที่ได้รายงานผลโครงการหรือกิจกรรมที่ดำเนินงานในปีงบประมาณ 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่มีจำนวนทั้งหมด 22 โครงการ จากงบประมาณ 5,174,550 บาท โดยจากทั้งหมด 22 โครงการนั้นไม่ได้ระบุถึงโครงการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมหรือสนับสนุนกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่เลย

จากการสัมภาษณ์คณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ปลัดเทศบาล สมาชิกสภาเทศบาล เจ้าหน้าที่ พนักงานที่เกี่ยวข้องของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ สรุปได้ว่าทั้งบทบาทของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่มีต่อกลุ่มอาชีพปีงบประมาณ 2555 และความคาดหวังของเทศบาลที่มีต่อกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ ทั้งหมดนั้นเป็นแค่ความต้องการแบบลอย ๆ ของทางคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ปลัดเทศบาล สมาชิกสภาเทศบาล เจ้าหน้าที่ พนักงานที่เกี่ยวข้องของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น ในเมื่อความเป็นจริงแล้วจากข้อมูลที่ได้สัมภาษณ์กับข้อมูลข้อเท็จจริงจาก 1) เทศบัญญัติ เรื่อง งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ 2) แผนการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ.

2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ 3) รายงานประจำปี 2555 ของเทศบาลตำบลน้ำแพร่ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมหรือสนับสนุนกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่นั้นมีเพียงไม่กี่โครงการที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพภายในตำบล

ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพต่อบทบาทเทศบาลตำบลน้ำแพร่

และการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่

อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

การศึกษา ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพต่อบทบาทเทศบาลตำบลน้ำแพร่และการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ศึกษาจากกลุ่มประชากรประกอบไปด้วย ประธาน รองประธาน และคณะกรรมการด้านกลุ่มอาชีพในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 24 ท่าน เนื่องจากกลุ่มประชากรดังกล่าวเป็นหัวหน้ากลุ่ม รองหัวหน้ากลุ่ม และผู้ปฏิบัติงาน ในกลุ่มอาชีพต่างๆ ในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้สามารถแบ่งหัวข้อคำสัมภาษณ์ออกเป็น 13 คำถาม ผลการศึกษาพบว่า

กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่

นายพิรุณ ทองดี ประธานกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ได้มีการรวมกลุ่มในปี 2517 มีฐานะเป็นนิติบุคคล (ใบทะเบียนชม.30/2517) ซึ่งมีนายอินสุณย์ ทองดี บิดาของนายพิรุณ ทองดีเป็นประธานกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่คนแรกและนายพิรุณ ได้สืบทอดหัวหน้ากลุ่มอีกที กลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่มีหน้าที่หลักๆ คือการรวมกลุ่มกันเพื่อทำนาและมีอาชีพเสริมที่รวมในกลุ่มเกษตรกรทำนา คือ การทำเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดคือจะทำอาชีพปลูกข้าวโพดหลังจากทำนาเสร็จ เป็นการปลูกแบบพืชไร่ เป็นอาหารสัตว์และการผลิตเพื่อการขายซึ่งก่อประโยชน์และผลดีต่อเกษตรกรในตำบลทำให้เกษตรกรในตำบลมีรายได้จนเจือรอบครัว ทำให้ประชากรในตำบลมีอาชีพเป็นหลักแหล่งไม่ต้องออกไปทำงานต่างถิ่น (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้นายพิรุณ ยังกล่าวว่าการบริหารจัดการในกลุ่มนั้นได้มีการบริหารกันแบบกลุ่มขนาดกลางๆ มีประธาน รองประธาน กรรมการ สมาชิกและได้รับคำแนะนำเรื่องการบริหารจากกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรในด้านเรื่องของ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลงบ้างบางครั้งแต่มีปัญหาเมื่อเป็นกลุ่มเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดแล้วยังมีปัญหากับกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรว่าทางกลุ่มนั้นติด

ฉลากสินค้าไม่ถูกต้อง ผิดกฎระเบียบ ทางกลุ่มคิดว่าน่าจะมีการมาแนะนำเรื่องต่างๆ นี่ก่อนจึงเกิดเป็นคดีเมื่ออดีตที่ผ่านมาโดยที่ทางกลุ่มโดนคดีข้อหาที่ว่าฉลากผลิตภัณฑ์ของสินค้าไม่ถูกต้อง แต่ถ้าหากพูดถึงคุณภาพของเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของทางกลุ่มนั้นถือว่ามีความคุณภาพไม่แพ้กลุ่มเกษตรกรกลุ่มอื่นแน่นอน แต่ทั้งนี้จากที่ว่าทางกลุ่มไม่ได้รับการสนับสนุนหรือคำแนะนำจากกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรจึงเกิดอาการน้อยใจบ้าง กว่าที่ทางกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรจะออกไปอนุญาตได้นั้นใช้เวลานานมาก มีอุปสรรคปัญหาบ้างและควรจะมีการออกใบอนุญาตให้เร็วและง่ายกว่านี้บ้าง (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องของการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพของทางกลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ได้บรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ หรือไม่นั้น ทางนายพิรุณ ทองดี ได้กล่าวว่า การดำเนินงานของกลุ่มอาชีพของทางกลุ่มเรานั้น ถือว่าบรรลุผลตามเป้าหมายอยู่ แต่บรรลุผลประมาณ 60 % โดยยังมีอุปสรรคในหลายๆ ด้านเช่น ด้านกฎหมายที่ทางกลุ่มไม่ค่อยมีความรู้มากนัก และยังไม่ได้รับคำแนะนำจากหน่วยงานราชการที่จะมาให้ความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอย่างจริงจัง เพราะทางกลุ่มไม่มีความรู้เรื่องกฎหมายจึงได้รับการกลั่นแกล้งจากกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรโดยการส่งสารวัตรเกษตรมาจับผิดทางกลุ่ม จึงเกิดปัญหาใหญ่ในกลุ่มอย่างมาก เพราะว่าการกลุ่มผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดเรานั้นถือว่าเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่มีสมาชิก 80-90 คน เพราะถือว่าเป็นการรวบรวมเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของทางกลุ่ม และทางกลุ่มเราจะต้องกระจายเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดให้ทั่วถึงและครอบคลุม การปลูกข้าวโพดนั้นถือว่ามีความพิถีพิถันสูงต่อเกษตรกรทั้งตำบลน้ำแพร่ถือว่าได้ว่าเป็นอาชีพหลักๆ ในตำบลน้ำแพร่เลยทีเดียว และถือเป็นรายได้หลักของประชากรในตำบลน้ำแพร่เลยทีเดียว (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นายพิรุณ ทองดี ยังกล่าวอีกว่า สำหรับเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นั้น กลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ แต่ทางกลุ่มเกษตรกรทำนาได้มีการร่วมลงทุน และร่วมหุ้นภายในกลุ่ม และมีเงินปันผลในกลุ่ม คือจะต้องมีเงินทุนมาหมุนเวียนในกลุ่ม มีดอกเบี้ย มีกำไรสุทธิในกลุ่มประมาณพอสมควร เงินหุ้นในกลุ่มมีประมาณทั้งหมด 60,000 บาท แต่ก็ยังเป็นหนี้สูญเสียไปเงินไปหลายหมื่นบาทตั้งแต่ประธานกลุ่มคนที่ผ่านมาเอาเงินหุ้นของกลุ่มไปลงทุนเป็น ปุ๋ย ยาฆ่าแมลงให้กับสมาชิกกลุ่ม แต่มีการจัดการไม่ดีจึงขาดทุนและก่อหนี้จำนวนหลายหมื่นบาท แต่ปัจจุบันนี้ถือว่าทางกลุ่มได้กำไร แต่ปัญหามีอยู่ว่าสมาชิกของกลุ่มที่ถือหุ้นจำนวนมากมีการลาออกจากกลุ่มไป และมีการสมัครเข้าใหม่และย้ายออกจากกลุ่มจำนวนมากจึงมีปัญหาบ้าง ณ ปัจจุบันมีสมาชิกกลุ่มประมาณ 80 คน (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ นั้น นายพิรุณ ทองดี ได้กล่าวว่า ปัจจุบันนี้ที่ทางกลุ่มของเรากำลังทำอยู่นั้นคือการผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด และมีการออกแบบผลิตภัณฑ์โดย ทำถุงบรรจุภัณฑ์ยี่ห้อ SSS มีหลากหลายสี ซึ่งมีโลโก้เหมือนกันทั้งกลุ่ม คือ SSS และใช้รหัสของกลุ่มสมาชิกแบบ Slot Number ตั้งแต่เบอร์ 001-018 ของสมาชิกกลุ่มที่รวบรวมเมล็ดพันธุ์ทั้งหมด และในเรื่องการตลาดถือว่า ได้การยอมรับจากตลาดเนื่องจากผลิตภัณฑ์ของเรามีคุณภาพเพราะทำมาหลายปีและลูกค้ามีจำนวนมาก ในส่วนของข้อมูลหรือการเผยแพร่ข้อมูลนั้นทางกลุ่มจะมีการนำสินค้าโชว์หากมีการจัดสัมมนาต่างๆ เกี่ยวกับการเกษตร และจากการเห็นของกลุ่มอื่นและเกิดการแลกเปลี่ยนของกลุ่มอื่นๆ นำไปทดลองใช้ และการบอกต่อ (ปากต่อปาก) จากเครือข่าย เพื่อนฝูง ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์นั้นปัจจุบันทางกลุ่มได้พัฒนาขยายสายพันธุ์ให้หลากหลายยิ่งขึ้น และได้รับการสนับสนุนจากศูนย์วิจัยพืชไร่นำสายพันธุ์พืชจากทางราชการมาส่งเสริมให้กลุ่มลูก เช่นพันธุ์เมล็ดของนครสวรรค์ และได้เริ่มปลูกในปี 2556 นี้ เพื่อต้องการให้พันธุ์ข้าวโพดของทางกลุ่มมีหลากหลายสายพันธุ์ เป็นต้น (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นายพิรุณ ทองดี ยังกล่าวต่ออีกไปว่า ทางกลุ่มนั้นมีการจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ส่วนใหญ่หรือรายได้หลักมาจากสมาชิกในกลุ่ม หากสมาชิกในกลุ่มคนไหนรวบรวมเมล็ดพันธุ์ได้มากก็นำมาบริจาคให้กับทางกลุ่มมาก (จะมีบัญชีของแต่ละคนอยู่แล้ว) บางคนในกลุ่มเก็บรวบรวมเมล็ดพันธุ์ได้มากก็บริจาคเป็นเงินหลักหมื่น ซึ่งสามารถเช็คได้จากบัญชีหรือถุงบรรจุเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด ที่จะต้องมาเบิกกับประธานกลุ่มซึ่ง 1 ถุงจะมีน้ำหนัก 10 กิโลกรัม และเงินส่วนที่ได้จากการส่งถุงบรรจุเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของสมาชิกกลุ่มจะนำเข้าบัญชีเงินกองกลางของกลุ่มโดยราคาถุงละ 50 สตางค์ โดยไม่มีการหักเปอร์เซ็นต์อะไรทั้งสิ้นซึ่งจากรายได้จากการส่งถุงบรรจุเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของสมาชิกถือว่ามียาได้เข้าบัญชีเงินกองกลางของกลุ่มมากพอสมควร เพราะสมาชิกในกลุ่มบางคนจะส่งถุงบรรจุเมล็ดพันธุ์เป็นหมื่นถุง ซึ่งสรุปได้ว่ารายได้ของกลุ่มนั้นจะมาจากการบริจาคจากสมาชิกกลุ่ม และค่าถุงบรรจุเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดที่สมาชิกกลุ่มเบิกไป (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ นายพิรุณ ทองดี ได้ให้ข้อมูลว่าทางกลุ่ม เกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ของเรานั้นไม่ได้รับการส่งเสริมจากนักวิชาการมากนัก แต่กลับกันมีการส่งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเข้ามาจับผิดทางกลุ่มอยู่เสมอ เช่น การส่งสารวัตรเกษตรมาจับผิด ทางกลุ่มคิดว่าควรจะมีการมาแนะนำวิธีการติดฉลากที่ถูกต้อง มาให้ความรู้แก่ทางกลุ่ม และมาทำความเข้าใจ แต่บางครั้งก็มีการมาให้ความรู้

ทุกๆปี ซึ่งแต่ละปีมาในรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงทุกปี อาจเป็นเพราะนโยบายจากรัฐบาลหรือเปล่าก็ไม่ทราบ แต่ส่วนมากทางกลุ่มจะมีการจัดการเอง เพราะทางกรมวิชาการส่งเสริมการเกษตรจำกัดเรื่องค่อนข้างมาก จะต้องบังคับให้มีแปลงทดลองหลายรูปแบบ และจะต้องจ้างนักวิชาการมาวิจัยเมล็ดพันธุ์ของทางกลุ่มซึ่งทางกลุ่มไม่สามารถทำได้เนื่องจากไม่มีทุนในการจ้างแพงๆ เพราะทางกลุ่มทำเพื่อพอเพียง ทำอาชีพเพื่อมีกินมีอยู่ ไม่ได้ทำเป็นบริษัทใหญ่ แต่ทำเพื่อให้เกษตรกรมีกินมีใช้แบบพอเพียง (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้นายพิรุณ ทองดี ยังกล่าวว่า ในส่วนการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น ก็มีไม่มากเท่าไร ส่วนมากแล้วทางกลุ่มก็มีเงินทุนอยู่บ้าง ดังนั้นทางกลุ่มจึงไม่ไปรบกวนทางเทศบาล แต่ที่ทางกลุ่มไปขอความช่วยเหลือนั้นจะไปขอความช่วยเหลือในเรื่องความคิดเห็น ความรู้ คำปรึกษา และไปขอใบประกอบการพาณิชย์ให้แก่สมาชิกแต่ละรายเพื่อจะได้นำผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มไปออกขายได้สะดวก ทางกลุ่มก็ไม่ไปรบกวนทางเทศบาลเพราะเห็นว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็มีรายจ่ายมากเพียงพอแล้ว (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นายพิรุณ ทองดี ยังกล่าวต่อไปอีกว่า ทางกลุ่มอาชีพเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ น่าจะใหญ่ที่สุดในตำบลน้ำแพร่แล้ว ซึ่งทางกลุ่มของเราอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้ความรู้แก่ทางกลุ่มให้มากขึ้นกว่าเดิมเพราะว่าทางกลุ่มหรือเกษตรกรไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย หรือเกี่ยวกับ พ.ร.บ.ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพของตนเองมากเท่าไร อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นักวิชาการหรือผู้รู้มาให้ความรู้แก่กลุ่มประมาณปีไหนสัก 1 ครั้ง (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในความคิดของ นายพิรุณ ทองดี ที่คิดว่าจะทำอย่างไรให้เทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังของกลุ่มตนเองนั้น นายพิรุณ ทองดี กล่าวว่า กลุ่มของเราคิดว่าต้องมีการทำหนังสือส่งไปยังทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ เพื่อให้ทางฝ่ายบริหารพิจารณา หรือให้มีการจัดอบรมด้านอาชีพบ้าง หากเป็นเจ้าหน้าที่จากทางกรมส่งเสริมการเกษตรยังเป็นผลดี มาให้ความรู้ว่าจะทำอย่างไรจะไม่ให้ทางกลุ่มทำผิดกฎหมายอีก (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นายพิรุณ ทองดี ยังได้ย้ำอีกว่า กลุ่มอาชีพเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่นี้ถือได้ว่ามีส่วนช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจชุมชนได้มากที่สุดเช่นกัน หากไม่มีอาชีพในกลุ่มนี้เกษตรกรในตำบลน้ำแพร่ไปไม่รอดแน่นอน เพราะเกษตรกรมีรายได้ มีกินมีใช้ ก็เพราะว่าเกิดจากการทำอาชีพปลูกข้าว ปลูกข้าวโพด เป็นส่วนมากที่สุดในตำบล และถือว่าเป็นกลุ่มอาชีพที่มีขนาดใหญ่ มีการปลูกข้าว และข้าวโพดเป็นหลัก และทางกลุ่มเราจะรับซื้อเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดจากเกษตรกรคืนส่วนหนึ่ง ทำให้เกษตรกรมีรายได้ต่อเนื่อง ทำให้คนในท้องถิ่นไม่ตกงาน เกิดการจ้างงานในชุมชนมากขึ้น

หากประชาชนในชุมชนไม่มีงานทำก็จะมาสมัครทำงานกับทางกลุ่มได้ เช่น หักข้าวโพด บรรจุเมล็ดพันธุ์ในกระสอบ เป็นต้น (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

อย่างไรก็ตาม นายพิรุณ ทองดี ยังได้กล่าวอีกว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับกลุ่มอาชีพเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นประเด็นในเรื่อง ความรู้ โดยต้องการนักวิชาการทางการเกษตรมาให้ความรู้แก่ทางกลุ่ม เพราะหากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำหนังสือขอเชิญนักวิชาการมาให้ความรู้จะเป็นการง่ายกว่าที่ทางกลุ่มจะทำหนังสือขอไปด้วยตนเอง จึงจะของประสานทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่อีกทางหนึ่ง และหากจะมีการประชุม วางแผนเกี่ยวกับการพัฒนาของกลุ่มอาชีพพร้อมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน และคิดว่าเป็นกิจกรรมที่ดีและอยากให้เกิดกิจกรรมการประชุมนี้ (พิรุณ ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่

นายทวีศิลป์ วิโสภา รองประธานกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่นั้นได้จัดตั้งและดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2554 จากแนวคิดจากทางนักวิชาการทางมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มาจัดอบรมที่เทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้ให้คำแนะนำกับผู้ปลูกกล้วยในตำบลน้ำแพร่ให้จัดตั้งกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพ ต. น้ำแพร่ขึ้น และทางนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้เล็งเห็นผลและให้การสนับสนุนด้วย มีสมาชิกทั้งหมดในตำบล 85 คน (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นาย ทวีศิลป์ ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่มของเรา มีการแบ่งหน้าที่ตามการจัดตั้งของกลุ่มรัฐวิสาหกิจชุมชน มีประธาน รองประธาน 4 คน แบ่งออกเป็น 4 เขตรับผิดชอบในแต่ละเขต และมีหน้าที่รับผิดชอบเขตของใครของมัน ทั้งในเรื่องการผลิต การให้ความรู้ทางวิชาการ และมีสมาชิกรวมกันทั้งหมด 85 คนทั้ง 4 กลุ่ม 4 เขต ในตำบลน้ำแพร่ (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ของกลุ่มเรายังไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ คิดได้ประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ เพราะยังติดอยู่กับปัจจัยหลายๆ ปัจจัย รวมไปถึงเรื่อง ภัยธรรมชาติ เป็นต้น (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

นาย ทวีศิลป์ ยังกล่าวต่ออีกไปว่า กลุ่มอาชีพผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ ของเรานั้น มีการร่วมลงทุนในกลุ่มเดียวกัน คือในรูปแบบของออมทรัพย์ในกลุ่ม การซื้อขายสารผลิต

ลำไย และแต่ละปีจะมีการปีนผล และราคาส่วนต่างจากการขายจะนำเข้าเป็นเงินกองกลางของทางกลุ่ม แต่ไม่มีการร่วมลงทุนกับทางกลุ่มอื่นเพราะกลุ่มกำลังก่อตั้งได้ไม่นาน (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเกษตรกรทำนา ตำบลน้ำแพร่ นั้น นาย ทวีศิลป์ ให้ข้อมูลว่า ในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางกลุ่มเรานั้นไม่มีการดำเนินการแต่อย่างใด ทางกลุ่มจะเน้นในเรื่องการขายผลผลิตแบบสดๆ ไม่มีการอบหรือแปรรูป ในด้านการตลาดนั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้จัดสถานที่รับซื้อให้กับทางกลุ่มโดยตั้งสถานที่รับซื้อไว้หน้าสำนักงานเทศบาลน้ำแพร่เลย หรือที่เรียกว่า ตลาดกลางการเกษตร ในด้านการเผยแพร่ข้อมูลทางกลุ่มได้มีการอบรมสัมมนาขึ้นเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ และโฆษณาไปด้วยในตัวเอง และสุดท้ายในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางกลุ่มจะพยายามพัฒนาคุณภาพของลำไยให้มีคุณภาพที่ดีในแต่ละปีให้ออกมาดีที่สุด (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

นาย ทวีศิลป์ ให้ข้อมูลอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ทางกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่นั้นนำเงินที่ได้จากการขายสารผลิกลำไยบางส่วนเข้ากองกลางกลุ่ม และลงทุนกับสวนลำไยในปีต่อไป (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์) ส่วนในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่นั้นส่วนมากจะประสบปัญหาในเรื่องราคาผลผลิตราคาลำไยที่ตกต่ำ รวมไปถึงปัญหาในเรื่องการส่งเสริมการเกษตรจากกรมวิชาการทางการเกษตร ด้านพาณิชย์ และกรมการค้าภายในที่ไม่มีการส่งเสริมกับทางกลุ่มอย่างจริงจัง (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นาย ทวีศิลป์ ให้ข้อมูลต่อไปว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นได้เข้ามาช่วยเหลือทางกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่อยู่เสมอ โดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็นกลไก และศูนย์รวมที่จะชักชวนชาวบ้าน ชาวสวนลำไย เข้ามาร่วมกลุ่มกับทางกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ทุกๆ ปี สำหรับชาวสวนที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกของกลุ่ม (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

ซึ่งความคาดหวังของทางกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ต่อเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้น ในฐานะที่กระผมเป็นรองประธานกลุ่ม ต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาส่งเสริมด้านการตลาดอย่างจริงจังให้กับทางกลุ่มของเรา และการให้ความรู้ ในด้านวิชาการ การอบรมเกี่ยวกับ การส่งเสริมการเกษตร ในด้านลำไย ให้แก่ กลุ่มชาวสวน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ก็ยังดี (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์) โดย คุณทวีศิลป์ได้เน้นย้ำว่า

“...สำหรับในความคิดของ กระผม (นาย ทวีศิลป์) ในฐานะเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพคิดว่าอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังของทางกลุ่ม โดยการมาร่วมวางแผนกับกลุ่มเกษตรกรของกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพ และทำการจัดสรรสิ่งต่างๆให้ถูกต้อง และเท่าเทียมกันในทุกๆ กลุ่ม...” (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

นาย ทวีศิลป์ ยังย้ำต่ออีกไปว่าทางกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพ ตำบลน้ำแพร่ นั้นมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ได้มาก อย่างน้อยทำให้เงินได้ไหลเข้ามายังหมู่บ้านมายังชุมชน ทำให้ประชาชนที่เข้ามาทำงานร่วมกับทางกลุ่มมีรายได้เสริมขึ้นมา (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

อย่างไรก็ตาม นาย ทวีศิลป์ ยังได้กล่าวอีกว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับกลุ่มอาชีพกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพ ตำบลน้ำแพร่ นั้น สามารถมีความร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ทั้งประเด็นเรื่อง การส่งเสริมการผลิต การส่งเสริมการขาย ส่งเสริมในด้านการอบรม การให้ความรู้แก่ทางกลุ่ม และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาของกลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น ตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (ทวีศิลป์ วิโสภา, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์

นายณรงค์ไชย ปาระ โจน ประธานกลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ได้จัดตั้งกลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 โดยมูลนิธิ YMCA ภาคเหนือมาสนับสนุน โดยครั้งแรกเรียกว่ากลุ่มผู้ปลูกผักปลอดสารพิษ ครั้งแรกมีสมาชิกเข้าร่วมอบรมประมาณ 30 ครอบครัว สาเหตุที่ทางกลุ่มต้องมาทำการเกษตรอินทรีย์เพราะเมื่อก่อนทางนิคมการเกษตรพร้าวได้แบ่งจัดสรรพื้นที่ทำการเกษตรอินทรีย์ให้ครอบครัวละ 10 ไร่ โดยได้ทำการเกษตรพืชไร่เป็นหลักการทั้งในการปลูก ข้าวโพด ถั่วลิสง หลังจากการปลูกพืชแบบซ้ำไปซ้ำมาแบบเดิมทำให้ดินเสื่อมสภาพ ดังจะต้องหันไปพึ่งสารเคมีทำให้ต้นทุนมากขึ้น รายได้และผลผลิตไม่สูงขึ้นก่อให้เกิดหนี้สินมากขึ้น ดังนั้นจึงหันมาทำการเกษตรปลอดสารพิษเพื่อลดต้นทุนและลดการใช้สารเคมีโดยมีมูลนิธิ YMCA มาให้การสนับสนุนและชักชวนคนในชุมชนมาทำการเกษตรปลูกผักปลอดสารพิษ โดยทางกลุ่มได้ทำการผลิตแบบครบวงจรทั้งในเรื่อง การผลิต การแปรรูป การตลาด และทุกวันเสาร์ ทางกลุ่มได้นำสินค้าไปขายยังตลาดในตัวจังหวัดเชียงใหม่ทุกอาทิตย์ ผู้บริโภคหันมานิยมบริโภคและได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ทางภาครัฐก็หันมาเห็นความสำคัญและเข้ามาสนับสนุนในหลายๆ ที่ (ณรงค์ไชย ปาระ โจน, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายณรงค์ไชย ยังกล่าวต่อไปว่า การบริหารจัดการในกลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์ของเรา มีการตั้งคณะกรรมการ โครงสร้างของกลุ่มคือ มีประธาน รองประธาน เลขานุการ เหรัญญิก กรรมการในกลุ่ม กรรมการตรวจแปลง กรรมการแปรรูป มีการจัดแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน โดยไม่มีใครมาก้าวก่ายหน้าที่กัน แต่จะเป็นการร่วมมือกันในกลุ่มมากกว่า (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องของการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพทำการเกษตรอินทรีย์นั้น ถือว่าบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์เกือบ 100 % ไม่ว่าจะเป็นด้าน การผลิต การเก็บเกี่ยว การแปรรูป และทางด้านการตลาด แต่ทางกลุ่มนั้นยังไม่พึงพอใจ ก็พยายามคิดค้นหาวิธีใหม่ๆ มาเสริมให้กับ การทำการเกษตรอินทรีย์ เช่น ในเรื่องกลไกการผลิต และการตลาดอยู่ตลอด (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

นายณรงค์ไชย ยังกล่าวอีกต่อไปว่า กลุ่มอาชีพทำการเกษตรอินทรีย์ ของเรานั้นมีการผลิตและร่วมลงทุนกันภายในกลุ่มในรูปแบบระดมทุนช่วยกันในกลุ่ม รูปแบบของการออมทรัพย์ และมีการปันผลกันแบบปีต่อปี และยังได้ร่วมลงทุนกับกลุ่มอื่นๆ เช่นกัน คือ การร่วมลงทุน ออมทรัพย์กับทางสหกรณ์การเกษตรอินทรีย์เชียงใหม่ จำกัด และมีการปันผลทุกๆ ปีเช่นกัน โดยผลจากการออมทั้งสองที่นั่น ผลออกมาดี เงินหรือกำไรที่ได้นั้นจะนำไปฝากกับทางธนาคารไว้ และนำมาเป็นเงินกู้ให้สมาชิกกลุ่มในยามเดือดร้อนต่อไป (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม นายณรงค์ไชย ให้ข้อมูลว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเรานั้นได้รับการสนับสนุนจากทางมหาวิทยาลัยแม่โจ้มาให้การสนับสนุน การให้ความรู้ในเรื่องการ บรรจุหีบห่อของข้าวกล้อง โดยการบรรจุแบบใช้สุญญากาศ และ ทาง MTEC จากทางกรุงเทพฯ มาให้การสนับสนุนเพิ่มเติม ในด้านการส่งเสริมข้อมูลนั้นได้รับการส่งเสริมโดยกลุ่ม IZAX มาให้การสนับสนุนในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ การส่งเสริมผู้บริโภค ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ นั้น ทางกลุ่มได้พูดคุยกับทาง MTEC ว่าจะมีการพัฒนาในเรื่องการบรรจุข้าวกล้อง โดยใช้สุญญากาศให้ดีขึ้นและพัฒนาเรื่องคุณภาพของข้าวกล้องให้ดีขึ้น (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

นายณรงค์ไชย ให้ข้อมูลอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) นั้นตัวประธานกลุ่มได้ดำเนินการเองทั้งหมด รายได้ส่วนมากจะนำมาเป็นทุนหมุนเวียน ใช้จ่ายกับทางกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นทางโรงสีของกลุ่ม และเป็นเงินให้ลูกสมาชิกกู้ยืมรวมไปถึงการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของศูนย์เกษตรอินทรีย์ และส่วนหนึ่งนำมาเป็นค่าใช้จ่าย

ให้ทางกลุ่ม หรือสมาชิกกลุ่มออกไปศึกษาดูงานนอกพื้นที่บ้าง (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพทำการเกษตรอินทรีย์ส่วนมากนั้นมีปัญหาในเรื่องการขายจำนวนสมาชิกได้น้อย เพราะคนยังไม่มี ความสนใจในการทำการเกษตรอินทรีย์มากนัก และอีกเรื่องคือปัญหาในเรื่องของเงินทุน เพราะ ตอนนี้ทุนสำรองของทางกลุ่มยังมีไม่เพียงพอสำหรับใช้จ่าย (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายณรงค์ไชย ให้ข้อมูลต่อไปว่า ที่ผ่านมานั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้การสนับสนุนทางกลุ่มอาชีพทำการเกษตรอินทรีย์ของเราทุกปี และให้การช่วยเหลืออย่างมากมาย เช่น ให้การช่วยเหลือในเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานให้ทางกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ระบบน้ำ ที่ใช้ทั้งในสวน และในแปลงปลูกเกษตรอินทรีย์ รวมไปถึงได้นำดินมาถมสำหรับเป็นลานตาก ผลผลิต ถือได้ว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้ความสำคัญกับทางกลุ่มเกษตรอินทรีย์ของเรามาก (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

ในส่วนความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นทางกลุ่มอาชีพเกษตรอินทรีย์ของเราคาดหวังว่าอยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็นสื่อกลางในการเพื่อแพร่ ชักชวน ประชาชนในตำบลหันมาทำการเกษตรอินทรีย์ เพื่อลดการใช้สารเคมีอย่างจริงจัง เพราะว่าทางกลุ่ม เรานั้นได้ทำอย่างจริงจังและก็เห็นผลประโยชน์ดังปัจจุบัน (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่ม นั้นถือได้ว่าทุกวันนี้ทางกลุ่มก็ได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในคณะผู้บริหารของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อยู่แล้ว โดยตัวกระผมนั้นได้เป็นที่ปรึกษาของนายกเทศมนตรีอยู่แล้วข้างต้นนั้น ได้มีส่วนร่วมใน การวางแผนนโยบายต่างๆและในครั้งต่อไปก็จะพยายามผลักดันความคาดหวังของทางกลุ่มให้อยู่ ในแผนและเทศบัญญัติให้ได้ (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับที่ผ่านๆ มานี้ทางกลุ่มของเราคิดว่าผลผลิตของทางกลุ่มนั้นได้ออกสู่ ตลาดในชุมชนให้ประชาชนได้กินอาหารที่ปลอดภัย และทำให้สมาชิกมีรายได้เพิ่มมากขึ้น มีการ จ้างงานให้คนมาทำงานกับทางโรงสีข้าวของทางกลุ่ม ถือได้ว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ท้องถิ่นได้มากเลยทีเดียว(ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

ประธานกลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์ กล่าวต่ออีกไปว่าทางกลุ่มเกษตรอินทรีย์กับ ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่สามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นในเรื่องการเกษตร สิ่งแวดล้อม เงินทุนหรืองบประมาณต่างๆที่มาสนับสนุนทางกลุ่ม และหากจะมีการประชุม วางแผน

เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (ณรงค์ไชย ปาระโกณ, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่

นายชูศักดิ์ ทะพงษ์ ประธานกลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มเรามีชื่อว่า กลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่ ทางกลุ่มได้จัดตั้งกลุ่มผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ในตำบลน้ำแพร่มาตั้งแต่ วันที่ 11 ตุลาคม 2550 มีสมาชิกในกลุ่มทั้งหมด 26 คน (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายชูศักดิ์ ยังกล่าวต่อไปว่า การบริหารจัดการของเรา มีการตั้งประธาน รองประธาน เลขานุการ เหรัญญิก และกรรมการ โดยจะแบ่งหน้าที่คือ ประธานและรองประธานจะมีหน้าที่ในการจัดหา จัดซื้อปุ๋ย ยาฆ่าแมลง และเรื่องการตลาดด้วย เหรัญญิกจะมีหน้าที่ในเรื่องของเงินในกลุ่ม โดยมีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องของการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพ เกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่ การดำเนินงานของกลุ่มอาชีพของเรานั้น บรรลุวัตถุประสงค์ 50 ต่อ 50 เปอร์เซ็นต์ เพราะว่าสินค้าของทางกลุ่มนั้นไม่สามารถส่งออกนอกได้โดยตรง มีทั้งการนำไปขายยังในสมาคม และขายให้พ่อค้าคนกลางที่มาตั้งจุดรับซื้อบ้าง (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายชูศักดิ์ ยังกล่าวต่อไปว่า กลุ่มอาชีพของเรา มีการร่วมลงทุนในกลุ่มในรูปแบบการออมทรัพย์ภายในกลุ่มและมีการปันผลแบบปีต่อปี ผลจากการรวมหุ้นทางกลุ่มนั้นมีอำนาจที่จะต่อรองสินค้าหากจะมีการจัดซื้อปุ๋ย ยาฆ่าแมลง แต่ไม่มีการร่วมลงทุนกับกลุ่มอื่นแต่อย่างใด (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเรานั้น ในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางกลุ่มไม่มีการออกแบบ เพราะจะขายผลผลิตแบบสดๆ ในด้านการตลาดนั้นทางกลุ่มนำพ่อค้ามารับซื้อถึงที่ เพราะมะม่วงนั้นเป็นที่ต้องการของตลาดจึงมีตลาดรองรับตลอด ในด้านเผยแพร่ข้อมูลนั้น มีข้อมูลที่เผยแพร่ และโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตและ ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์นั้นทางกลุ่มจะมีการพัฒนาและเข้มงวดในสินค้าตลอดทุกๆ ปี ทั้งในเรื่องของเกรดของสินค้า ปริมาณสารปนเปื้อนในสินค้า เพื่อให้สินค้าของทางกลุ่มได้รับการยอมรับและจำหน่ายได้ในราคาดี (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากตลาด (การขาย) นั้น นายชูศักดิ์ ให้ข้อมูลว่า กลุ่มอาชีพเรานั้นจะนำผลกำไรที่จะการขายมะม่วงนั้นจะนำมาปันผลในกลุ่ม โดยหากสมาชิกในกลุ่มขายสินค้า ปุย ยาม่าแมลง ได้ 10 เปอร์เซนต์ก็จะหักเงินเข้าทางกลุ่ม 2 เปอร์เซนต์ คณะกรรมการ 2 เปอร์เซนต์ อีก 6 เปอร์เซนต์ เป็นการปันผล (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพ เกษตรยั่งยืน บ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่ นั้นส่วนมากกลุ่มอาชีพของเรามีปัญหา ด้านการให้เงินจากการลงทุนในเรื่องปุย ยาม่าแมลง ที่ทางสมาชิกกลุ่มให้เงินที่ขายผลผลิตได้นั้น เลยจากเวลาที่กำหนดไว้ (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายชูศักดิ์ ให้ข้อมูลต่อไปว่า ที่ผ่านมานั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ให้การสนับสนุนทางกลุ่ม เกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่บ้าง โดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ช่วยเหลือทางด้านเงินทุนบ้างเล็กน้อยๆ ตามฐานะ เพราะทาง เทศบาลเองก็มีค่าใช้จ่ายมากพอแล้ว รวมไปถึงช่วยเหลือในเรื่องความรู้ ให้คำปรึกษา การจดทะเบียนกลุ่ม และเวลาเกิดภัยธรรมชาติทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็จะให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้น (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มนั้น กลุ่มอาชีพ เกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่ ของเราอยากจะให้ทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่มาช่วยเหลือในทางด้านการตลาด รวมไปถึงสถานที่จัดจำหน่ายสินค้าของทาง เกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่ และกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบล น้ำแพร่ ในทุกๆ ปี (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายชูศักดิ์ ยังกล่าวอีกว่า ในฐานะตนเองเป็นประธานกลุ่มอาชีพเกษตรยั่งยืนบ้าน หนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่ นั้น ก่อนที่จะทำอะไรให้เทศบาลตำบลน้ำ แพร่ทำตามความคาดหวังของกลุ่มอาชีพของตนเองนั้น ทางกลุ่มคิดว่าจะต้องเริ่มต้นที่ทางกลุ่ม ตนเองก่อน ว่าจะต้องผลิตสินค้าให้ตรงตามตลาดต้องการอย่างไร และค่อยรวมกลุ่ม หรือรวมตัวกัน ไปไปปรึกษากับทางคณะผู้บริหารทางเทศบาลให้มาช่วยเหลือทางกลุ่ม และในฐานะตนเองเป็น สมาชิกสภาเทศบาลอยู่แล้วนั้นคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับส่วนในเรื่องการช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ ของทางกลุ่ม อาชีพเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ดำบดน้ำแพร่ เองนั้นได้ให้การ ช่วยเหลือด้านแรงงาน เป็นส่วนมาก เพราะมีการจ้างงานให้คนในพื้นที่ที่มาจับจองมะม่วง และ

เก็บมะม่วง เพื่อให้มีรายได้เสริมมากเพิ่มขึ้นจากการทำอาชีพหลักที่ทำด้วย (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายชูศักดิ์ ยังย้ำอีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพ เกษตรยั่งยืน บ้านหนองปลาหมึก/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่ นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นเรื่อง การให้คำปรึกษาและการให้ความรู้แก่ทางกลุ่ม รวมไปถึงด้านการตลาด และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเอง และสมาชิกกลุ่ม จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (ชูศักดิ์ ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มตัวแทนร้านค้าขายของชำ

นางอรพิน นันชอรัตน์ ตัวแทนกลุ่มร้านค้าขายของชำ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ร้าน มีชื่อว่า ร้านอรพิน (ร้านป่าพิน ตามที่ชาวบ้านเรียก) เป็นร้านที่ได้รับป้าว่าเป็นร้านถูกใจ จัดตั้งร้าน นี้มาตั้งแต่สมัยรุ่นคุณยาย (คุณแม่ของคุณอรพิน) ตั้งมานานกว่า 20 ปี เป็นร้านที่ประชาชน 3 หมู่บ้านมาใช้บริการเป็นประจำและจำนวนมาก เช่น บ้านหนองปลาหมึก หมู่ที่ 1 บ้านป่าจั่ว หมู่ที่ 2 บ้านสันขวาง หมู่ที่ 3 (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางอรพิน ยังกล่าวต่อไปว่า การบริหารจัดการของร้านป้านั้น เพราะ เป็นเจ้าของกิจการเอง ซื้อมาขายไปนำเงิน ที่ขายได้มาหมุนเวียนภายในร้าน มีกำไรบ้างแบบพออยู่ พอกิน มีการซื้อของร่วมกับทางร้านค้าภายในอำเภอเพื่อนำมาขายต่อให้ลูกค้าในชุมชน เป็นแม่ค้า คนกลาง (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องของการดำเนินงาน การเปิดร้านขายของนั้น ถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ ได้กำไรเป็นจำนวนหนึ่งและถือว่าพึงพอใจในอาชีพค้าขาย ไม่ได้มากหรือน้อยจนเกินไป (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

นางอรพิน ยังกล่าวต่อไปว่า ทางร้านป่าพินเองนั้น ไม่มีการลงทุนในกลุ่มและ ร่วมกับกลุ่มอื่น หรือร้านอื่น ๆ เพราะว่าเป็นกิจการของตนเอง แต่มีการซื้อของมาจากร้านใหญ่ๆ ใน ตัวอำเภอด้วยทุนของตนเอง ผลที่ได้ก็คือกำไรจากการค้าขายของร้านเอง (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การ เผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของร้านป่าพินนั้น ไม่มีการจัดการเรื่องการตลาด ในเรื่อง ของการเผยแพร่ข้อมูลนั้น ไม่มีการโฆษณาแบบใดๆทั้งสิ้น ส่วนมากจะมีคนรู้จักร้านค้านี้ จาก การมาซื้อของจากลูกค้าในหมู่บ้าน ในชุมชน มีการบอกต่อ (ปากต่อปาก) ส่วนในเรื่องการพัฒนา

ผลิตภัณฑ์นั้น ทางร้านจะพัฒนาสินค้าภายในร้านบางอย่างให้ดีขึ้น และคิดว่าจะไม่มีการขยายกิจการแล้ว (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) นั้น ร้านของป้าพินได้นำเงินที่ได้จากการขายของร้านเรานั้น แบ่งเป็นส่วนในเรื่องของเงินทุนนั้น ทางร้านจะไปซื้อของก่อนด้วยเงินเชื่อ แล้วจะนำเงินที่ได้จากการขายนั้นไปใช้คืน ส่วนในเรื่องของกำไรที่ได้จากการขายนั้นนำมาพัฒนาร้านและเป็นค่าใช้จ่ายภายในร้าน (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของร้านป้าพินนั้น ป้าพินกล่าวว่า ส่วนมากการค้าขายภายในร้านจะไม่ค่อยมีปัญหา อุปสรรค มากนัก เพราะทางร้านถือว่าอยู่แบบพอเพียงไม่ค้าเอากำไรจากลูกค้ามากเกินไป ไม่มีการจ่ายฟุ่มเฟือย ดังนั้นทางร้านจึงไม่ประสบกับปัญหาอุปสรรคในการค้าขาย (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

ในส่วนของการได้รับความช่วยเหลือจากเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ป้าพินให้ข้อมูลว่า ในเบื้องต้นไม่ได้รับการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย มีแค่ในเรื่องที่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ออกใบทะเบียนพาณิชย์ในการประกอบการค้าขายเพียงอย่างเดียว (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางร้านป้าพินนั้น ในส่วนตัวจากทางร้านแล้วไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาล แต่ในนามของชาวบ้านในชุมชนอยากคาดหวังการได้รับการพัฒนาเรื่องอุปโภค บริโภคให้แก่ชุมชนให้ดีขึ้น เช่น ในเรื่องการจัดเก็บขยะ น้ำประปา และอยากให้ดูแลในเรื่องการท่องเที่ยวในตำบลเพราะในชุมชนนั้นมีสถานที่ท่องเที่ยวก็คือ น้ำรู จึงอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาดูแลเรื่องเหล่านี้ให้แก่ชุมชนมากกว่า (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำอย่างไรให้เทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังของทางร้านนั้น ป้าพินกล่าวว่า น่าจะมีการรวมกัน ยื่นเรื่อง หรือหนังสือผ่านทางสมาชิกสภาเทศบาล (ส.ท.) เพื่อผ่านไปยังคณะผู้บริหารจะได้พิจารณา เพราะเรื่องที่ขอไปนั้นถือว่าเป็นประโยชน์แก่ชุมชนโดยตรงไม่ใช่ประโยชน์ของร้านอย่างเดียว (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

นางอรพิน ยังกล่าวต่อไปว่า ทางร้านป้าพินนั้นถือว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ได้แต่อาจจะไม่มาก ตามสภาพของทางร้านแต่ทางร้านก็ให้การสนับสนุนกับทางหน่วยงาน เช่นวันเด็กทางร้านก็ให้การสนับสนุนในเรื่องของเงิน ขนม ของเล่น หากมีงานต่างๆ ในชุมชนเมื่อมีคน หรือหน่วยงานมาขอความช่วยเหลือทางร้านจะให้การสนับสนุนเต็มที่ และรวมไปถึงในเรื่อง ปากท้อง อาหารการกินของคนในชุมชนเป็นต้น (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนั้น นางอรพิน คิดว่าร้านอรพินกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มีแนวทางร่วมมือกันได้ ในประเด็นเรื่อง การค้า การขาย หรือจากกรมการค้าภายในที่ปัจจุบันนี้ร้านได้รับเป็นร้านถูกใจในชุมชน และตามโครงการต่างๆจากทางเทศบาลที่จะให้ทางร้านได้เข้าร่วม และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเอง จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (อรพิน นันชอรัตน์, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลัก

นางพรพิมล ทะพงษ์ ประธานกลุ่มหัตถกรรมสบู่แกะสลัก ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ทากลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลักได้ก่อตั้งมาได้ไม่นาน ก่อนอื่นทางผู้ผลิตสบู่แกะสลักได้ทำการค้าขายอยู่ที่ตลาดในท่าบ่อมาก่อน มาารู้สึกว่าธุรกิจของทางกลุ่มนั้นมาถึงจุดอิ่มตัวแล้ว จึงหันตัวเองจากผู้ขายมาเป็นผู้ผลิต และจำหน่ายเอง ส่งเองตามออเดอร์ที่ลูกค้าสั่งมาทั้งในต่างประเทศและในประเทศ ซึ่งได้เริ่มย้ายมาทำที่บ้านได้ประมาณ 1 ปี แล้ว (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางพรพิมล ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่มของเราเป็นแบบหัวหน้ากับลูกน้อง มีการจ้างคนงานแบบจ้างเหมา จ้างแบบรายชิ้น ลูกจ้างคนไหนทำได้มากขึ้นก็ได้รับเงินมากกว่า ไม่มีเงินเดือน และมีการแบ่งหน้าที่กันทำงานอย่างเป็นระบบ เช่น 1 คน จัดเงา 1 คน ทาสี 1 คน เพ้นท์ลวดลาย เป็นต้น ราคาขั้นต่ำชิ้นละ 50 สตางค์ สูงสุดชิ้นละ 1 บาท (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลักในปัจจุบันนั้นยังถือว่ายังไม่บรรลุผลมากเท่าที่ควร เพราะว่า จะต้องรอผลจากการพัฒนาสินค้าของกลุ่มนั้นให้ได้รับดาวรับรองให้เป็นสินค้าOTOP ก่อนหากได้รับดาวรับรองคุณภาพสินค้าของทางกลุ่มนั้นก็ถือว่าบรรลุไป 50 เปอร์เซ็นต์ (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางพรพิมล กล่าวว่า ทางกลุ่มอาชีพของเราไม่มีการลงทุนร่วมกันภายในกลุ่ม รวมไปถึงไม่ได้ร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ อีกด้วย เพราะว่ากลุ่มของเราถือได้ว่าเป็นกลุ่มใหม่ในตำบล และเพิ่งได้ก่อตั้งขึ้นมาจึงไม่ได้ดำเนินการในเรื่องการลงทุนต่างๆ หากจะมีการลงทุนก็เป็นทุนของตนเองก่อน (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลัก นั้น นางพรพิมล ให้ข้อมูลว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มนั้นได้มีการว่าจ้างคนที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญมา

ออกแบบให้กับทางกลุ่มก่อนแต่ช่วงหลังๆมานี้ทางกลุ่มเริ่มรวมกันออกแบบเพิ่มขึ้นเองบางส่วน เพราะว่าหากให้ผู้เชี่ยวชาญออกแบบให้มันเป็นแบบที่มีรูปแบบเดิมๆ มักไม่ได้รับความนิยมจากลูกค้า ทางกลุ่มเลยหันมาออกแบบเองโดยนำกระดาสมาประยุกต์ใช้ เพื่อได้รับความนิยมให้มาก (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ด้านการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) ของทางกลุ่มถือว่าดีรับ การตอบรับในระดับที่ดี ความต้องการของลูกค้ามีค่อนข้างสูง ในส่วนเรื่องข้อมูลนั้นลูกค้าจะบอก ต่อๆกันไปว่าสินค้าชิ้นนี้มาจากกลุ่มอะไร และที่ไหน (การบอกปากต่อปาก) และมีการโฆษณาทาง อินเทอร์เน็ต และจากการที่ทางกลุ่มได้ออกนุรจำหน่ายสินค้าเป็นประจำทำให้คนรู้จักมากขึ้น (พร พิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางพรพิมล กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพเราได้ทำบัญชีรายรับรายจ่ายไว้สำหรับกลุ่ม และทำการสรุป ยอดเป็นประจำทุกเดือน และในส่วนเงินที่ได้มาจากการขายนั้น ส่วนหนึ่งจะเป็นค่าจ้างลูกจ้างใน กลุ่ม ส่วนหนึ่งนำมาใช้หมุนเวียนในการซื้อวัสดุ อุปกรณ์ในการผลิต ส่วนหนึ่งนำมาใช้จ่ายใน ครอบครัว เป็นต้น (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากตลาด (การขาย) นั้น นางพรพิมล ให้ข้อมูลว่า กลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่และสลักเรานั้นมีปัญหาด้านเงินทุนหมุนเวียน มี เงินลงทุนในกลุ่มแต่ไม่มีเงินสำรองเพื่อหมุนเวียนในกลุ่ม (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพหัตถกรรม สบู่และสลัก นั้นส่วนมากกลุ่มอาชีพของเรามีปัญหาด้านเงินทุนหมุนเวียน มีเงินทุนในกลุ่มแต่ ไม่มีเงินสำรองเพื่อหมุนเวียนในกลุ่ม (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางพรพิมล ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ที่ผ่านมานั้น หรือในปัจจุบันนี้ยังไม่ได้รับการเข้า มาช่วยเหลือ หรือดูแลจากฝ่ายไหนๆ เลย อาจเพราะว่ากลุ่มอาชีพของเราเกิดขึ้นมาและกำลัง เจริญเติบโต แต่ก็ยังมีทางผู้บริหารและสมาชิกเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นได้เข้ามาเยี่ยมดู และเก็บ ข้อมูลของการผลิตของทางกลุ่มแต่ก็ยังไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ จากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

ในส่วนความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นทางกลุ่มอาชีพหัตถกรรม สบู่และสลัก คือ

1. อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้การช่วยเหลือ สนับสนุนในการทำงาน ของกลุ่มอาชีพ

2. อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ช่วยในการแจ้งข่าวสาร งานต่าง เพื่อที่จะออกร้าน หรือ ออกบูธ ร้านค้าเพื่อที่กลุ่มอาชีพในตำบลจะได้นำสินค้าออกไปแสดงและจำหน่ายได้

3. อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้ความรู้ นำนักวิชาการหรือผู้รู้มาให้ความรู้ ข้อมูลต่าง

4. อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาช่วยเหลือในทางด้านการตลาดที่จัดจำหน่ายสินค้าของทางกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะอย่างไรที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลักเรานั้น มีความคิดว่า ควรทำหนังสือ เอกสาร หรือโครงการไปขอความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และทางกลุ่มจะทำให้สินค้าของทางกลุ่มนั้นได้รับการยอมรับและให้มีชื่อเสียงเพื่อที่จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่หันมาสนใจทางกลุ่ม (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางพรพิมล ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่ากลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลักของตนเองนั้นเป็นกลุ่มที่มีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่อย่างมาก เราคิดว่ากลุ่มอาชีพของมีส่วนช่วยเหลืออย่างมาก เพราะทางกลุ่มของเรานั้นสามารถจ้างคนในพื้นที่ ที่มีเวลาว่างจากการอาชีพหลักจำนวนมากมาทำงานกับทางกลุ่มจึงทำให้มีรายได้เสริมเพิ่มขึ้น และทำให้เศรษฐกิจในชุมชนหมุนเวียนได้มากขึ้น (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

และนางพรพิมล ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลัก นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นที่ว่า หากมีงานในระดับอำเภอหรือระดับจังหวัด หวังว่าทางเทศบาลจะมีการแจ้งข่าวสารให้แก่ทางกลุ่มนั้นได้เข้าร่วมออกบูธแสดงสินค้าของทางกลุ่ม และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองและสมาชิกกลุ่ม จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (พรพิมล ทะพงษ์, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่

นางณัชชา งามแก้วมณี ประธานกลุ่มนวดแผนไทย ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ที่ผ่านมามาทำงานนวดแพทย์แผนไทยอยู่ในโรงพยาบาลพร้าว และเป็นหัวหน้ากลุ่มอาชีพนวดแผนไทยตำบลน้ำแพร่ ตั้งกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่มาตั้งแต่ พ.ศ. 2545 ปัจจุบันนี้มีจำนวนสมาชิกอยู่ 16 คน ภายในตำบลน้ำแพร่ของเรานี้ (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางณัชชา ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่ม ตัวของป่าเองนั้นเป็นหัวหน้ากลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ และสมาชิกส่วนมากจะเป็นอาชีพเสริม จากเวลาว่าง หากมีคณมาใช้บริการในโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลน้ำแพร่ และไปให้บริการถึงที่บ้านหากผู้ป่วยเดินทางมาที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลน้ำแพร่ไม่ได้ (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ ถือว่าบรรลุเป้าหมายประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ เพราะการทำงานนั้นขึ้นอยู่กับประชาชนที่เข้ามาใช้บริการนวดแผนไทยที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลน้ำแพร่ (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางณัชชากล่าวว่า ทางกลุ่มอาชีพของเรามีการรวมกันลงทุนในกลุ่ม การออมทรัพย์ร่วมกัน และได้ร่วมลงทุนกับทางกลุ่มแม่บ้านตำบลน้ำแพร่ กลุ่มผู้สูงอายุในตำบลน้ำแพร่ กลุ่มกองทุนเงินล้านในหมู่บ้าน ในด้านให้การช่วยเหลือเวลาออกงาน ผลจากการร่วมลงทุนในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม ในเรื่องของเงินออมทรัพย์นั้น ทางกลุ่มตกลงจะมีการปันผล หรือปันหุ้นเป็นประจำทุกๆ 2 ปี และเมื่อหมดเวลาที่จะเริ่มการออมทรัพย์กันอีกครั้ง เป็นการออมทรัพย์ในจำนวนเงิน 50 บาทต่อเดือน รวมออมกับทางกลุ่มแม่บ้านนั้นเป็นจำนวน 100 บาทต่อเดือน (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ ในด้านผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มนั้น เช่น ลูกประคบ ยาหม่อง โดยที่ทางกลุ่มรวมกันออกแบบหรือรูปแบบของสินค้านั้นรวมกัน ในด้านการตลาดนั้น สินค้าของทางกลุ่มนั้นประชาชนจะรู้จักกันในพื้นที่ โดยสินค้าของทางกลุ่มนั้นจะมีคนมาซื้อเป็นของที่ระลึกไปแจกในงานต่างๆ เช่น ของที่ระลึกในงานศพ ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ สินค้าของทางกลุ่มนั้นมีเป้าหมายในอนาคตข้างว่าจะมีการปรับปรุงให้มีรูปแบบที่มีคุณภาพที่ดีกว่าเดิม ปรับปรุงเรื่องการบรรจุภัณฑ์ให้มีความสะอาด ดึงดูดตาลูกค้า ให้เป็นที่ยอมรับ (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

นางณัชชากล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ เรานั้นจะนำรายได้ที่ขายสินค้าของทางกลุ่ม เช่นการขายลูกประคบ สมุนไพรต่างๆ นั้นจะเก็บเงินทุนไว้ในกองกลาง ส่วนกำไรนั้นจะมีการแบ่งให้กับลูกสมาชิกในกลุ่มเท่าๆ กัน (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ นั้นไม่ค่อยมีปัญหามากนักภายในกลุ่ม เพราะทางกลุ่มเรานั้นได้ทำการนวดแบบตามขั้นตอนและถูกวิธี จึงไม่ค่อยมีปัญหา (ณัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

นางฉัชชา ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่า ในอดีตนั้นเคยได้รับเงินสนับสนุนจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่เป็นเวลาถึง 5 ปีแล้วนั้น ที่ทางกลุ่มไม่ได้รับการสนับสนุนในเรื่องของเงินทุนจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย (ฉัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่ม กลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่ นางฉัชชาในฐานะของประธานกลุ่ม กล่าวว่า อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาส่งเสริมคนในตำบลในการประกอบอาชีพด้านการนวดแผนไทยให้มากขึ้น (ฉัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่ม อาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่นั้น ทางกลุ่มได้เข้าไปพูดคุยกับทางผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่แล้ว แต่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ตอบกลับมว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มีปัญหาในเรื่องของงบประมาณที่ในแต่ละปีนั้นมีไม่มาก แต่อย่างไรทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็น (ฉัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

นางฉัชชา ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่ากลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่นั้นของตนเองนั้น เป็นกลุ่มที่มีส่วนช่วยเหลือคนที่เจ็บป่วย เพราะทางกลุ่มของเรานั้นทำหน้าที่นวดผ่อนคลาย และทำคนที่ทำอาชีพนี้เป็นอาชีพเสริมนั้นมีรายได้เพิ่มจากการทำอาชีพหลัก (ฉัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

และนางฉัชชา ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพนวดแผนไทย ตำบลน้ำแพร่นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอนอน ในประเด็นเรื่อง ของการออกงานหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ เทศบาลเคลื่อนที่ ทางกลุ่มอาชีพนวดแพทย์แผนไทยก็ได้รับเชิญจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็นประจำทุกปี และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองและสมาชิกกลุ่ม จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (ฉัชชา งามแก้วมณี, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ทำแคหมู

นายสมบุรณ์ อินรัง เจ้าของอาชีพผู้ทำแคหมู ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ทางอาชีพของพ่อนั้นได้ทำการค้าขายแคหมูมานานกว่า 15 ปี ตั้งแต่สมัยรุ่นแม่อยู่ดี และยึดอาชีพนี้มาเรื่อยๆ ซึ่งปัจจุบันนี้ได้สืบทอดกิจการการทำแคหมูขาย และขายแคหมูถุงละ 10 บาท และขายเป็นกิโลตามออเดอร์ของลูกค้า (สมบุรณ์ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ พ่อสมบุญยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในอาชีพค้าขายแคบหมูของตัวพ่อเองนั้นทำเป็นธุรกิจแบบส่วนตัว แบบพออยู่พอกินไม่ได้ทำเป็นธุรกิจใหญ่โตมากนัก (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานการดำเนินงานการทำแคบหมูขายนั้น ถือว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ คือได้กำไรจากการขายและอยู่ได้แบบพออยู่พอกินในครอบครัว พอมีเงินส่งลูกเล่าเรียนหนังสือ (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ พ่อสมบุญยังกล่าวว่า การทำอาชีพการขายแคบหมูของพ่อเองนั้นไม่ได้มีการลงทุนในกลุ่มหรือลงทุนร่วมกับกลุ่มอื่นแต่อย่างใด เป็นการผลิตเอง ขายเองตามท้องตลาดและตามออเดอร์ที่ลูกค้าสั่ง (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของการทำอาชีพทำแคบหมูขายนั้น ในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางกลุ่มได้ทำป้ายชื่อ ร้าน และแหล่งผลิต โดยการพิมพ์ และปริ้นเป็นแผ่นป้ายเล็กๆ ลงไปในถุงพลาสติกที่บรรจุแคบหมู ให้ลูกค้าที่ซื้อไปนั้นได้ทราบว่าแคบหมูนั้นผลิตจากที่ใด ในด้านการตลาดนั้น มีพ่อค้า แม่ค้า จากตลาดสดเวียงพร้าวรับไปจำหน่าย ส่วนในด้านการเผยแพร่ข้อมูลนั้นพ่อเองไม่ได้ทำการโฆษณาแต่อย่างใดส่วนมากจะเป็นไปในด้านแบบปากต่อปากของลูกค้าที่มาซื้อ และนำไปบริโภค หากคิดใจก็จะบอกต่อกันไป ส่วนในด้านการการพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือพัฒนารสชาติของแคบหมูพ่อเองคิดว่าคงจะไม่มีการพัฒนาแล้วเนื่องจากในตอนนี้นี้แคบหมูของพ่อก็ได้รับความนิยมอยู่แล้วในระดับหนึ่ง (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

พ่อสมบุญกล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางอาชีพทำแคบหมูขายของพ่อเองนั้น จะนำเงินที่ได้จากการขายนั้นส่วนมากจะเป็นเงินสด ไม่ค่อยมีเงินเชื่อ และจะนำเงินที่ได้ก็นำมาเป็นเงินทุนหมุนเวียน แบบซื้อมาขายไป เงินทุนก็จะนำไปลงทุนต่อ ถ้าไรก็จะนำมาใช้จ่ายในครอบครัว (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำอาชีพทำแคบหมูขายนั้น ในการค้าขายแคบหมูไม่ค่อยมีปัญหามากนัก เพราะมีลูกค้าหรือแม่ค้ามาสั่งอยู่ตลอดเวลา และมีตลาดรองรับอยู่ และทางพ่อเองก็ไม่ได้ทำแคบหมูในปริมาณมากเกินไปจึงขายหมดวันต่อวัน (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

พ่อสมบุญ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่า ในเบื้องต้นหรือในอดีตที่ผ่านมา นั้น ทางอาชีพพ่อเองนั้นไม่ได้รับการ

ช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย เพราะอีกอย่างทางพ่อหรือกลุ่มเองไม่รู้จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาช่วยเหลือในด้านอะไร เพราะอาชีพของพ่อมันเป็นอาชีพกลุ่มเล็กๆ (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่ม หรืออาชีพการทำแคบหมูขายนั้น พ่อสมบุญ กล่าวว่า ในเบื้องต้นคิดว่าไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ เพราะทางกลุ่มนั้นสามารถทำการค้าขายเองได้ และอยากพึ่งทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้มาช่วยเหลืออะไร

และสำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มการทำแคบหมูขายนั้นเนื่องจากทางกลุ่มอาชีพการทำแคบหมูขายไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และทางกลุ่มก็คิดว่าจะไม่ไปขอความช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

พ่อสมบุญ ยังให้ข้อมูลต่ออีกในเรื่องของการช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่นั้น คิดว่าทางกลุ่มหรือการทำอาชีพทำแคบหมูขายไม่น่าจะมีส่วนช่วยเหลืออะไรมากนัก หากช่วยเหลือก็จะช่วยเหลือในด้านปากท้องให้แก่ประชาชนในพื้นที่ หากประชาชนมีความต้องการบริโภคแคบหมู (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

และในส่วนเรื่องของแนวทางความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มอาชีพกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้น พ่อสมบุญ ให้ข้อมูลว่า ทางกลุ่มอาชีพของพ่อนั้นไม่สามารถร่วมมือกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ เพราะทางกลุ่มไม่อยากจะไปยุ่งเกี่ยวอะไร และไปขอร้องอะไรให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาช่วยเหลือ และคิดว่าตนเองช่วยตนเองน่าจะดีที่สุด และหากจะมีการประชุมวางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้น ตนเองจะขอไม่เข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ (สมบุญ อินรัง, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่

นางบัวผัด ทองดี ประธานกลุ่มผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มของเรานั้น เริ่มทำอาชีพดอกผลิตดอกไม้จันทน์มานานกว่า 10 ปี แต่ปัจจุบันนั้นทางกลุ่มประสบปัญหาด้านแรงงานที่มาทำงานร่วมกับกลุ่ม สมาชิกที่มีเลิกทำบ้าง เสียชีวิตไปแล้วบ้างเพราะสมาชิกบางคนเลิกทำเพราะคิดว่าการทำดอกไม้จันทน์นั้นไม่ดี ราคาการผลิตดอกไม้จันทน์นั้นเป็นการจ้างเหมาราคาอยู่ที่ ร้อยละ 15 บาท ส่วนมากสมาชิกในกลุ่มนั้นจะอยู่นอกพื้นที่ ประมาณ 10 คน และในส่วนเครื่องเทศนั้นผลิตมาพร้อมๆ กับการผลิตดอกไม้จันทน์

ปัจจุบันนี้มีสมาชิกไม่ถึง 10 คนเนื่องจากสมาชิกส่วนใหญ่มีงานอย่างอื่นทำด้วย (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางบัวผัด ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้อื่นๆ ตำบลน้ำแพร่ของเรามีการบริหารจัดการร่วมกันในแบบครอบครัวเป็นหลัก ทั้งในเรื่องการซื้อของมาให้ลูกสมาชิกผลิต รวมไปถึงไปเอาของที่ผลิตยังบ้านของสมาชิกเอง และลงมือทำเองด้วยหากสินค้าผลิตไม่ทันหรือลูกค้าต้องการสินค้าด่วน โดยการจ้างเหมาแบบรายชิ้นเช่นกัน (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้อื่นๆ ตำบลน้ำแพร่ ถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ ทั้งการทำดอกไม้อื่นๆ และทำเครื่องเทศ (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางบัวผัด ยังกล่าวว่า การทำอาชีพการขายแคบหมูของพ่อฉันไม่ได้มีการลงทุนในกลุ่มหรือลงทุนร่วมกับกลุ่มอื่นแต่อย่างใด เป็นการผลิตเอง ขายเองตามท้องตลาดและตามออเดอร์ที่ลูกค้าสั่ง (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้อื่นๆ ตำบลน้ำแพร่ ในเรื่องการออกแบบผลิตภัณฑ์ ในเรื่องสินค้าดอกไม้อื่นๆ นั้นทางกลุ่มมีการออกแบบเอง เช่น ออกแบบเป็นดอกจัมป้า (ดอกจำปา) ดอกกุหลาบ ในเรื่องของการตลาดนั้น ทั้งสินค้าดอกไม้อื่นๆ และเครื่องเทศนั้นถือได้ว่า เป็นสินค้าที่ตลาดยอมรับผลิตไม่ค่อยทัน ลูกค้ามีความต้องการสินค้าจำนวนมาก มีทั้งลูกค้าในอำเภอ ต่างอำเภอ เช่น อ.เชียงดาว อ. ฝาง และ อ. เมือง จ. เชียงใหม่ และในเรื่องของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางกลุ่มได้ทำได้ออกมาโดยตลอดดังจะเห็นจากความต้องการของลูกค้า แต่ในปัจจุบันนี้ทางกลุ่มจะขอลดจำนวน ขนาดของสินค้าลงบ้างเล็กน้อยเนื่องจากสินค้าที่เป็นเครื่องเทศมีราคาสูงขึ้น แต่ราคาคงเดิมและคุณภาพของสินค้าในอนาคตทางกลุ่มจะพยายามพัฒนาให้ดีกว่าเดิม (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นางบัวผัด กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้อื่นๆ ตำบลน้ำแพร่ กลุ่มอาชีพเรานั้นได้เงินที่ได้จากการขายสินค้านั้นมีทั้งเงินสดและเงินเชื่อ ในส่วนเงินที่ได้จากการขายนั้นทางกลุ่มจะเก็บเงินทุนไว้และจะนำกำไรที่ขายได้นั้นมาลงทุนใหม่หรือซื้อของมาผลิตต่อ เป็นเงินหมุนเวียนในอาชีพ (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่ นั้นกลุ่มอาชีพเรามีปัญหา อุปสรรคในเรื่องของสมาชิกกลุ่ม ที่ตอนนี้กลุ่มขาดแคลนอย่างมาก หากมีแรงงานมาทำงาน ก็จะขอค่าจ้างเป็นรายวัน แต่ทางกลุ่มนั้นจ้างไม่ไหว จ้างได้แบบเป็นการจ้างเหมาตามรายชิ้นของสินค้า (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นางบัวผัด ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่าไม่ได้รับการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มากนัก แต่เมื่อก่อนทางทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ส่งเสริมให้ประชาชนในตำบลมาทำดอกไม้จันทน์ แต่ปัจจุบันได้ทำดำเนินการยุบตัวลงไปแล้ว แต่หากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะมีการอบรมเรื่องการทำดอกไม้จันทน์ทางกลุ่มนั้นก็จะได้ความร่วมมือ ทั้งไปให้ความรู้ การสอน สาธิตการทำ อยู่บ้างหากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ติดต่อมา (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่ นางบัวผัด ในฐานะของประธานกลุ่ม กล่าวว่า ทางกลุ่มไม่ได้มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลมากนัก แต่หากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะมาให้ความช่วยเหลือก็อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นช่วยเหลือในด้านเงินลงทุน และเรื่องของการจัดหาคนมาร่วมทำงานกับทางกลุ่ม เป็นต้น (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำอย่างไรที่จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่นั้น ทางกลุ่มคิดว่าหากไม่จำเป็นจะไม่ไปขอความช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ จึงไม่ขอให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังอะไรจากทางกลุ่มมากนัก (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

นางบัวผัด ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่ากลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่ของตนเองนั้นถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่ใคร่กระจายรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ให้กับคนที่มีความว่าง ทั้งแม่บ้าน ผู้สูงอายุ เด็กนักเรียน ให้มีรายได้เสริมจากการทำอาชีพหลัก (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

และนางบัวผัด ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นเรื่องหากเทศบาลตำบลน้ำแพร่ขอความสนับสนุน ไปให้ความรู้ สาธิต การทำดอกไม้จันทน์ ให้แก่คนที่มีความสนใจในการทำดอกไม้จันทน์ และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองและสมาชิกกลุ่ม จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (บัวผัด ทองดี, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา

นางนันทยา อินตะพันธ์ ประธานกลุ่มผู้ทำโคม ตุง ล้านนา ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มเรานั้นเริ่มต้นจากพี่สาวของหัวหน้ากลุ่มทำอยู่แล้วในตัวจังหวัดเชียงใหม่ ในฐานะน้องชายมาทำช่วยพี่สาวและขยายมาทำที่อำเภอพร้าวโดยขายส่งให้กับพี่สาว โดยได้ขยายมาทำที่อำเภอพร้าว ได้ 3 ปี ปัจจุบันมีสมาชิกในกลุ่ม ประมาณ 50 คน ทั้งในตำบลน้ำแพร่ และนอกตำบลอีกด้วย (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางนันทยา ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา ทางมีประธานกลุ่ม (ตัวพี่เอง) จัดการเองโดยจะเป็นจุดศูนย์กลางที่จะนำของที่ผลิตไปส่งยังสมาชิกที่บ้าน เป็นการจัดการอย่างเป็นชุดๆ ส่งถึงบ้านและรับสินค้าที่เสร็จมา ส่วนการจ้างนั้นเป็นการจ้างเหมาแบบรายชิ้น ราคาแล้วแต่ความยากง่ายของผลิตภัณฑ์ แต่เฉลี่ยแล้วเท่าที่ทราบมาสมาชิกแต่ละคนก็จะได้เงินประมาณ 200 บาท ขึ้นไปต่อวันหากสมาชิกมีความขยันก็ได้มากขึ้น (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา ถือว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ 50 เปอร์เซ็นต์ เพราะทางกลุ่มถือว่าเป็นกลุ่มที่กำลังก่อตั้งขึ้น สมาชิกยังมีจำนวนไม่มาก (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางนันทยา ยังกล่าวว่า กลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา ของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนในกลุ่มหรือระหว่างกลุ่มอื่นๆ แต่อย่างใด กลุ่มอาชีพของเรามีการผลิตเอง และขายเอง (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา นั้นในเรื่องการออกแบบผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มนั้น ผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มมีหลายอย่างและมีอยู่แล้วตามตลาดของสินค้านี้ จึงไม่มีการออกแบบให้แปลกออกไปมากนัก ในเรื่องของการตลาดนั้น ได้รับการยอมรับจากลูกค้ามาก ทางกลุ่มส่งขายไปยังตลาดทั่วประเทศ เช่น ร้านใหญ่ๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ 3 ร้าน จ. ตาก แม่ฮ่องสอน ทางภาคใต้ก็มี แล้วแต่ตามออเดอร์ลูกค้า ในเรื่องของการเผยแพร่ข้อมูลนั้น ทางกลุ่มได้นำสินค้าโฆษณาทางอินเทอร์เน็ต ทำเว็บไซต์ขึ้นมาและทางแฟนเพจในเวปไซด์ Face book เป็นต้น และจากปากต่อปากของลูกค้าที่มาอุดหนุนจำนวนหนึ่ง และส่วนในเรื่องของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มเรานั้นมันมีคุณภาพในตัวของมันเองอยู่แล้วหากจะมีการพัฒนา

ผลิตภัณฑ์ทางกลุ่มจะทำการพัฒนาในเรื่องของเครื่องจักรที่ต้องเสริมเพื่อให้ผลิตภัณฑ์นั้นมีคุณภาพกว่าเดิม (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางนันทยา กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา กลุ่มอาชีพของเรานั้นนำเงินที่ได้จากการขายผลิตภัณฑ์นั้นส่วนมากลูกค้าจะทำการโอนเข้าบัญชี วัสดุเก็บเงินปลายทาง และเป็นเงินสดในเรื่องของค่าแรงสมาชิกนั้นจะไม่มีปัญหาเพราะสามารถตรวจสอบได้ว่าสมาชิกทำเงินได้กี่บาทก็ดูจากรายชื่ของผลิตภัณฑ์ที่มาส่ง มีเงินสำรองให้สมาชิกเสมอหากสมาชิกต้องการจะเบิกเงิน (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา นั้นกลุ่มอาชีพเรามีปัญหาในเรื่องของคณงาน การฝึกสอนคนที่สมาชิกบางคนทำงานออกไม่ตรงตามรูปแบบของสินค้าหรือความต้องการของลูกค้า ทางหัวหน้ากลุ่มก็ต้องเข้าสอนการทำ ปัญหาเรื่องส่งสินค้าไม่ทันตามออเดอร์ลูกค้า เพราะผลิตภัณฑ์ประเภทนี้เป็นที่นิยมของลูกค้ามาก (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางนันทยา ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่าปัจจุบันนี้ทางกลุ่มของเรายังไม่ได้ความช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้เข้ามาดู สังเกต และเก็บข้อมูลจากทางกลุ่มไปแล้วเบื้องต้น (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา นางนันทยา ในฐานะของประธานกลุ่ม กล่าวว่า ทางกลุ่มเราไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่หากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะเข้ามาให้การสนับสนุนก็จะเป็นผลดีมากเพราะจะทำให้ธุรกิจของทางกลุ่มเจริญเติบโตมากขึ้นกว่านี้ (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำอะไรให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา นั้น ทางกลุ่มคิดว่าหากไม่จำเป็นจะไม่ไปขอความช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ เพราะทางกลุ่มก็ไม่ได้คาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ จึงไม่อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามความคาดหวังอะไรจากทางกลุ่มมากนัก (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

นางนันทยา ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา ของตนเองนั้น ถือได้ว่ากลุ่มของเราคิดว่าเป็นการช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ ได้เป็นอย่างมาก คือ ถ้าหากมีคนเข้ามาทำงานร่วมกับทางกลุ่มนั้นหากทำอย่างจริงจังทางกลุ่มคิดว่า คนๆ นั้นอยู่ได้อย่าง

สบาย เพราะสินค้าของเรานั้นถือว่าราคาต่อชิ้นสูง ทำให้คุณภาพชีวิตของคนที่มาทำงานร่วมกับทางกลุ่มนั้นดีขึ้น ในเมื่อคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้นเศรษฐกิจของชุมชนทางตำบลน้ำแพร่ก็จะดีขึ้นตามมา (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

และนางนันทยา ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุ๊ก ล้านนา นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นเรื่อง หากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต้องการสินค้าอะไรจากกลุ่ม กลุ่มก็จะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่และหากจะมีการประชุมวางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองและสมาชิกกลุ่มจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (นันทยา อินตะพันธ์, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง

นางแดง ป้อมแก้ว ประธานกลุ่มผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มทำน้ำพริกตาแดงนั้นได้เริ่มทำมาประมาณ 20 ปี เป็นการทำธุรกิจแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือนมีสมาชิกหรือลูกจ้าง 5-6 คน มาช่วยทำ (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางแดง ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ได้บริหารจัดการโดยมีนางแดง ป้อมแก้ว เป็นหัวหน้าดูแลกิจการเองทั้งหมด โดยมีลูกจ้างมาทำงานด้วย วันละ 2-3 คน โดยบางครั้งจะแบ่งหน้าที่การทำงาน เช่น 1 คน เฝ้าวริก 1 คน ทำเครื่องเทศ 1 คน บรรจุหีบห่อ เป็นต้น โดยให้ค่าจ้างลูกจ้างวันละ 200 บาท (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีสถานที่ และตลาดรองรับสินค้า จนสามารถทำน้ำพริกขายได้ตลอดปี (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางแดง ยังกล่าวว่า กลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนในกลุ่มหรือระหว่างกลุ่มอื่นๆ แต่อย่างใด เพราะกลุ่มอาชีพของเรามีการผลิตเอง และขายเอง (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง นั้นในด้านการออกแบบบรรจุภัณฑ์ของน้ำพริกตาแดงนั้นมี 2 รูปแบบ คือ 1. มัดห่อในถุงพลาสติกใส่และเย็บติดกระดาษแข็งอีกที 2. บรรจุน้ำพริกลงในกระป๋องใสที่ซื้อมา สำหรับด้านการตลาดนั้นทางกลุ่มจะ

หาดตลาดเอง มีตลาดการรองรับสินค้าดีมาก โดยจะส่งน้ำพริกที่ทำให้กับแม่ค้าในตลาด ลูกค้ารายใหม่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ มีการสั่งสินค้าออกไปยังต่างอำเภอ เช่น อ.เชียงดาว อ.ฝาง อ.เมือง จังหวัดเชียงใหม่ และต่างจังหวัดส่วนหนึ่ง ในด้านการเผยแพร่ข้อมูลนั้นในอดีตทางกลุ่มทำน้ำพริกตาแดงนั้นได้ทำสปอร์ตโฆษณาในวิทยุชุมชน โฆษณาในงานต่างๆ เช่น การจัดเวทีมวยทางกลุ่มก็ได้ให้การสนับสนุนโดยทำป้ายไว้นิต โดยใช้ชื่อว่า ให้การสนับสนุนโดยน้ำพริกตาแดงแม่หลวงแดง เผยแพร่ให้คนรู้จักสินค้า ณ ปัจจุบันนี้มีผู้คนรู้จักน้ำพริกตาแดงแม่หลวงแดงอย่างกว้างขวาง และอีกคือทางกลุ่มได้ติดป้ายหรือฉลากของสินค้าลงบนฝากระป๋องน้ำพริกตาแดงด้วย และการกระจายข่าวจากปากต่อปากของลูกค้าที่มาอุดหนุน เป็นต้น และสุดท้ายในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางกลุ่มจะพัฒนาเรื่องของบรรจุภัณฑ์ให้มีคุณภาพ เป็นที่สะดุดตาของกลุ่มลูกค้า เป็นต้น (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางแดง กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ขั้นตอนแรกกลุ่มอาชีพของเราได้ไปทำการกู้เงินจากธนาคารออมสินมาลงทุนในการผลิตน้ำพริกตาแดง ส่วนเงินที่ได้จากการขายน้ำพริกนั้นทางกลุ่มได้นำเงินมาลงทุนหมุนเวียนต่อ เช่น ซื้อพริกแห้งไว้ ซื้อหอม ซื้ออุปกรณ์ในการผลิต ส่วนเงินกำไรที่ได้นั้นก็ให้เป็นค่าแรงของลูกจ้างและใช้จ่ายในครอบครัว และเงินที่ได้จากการขายน้ำพริกตาแดงนั้นบางครั้งก็ได้ทั้งเงินสด และเงินเชื่อโดยหากเป็นเงินเชื่อทางลูกค้าก็จะโอนเงินเข้าบัญชีบ้าง (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง นั้นในขั้นต้นกลุ่มอาชีพเรามีปัญหาในเรื่องของเครื่องจักรในการผลิต เช่น เครื่องปั่นพริก อุปกรณ์บางอย่างในการผลิตเสียบ้าง ทำให้งานหรือผลผลิตออกมาล่าช้า (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางแดง ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้เข้ามาช่วยเหลือกลุ่มของเราคือ ซื้อสินค้าของทางกลุ่มไปฝากหรือเป็นที่ระลึกบ้าง และทางกลุ่มทำน้ำพริกตาแดงได้รับคำเชิญว่าจะให้ไปเป็นกลุ่มอาชีพหลักๆ ที่เป็นชื่อให้กับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่แต่เรื่องก็หายไป (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง นางแดง ในฐานะของประธานกลุ่ม กล่าวว่า ทางกลุ่มอยากให้ทางเทศบาลมาให้การสนับสนุนทางกลุ่มบ้าง เช่นในเรื่องของเงินทุนสนับสนุน การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล และการนำสินค้าไปออกแสดงบ้าง (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง นั้น ในอดีตทางกลุ่มเคยไปคุยกับทางผู้บริหารมาแล้วครั้งหนึ่งว่าต้องการให้ทางเทศบาลมาให้การสนับสนุนทางกลุ่มในอดีตที่ผ่านมา แต่ ณ ปัจจุบันเรื่องก็ยังไม่ได้ทำเนิน ทางกลุ่มก็ไม่ได้สนใจอะไร (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางแดง ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง ของตนเองนั้นถือว่ากลุ่มของเราช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้ไม่มากนักน้อย คือ กลุ่มของเราทำให้เกิดมีการจ้างงานให้แก่ทางประชาชนในหมู่บ้านได้มีงานทำ ได้มีเงินเสริมจากอาชีพหลักๆ ทำให้ตำบลน้ำแพร่เป็นที่รู้จักในนามของน้ำพริกตาแดง มีคนมาอุดหนุนน้ำพริกมากๆก็จะทำให้เศรษฐกิจของตำบลน้ำแพร่ดีขึ้นอีกทาง (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

และนางแดง ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นเรื่อง ในประเด็นเรื่อง การให้การสนับสนุนให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาอุดหนุนหรือนำสินค้าพริกตาแดงของทางกลุ่มนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตำบลน้ำแพร่ เช่น เป็นของฝาก ของที่ระลึกให้กับแขกต่างถิ่น เป็นต้น และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาของกลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองและสมาชิกกลุ่ม จะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้อย่างแน่นอน (แดง ป้อมแก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ทำพวงหรีด

นายวิรัตน์ รัตนพฤก ประธานกลุ่มผู้ทำพวงหรีด ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า อาชีพการทำพวงหรีดนั้นครั้งแรกไปทำงานอยู่ที่ในตัวจังหวัดและทำงานอยู่ข้างๆ ร้านขายพวงหรีด และคิดว่าทางบ้านเรานั้นพอมีอุปกรณ์ ในการทำพวงหรีดคือ เฟือง และ ไม้หนามไมยราบ เลยหันตัวเองมาทำพวงหรีดขายส่งไปยังร้านในเชียงใหม่และทำขายที่บ้านไปด้วย โดยขายราคาส่ง 200 บาท (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายวิรัตน์ ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในอาชีพผู้ทำพวงหรีด ได้บริหารจัดการโดยตนเองเป็นนายจ้างร่วมกับภรรยา และมีการจ้างลูกจ้างไปตัดไม้หนามไมยราบ โดยมีการจ้างงานแบบรายวัน วันละ 200 ขึ้นไป ส่วนการจ้างงานในเรื่องนำไม้หนามมาและเอาหนามออกนั้น จ้างเป็นมัด มัดละ 10 บาท และซื้อสีน้ำมันมาทางไม้หนาม บริหารจัดการแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือน (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพผู้ทำพวงหรีด ถือว่าบรรลุตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้ จำหน่ายได้กำไร และเป็นแบบพออยู่พอกินในครัวเรือน (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายวิรัตน์ ยังกล่าวว่า การทำอาชีพทำพวงหรีด ของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนในกลุ่มหรือระหว่างกลุ่มอื่นๆ แต่อย่างใด เพราะอาชีพของเราได้มีการผลิตเอง และขายเอง (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของอาชีพการทำพวงหรีด นั้นในด้านการออกแบบทางกลุ่มไม่ได้ทำการออกแบบมากนัก เพราะพวงหรีดนั้นมันมีรูปแบบของมันตายตัวอยู่แล้ว เป็นแบบพวงหรีดที่ขายตามท้องตลาด เช่น แบบรูปหยดน้ำ สีเหลี่ยม วงกลม ห้าเหลี่ยม ในด้านการตลาด นั้นมีลูกค้าเข้ามาติดต่อกับทางกลุ่มอยู่ตลอดเวลา และผลิตตามออเดอร์ที่ลูกค้าสั่งมา และมีตลาดรองรับดี เช่น ร้านที่แม่โจ้ ในตัวเมืองเชียงใหม่ หน้าโรงพยาบาลสวนดอก ตลาดต้นลำไย ที่ถือได้ว่าเป็นลูกค้าประจำ ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ หากอนาคตยังมีวัสดุเหลือพอที่ยังจะทำพวงหรีดได้นั้นทางผู้ผลิตเองก็จะพัฒนาสินค้าให้ดีขึ้นตามยุคสมัย แต่ปัจจุบันนี้เกรงว่าวัสดุที่นำมาทำพวงหรีดนั้นมันจะลดน้อยลง และหายากมากขึ้น (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางอาชีพการทำพวงหรีดนั้น เงินที่ได้จากการขายนั้นได้ทั้งเงินสดและเงินเชื่อ หากไปเจอเจ้าของร้านก็จะได้เงินสดมาทันที หากไม่เจอก็จะจดหรือลงบิลไว้แล้วไปเอาเงินในภายหลังหากนำพวงหรีดไปส่งอีกที รายได้เป็นแบบเงินซื้อมาขายไปเงินหมุนเวียนในครัวเรือน ส่วนกำไรก็นำมาใช้จ่ายในครอบครัวและลงทุนต่อไป (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางอาชีพการทำพวงหรีดนั้น ในอาชีพของเรามีปัญหาในเรื่องของ วัสดุ อุปกรณ์ที่ปัจจุบันหาได้ยากมาก เช่นในเรื่องของไม้หนามไมยราบปัจจุบันนี้หาได้ยากมาก และจะหมดไปแล้วเพราะหนามไมยราบนั้นไม่ใช่พืชที่นิยมปลูก (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้เข้ามาช่วยเหลือกลุ่มของเราคือ ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้การสนับสนุนในเรื่องการมาอุดหนุนซื้อพวงหรีดจากทางกลุ่มไปหากมีงานศพหรือพิธีวางพวงหรีดเท่านั้น (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพอาชีพการทำพวงหรีด ทางกลุ่มไม่มีความคาดหวังอะไรมากนักจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่ก็อยาก

ขอให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ช่วยมาอุดหนุนสินค้าของทางกลุ่มตลอดไปหากมีงานศพภายในตำบล (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพการทำพวงหรีดนั้น ในปัจจุบันทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็มาสนับสนุนกับทางกลุ่มได้เสมอ หากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ยังมีโครงการในเรื่องการวางพวงหรีดในงานศพ ทางกลุ่มก็จะให้การสนับสนุนและจะลดราคาลงให้ตามสมควร (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพการทำพวงหรีด ของตนเองนั้นถือได้ว่าได้ช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ได้ คือ เกิดการช่วยเหลือคนในพื้นที่นั้นได้มีรายได้เสริม ให้การจ้างงานคนไปตัดไม้หนามมาทำเป็นพวงหรีด (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

และนายวิรัตน์ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพการทำพวงหรีด นั้นสามารถร่วมมือกันได้อย่างแน่นอน ในประเด็นเรื่อง ในประเด็นเรื่อง การให้การสนับสนุนในเรื่องการอุดหนุน ซื้อมีสินค้าของทางกลุ่มไปในศพต่างๆ และหากจะมีการประชุมวางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น ตนเองจะขอไม่เข้าร่วมประชุมครั้งนี้ (วิรัตน์ รัตนพฤก, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของโรงสีข้าว บ้านหนองปลาหมัน

นางจันดี เสาร์แก้ว ตัวแทนเจ้าของโรงสีข้าว บ้านหนองปลาหมัน ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ในอดีตครั้งแรกๆ นั้นทางบ้านได้ตั้งโรงสีข้าวขนาดเล็กก่อน แบบไม่เดี่ยว ใน พ.ศ. 2516 ปัจจุบันนี้ได้ปรับเปลี่ยนขนาดให้เป็นโรงสีขนาดกลาง 3 โม่ โดยคิดค่าบริการในการสีข้าวถึงละ 15 บาท และรำข้าวถึง 30 บาท (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางจันดี ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการโรงสีข้าวของตนเองนั้น ได้บริหารจัดการโดยเป็นแบบรับจ้างสีข้าวให้ประชาชนในท้องถิ่น โดยประชาชนจะนำข้าวมาส่งเองที่โรงสีข้าว และมีลูกจ้าง 1 คน ไว้ทำงานและบริการลูกค้าทั้งในเรื่องสีข้าว ยกกระสอบข้าวขึ้นลง การบริหารนั้นถือเป็นการทำธุรกิจแบบครอบครัว (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพโรงสีข้าว นั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้อยู่ในระดับหนึ่ง และถือว่าได้กำไรในการให้บริการสีข้าว นั้น (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางจันดี ยังกล่าวอีกว่า ทางโรงสีข้าวของแม่นั้น ไม่ได้มีการร่วมลงทุนภายในกลุ่ม หรือระหว่างกลุ่มไหนๆ เพราะเป็นการผลิตและให้บริการด้วยตัวเอง (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของทางโรงสีข้าวเองนั้น ไม่ได้มีการออกแบบในเรื่องต่างๆ อย่างไรนัก ส่วนลูกค้าที่มาใช้บริการนั้นขึ้นอยู่กับบางวันหรือบางช่วงเทศกาล ส่วนในเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลนั้น ลูกค้าจะมาใช้บริการเองตามที่ทราบกันในหมู่บ้านและรอบๆ หมู่บ้านใกล้เคียง ซึ่งถือว่าเป็นการกระจายข้อมูลกันแบบปากต่อปากของลูกค้า โดยไม่มีการโฆษณาแต่อย่างใด (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทรดี กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางโรงสีข้าว นั้นจะนำเงินที่ได้รับจากการสีข้าว นั้น นำมาใช้จ่ายในครอบครัว ส่วนหนึ่งนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในโรงสีข้าว เป็นการซื้ออุปกรณ์ในการซ่อมแซมโรงสีข้าว และค่าไฟฟ้าในการสีข้าว (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางโรงสีข้าว นั้น จะมีปัญหาในเรื่อง เครื่องจักรกลในการสีข้าวที่เสียบ่อยครั้ง และค่าไฟฟ้าเริ่มแพงขึ้น โดยที่ค่าบริการสีข้าวยังเท่าเดิมที่ถึงละ 15 บาท เหมือนเดิม (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทรดี ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ เกี่ยวกับทางโรงสีข้าวว่า ทางโรงสีของแม่ไม่ได้รับความช่วยเหลืออะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย จะมีแต่ที่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นเข้ามาเก็บเงินค่าวันไอเสียจากโรงสีข้าว หรือค่าภาษีจากโรงสีข้าว (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพโรงสีข้าว นั้น นางจันทรดี ในฐานะเจ้าของโรงสีข้าวกล่าวว่า อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นช่วยลดผ่อนเรื่องภาษีโรงสีข้าว หรือภาษีข้าว และดูแลเรื่องไฟฟ้าไม่ให้ขัดข้อง (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

และสำหรับเรื่องที่จะทำอย่างไรที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางโรงสีข้าว นั้น ในความคิดของทางโรงสีข้าวของแม่จันทรดีนั้น คิดว่าเนื่องจากโรงสีข้าวของแม่นั้นไม่ใช่โรงสีขนาดใหญ่ เลยไม่มีความต้องการอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มากนัก จึงไม่คาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทรดี ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางโรงสีข้าวของตนเองนั้นถือได้ว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้เช่นกัน เพราะทางโรงสีข้าว นั้นได้ช่วยเหลือในเรื่องของ

ปากทอง เพราะคนในชุมชนต้องกินข้าว และมีส่วนช่วยเหลือด้านการจ้างงานโดยมีการจ้างคนในหมู่บ้านนั้นมีงานประจำที่ทำกับโรงสีข้าว (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

และนางจันทร์ดี ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางโรงสีข้าวของตนเอง นั้นสามารถร่วมมือกันได้ ในประเด็นเรื่อง ในประเด็นเรื่อง การที่จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาดูแลเรื่องไฟฟ้า สาธารณูปโภค และเรื่องค่าภาษี และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาภูมิอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (จันดี เสาร์แก้ว, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนอาชีพกลุ่มเย็บผ้า หมู่ที่ 1

นางจันทร์ฉาย วรรณสุข ตัวแทนอาชีพกลุ่มเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มเย็บผ้า ม. 1 นั้นได้เริ่มเป็นกลุ่มมานานกว่า 10 ปี มีสมาชิกในกลุ่ม 15 คน แต่ปัจจุบันนั้นได้แยกตัวกันออกไปเย็บผ้าที่บ้านใครบ้านมัน โดยจะเย็บผ้าที่รับมาจากโรงงานใหญ่ ไม่ใช้การเย็บผ้าแบบเป็นตัวแทนเพื่อขาย (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางจันทร์ฉาย ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการในอาชีพกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ได้บริหารจัดการโดยมีการแบ่งหน้าที่การเย็บแบบแผนของใครของมัน ตามออเดอร์จากโรงงาน โดยรายได้คือผ้าที่เย็บตามรายชิ้นที่เย็บได้ของคนในกลุ่ม (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ สำหรับกลุ่มที่ทำอาชีพนี้เป็นอาชีพเสริม (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางจันทร์ฉาย ยังกล่าวอีกว่า กลุ่มอาชีพของเรามีการร่วมลงทุนในกลุ่มแบบเงินออม มีการออมเงินร่วมกันในกลุ่มเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มไว้กู้ยืม และมีการปันผลเป็นประจำทุกปี แต่ทางกลุ่มเราไม่มีการลงทุนร่วมกับกลุ่มอื่น (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 นั้น ทางกลุ่มเราไม่มีการออกแบบในกลุ่ม เพราะเป็นผ้าที่รับมาจากโรงงานที่มีการออกแบบมาแล้วตายตัว ในส่วนเรื่องของการตลาดนั้นทางกลุ่มไม่มีตลาดเพราะทางกลุ่มไม่ผลิตเสื้อผ้าเพื่อนำไปจำหน่ายแต่นำผ้าที่เย็บเสร็จไปส่งยังโรงงานที่นำผ้ามาอีกที ไม่มีการเผยแพร่ข้อมูลหรือโฆษณา หากสมาชิกหรือคนใน

หมู่บ้านว่างจากการทำงานก็จะมาเข้าร่วมกลุ่มได้โดยจะรู้ข่าวกันในหมู่บ้าน (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ฉาย กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ว่ากลุ่มอาชีพเรานั้นเย็บผ้าตามออเดอร์ของ โรงงาน เงินที่ได้มาจากการเย็บผ้าส่วนหนึ่งจะเอาเข้ากองกลางเป็นเงินออมเพื่อการกู้ยืม และส่วนที่ เหลือจะนำมาใช้จ่ายในครอบครัวของสมาชิกกลุ่ม (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 นั้นคือกลุ่มอาชีพเย็บผ้าของเรานี้มีปัญหาในเรื่องของคน หรือสมาชิกที่ขาดๆ หายๆ เพราะการเย็บ ผ้านั้นเป็นแค่อาชีพเสริมของคนในพื้นที่ เพราะส่วนใหญ่คนในพื้นที่จะทำไร่ ทำสวน หากว่างก็จะ มาเย็บผ้า (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ฉาย ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มตนเองว่า ทางกลุ่มเราไม่ค่อยได้รับการส่งเสริมจากทางเทศบาล ตำบลน้ำแพร่มากนัก เพราะทางกลุ่มเรานั้นไม่ได้ทำการผลิตเอง แต่อดีตที่ผ่านมาทางกลุ่มเรา ได้รับการสนับสนุนในเรื่องของเงินกู้แบบไม่คิดดอกเบี้ยจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่ใน ปัจจุบันนี้ทางกลุ่มไม่ได้รับเงินกู้ส่วนนั้นแล้ว (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ต่อทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ทางกลุ่มคิดว่าไม่คาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ เพราะทางกลุ่มเองคิดว่ากลุ่ม ของเรายังไม่พร้อมพอที่จะไปขอรับความช่วยเหลือ อีกอย่างกลุ่มของเราพอจะช่วยเหลือตนเองได้ บ้างเล็กน้อย

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ เย็บผ้า หมู่ที่ 1 นั้น คือเนื่องจากทางกลุ่มไม่คาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ จึงไม่อยากจะ ให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาทำตามความคาดหวังอะไรจากทางกลุ่ม (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ฉาย ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1 ของตนเองนั้นถือ ได้ว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้ คือ ทางกลุ่มคิดว่ากลุ่มเย็บผ้าเรานั้นเป็นการ เสริมรายได้ให้สตรีแม่บ้านที่ว่างจากการทำอาชีพหลัก ให้มีรายได้เพิ่มเพื่อไปใช้จ่ายในครอบครัว (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

และนางจันทร์ฉาย ยังย้ำต่ออีกว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพเย็บ ผ้า หมู่ที่ 1 นั้นสามารถร่วมมือกันได้ ในประเด็นเรื่อง การเข้ามาให้การสนับสนุนอย่างจริงจังกับทาง กลุ่มของเราอย่างจริงจัง จากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับ

การพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (จันทร์ฉาย วรรณสุข, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง

นางจันทร์เทพ ตาน้อย ประธานกลุ่มเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มพัฒนาสตรีล้านทองนั้นได้เริ่มก่อตั้งกลุ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2549 ได้จดทะเบียนขึ้นกับศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่ มีสมาชิกกลุ่ม 20 คน ทั้งสมาชิกในตำบลและนอกตำบลโดยสมาชิกในกลุ่มจะไม่นิ่ง มีทั้งลาออกและเข้ามาใหม่ตามการว่างงานจากอาชีพหลักของประชาชนในท้องถิ่น (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางจันทร์เทพ ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการของกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง มีการบริหารจัดการในกลุ่มแบบกันเอง โดยควบคุมโดยประธาน โดยประธานกลุ่มจะเป็นคนสั่งผ้ามาลงให้สมาชิกในกลุ่มรับผ้าที่สั่งมาไปทำ โดยสั่งผ้ามาจากโรงงาน มีการแบ่งหน้าที่กันทำเป็นแผนก มีการจดบันทึก ทำบัญชีว่าสมาชิกแต่ละรายนั้นเย็บผ้าได้กี่ชิ้น และได้เงินเป็นจำนวนเท่าไรในแต่ละเดือนที่สั่งผ้ามาเย็บ (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ แต่ก็มีปัญหาอุปสรรคบ้างเล็กน้อยทางกลุ่มแก้ปัญหาได้ทั้งหมด (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางจันทร์เทพ ให้ข้อมูลว่า กลุ่มอาชีพของเราไม่มีการร่วมลงทุนในกลุ่มหรือร่วมกับกลุ่มอื่นๆ เป็นการเย็บผ้าเองตามความชำนาญของสมาชิกกลุ่ม สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง นั้น ในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทางกลุ่มไม่มีการออกแบบผลิตภัณฑ์ในการเย็บผ้าแต่อย่างใด เพราะ ทางกลุ่มจะสั่งผ้าโหลมาจากโรงงานในตัวจังหวัด โดยผ้าที่นำมาทำนั้นทางโรงงานกำหนดแบบออกมาแล้ว ในด้านการตลาดนั้นไม่มีตลาดเพราะเป็นผ้าที่รับมาจากโรงงาน และในด้านการเผยแพร่ข้อมูลนั้นไม่มีการโฆษณาแต่จะเป็นในรูปแบบการกระจายข้อมูลของสมาชิกในกลุ่มว่าหากต้องการเย็บผ้าก็สามารถเข้ามาพร้อมกับทางกลุ่มได้โดยการบอกแบบปากต่อปาก (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์เทพ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง ว่ากลุ่มอาชีพเรานั้นนำรายได้ที่

ได้จากการขายหรือการเย็บผ้าของทางกลุ่มเรานั้น ส่วนหนึ่งคือ เงินที่ให้เป็นค่าจ้างของสมาชิกกลุ่ม โดยจะคิดจากจำนวนผ้าที่เย็บแบบรายชิ้น และเงินที่เหลือจะนำเข้ากองกลางของกลุ่มนำมา หมุนเวียนในกลุ่ม จัดซื้อด้ายเย็บ ค่าน้ำมันจักรเย็บผ้า ค่ารถในการเดินทาง ค่าไฟฟ้า ค่าโทรศัพท์ คิดต่องาน ค่าซ่อมแซมจักรเย็บผ้า (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง นั้นคือกลุ่มอาชีพเย็บผ้าของเรานั้นมีปัญหาด้านราคาเย็บผ้าที่ไม่ขยับตัวขึ้นแต่ราคาด้าย เย็บผ้า หรือวัสดุในการเย็บผ้าสูงขึ้นเรื่อยๆ ทุกๆปี เรื่องแรงงานหรือสมาชิกกลุ่มที่ไม่แน่นอน สมาชิกกลุ่มมาๆ ขาดๆ (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์เทพ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มตนเองว่า ทางกลุ่มเราไม่ค่อยได้รับการส่งเสริมจากทางเทศบาล ตำบลน้ำแพร่เลย เพราะทางกลุ่มนั้นได้ทำการจัดตั้งกลุ่มขึ้นเองโดยทำทะเบียนขึ้นกับทางศาลากลาง จังหวัดเชียงใหม่ในโครงการเรื่อง การส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชน โดยโครงการนี้มีรับรองว่า ทางกลุ่มจะมีผ้าเย็บตลอด (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้า พัฒนาสตรีล้านทอง คือ ทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้าเราต้องการโรงเรือน หรือโรงงานที่มีพื้นที่เล็กๆ ใน การเย็บผ้า ให้สมาชิกกลุ่มได้มาร่วมกันเย็บเพราะสถานที่ที่บ้านนั้นคับแคบ และการสนับสนุนเรื่อง เครื่องจักรเย็บผ้าบ้างในกรณีที่เกิดการพังหรือเสียหาย (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ เย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง นั้น คือที่ผ่านมาทางกลุ่มเคยฝากเรื่องหรือหนังสือผ่านทางสมาชิกสภา เทศบาลที่อยู่ในหมู่บ้านไปยังคณะผู้บริหาร แต่ปัจจุบันเรื่องก็ยังเงียบอยู่ และทางกลุ่มก็คิดว่าน่าจะเป็นเรื่องยากที่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะทำให้ได้ (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์เทพ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง ของ ตนเองนั้นคิดว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้ไม่มากนัก เพราะทางกลุ่มเราเป็น กลุ่มเล็กๆ และมีผลประโยชน์ไม่มากนัก (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

และนางจันทร์เทพ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ในฐานะตนเองเป็นประธานกลุ่มอาชีพ เย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง คิดว่ากลุ่มอาชีพของตนเองนั้นไม่สามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาล ตำบลน้ำแพร่ได้ เพราะทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออะไรกับทางกลุ่มเลย และ หากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้น ตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (จันทร์เทพ ตาน้อย, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 1

นายบุญ บุญมาเรือง ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อตั้ง พ.ศ. 2538 ครั้งแรกได้เลี้ยงไก่พันธุ์ไข่ พอใน พ.ศ. 2540 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เพราะมีปัญหาเรื่องการตลาดเลยมีการปรับเปลี่ยนมาเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อแทน ใน พ.ศ. 2542 จนมาถึงปัจจุบัน ในการเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อนั้นจะเลี้ยงในระยะเวลา 45 วัน ก็สามารถจำหน่ายได้ แบ่งเกณฑ์การขายเป็น 3 ขนาด คือ 1) ไก่เล็ก กิโลกรัมละ 42 บาท ไก่รุ่นหรือขนาดกลาง กิโลกรัมละ 41 บาท ไก่ขนาดใหญ่ กิโลกรัมละ 39 บาท (บุญ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายบุญ ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการของอาชีพเลี้ยงไก่ฟาร์มเนื้อเรานั้น มีการบริหารจัดการ คือจะมีการจ้างคนมาช่วยในเรื่องของการ กกไก่ การให้อาหาร การปรับอุณหภูมิของโรงเรือน เรื่องสุขาภิบาลต่างๆ และให้ค่าจ้างเป็นแบบรายเดือน (บุญ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเลี้ยงไก่ฟาร์มเนื้อของเรานั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และได้กำไรในการเลี้ยงในแต่ละครั้ง แต่ละรุ่นเป็นอย่างดี (บุญ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายบุญ ให้ข้อมูลว่า ฟาร์มของเรามีการร่วมลงทุนกับบริษัท นันทาไก่สดในจังหวัดเชียงใหม่ โดยทางบริษัท นันทาไก่สดนั้นจะส่งลูกไก่ อาหาร มาให้ทางฟาร์มเลี้ยง และกลุ่มฟาร์มเลี้ยงไก่ในตำบลอีก 1 ฟาร์ม คือฟาร์มของ คุณ วิรัตน์ ยากยืน ผลจากการร่วมลงทุน คือ มีการร่วมมือกันอย่างดี ทั้งในเรื่องทุน การแลกเปลี่ยนความรู้ ทางวิชาการในเรื่องของการเลี้ยงไก่ (บุญ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของการทำอาชีพเลี้ยงไก่ฟาร์มเนื้อ นั้น ในเรื่องของข้อมูลนั้นทางปศุสัตว์อำเภอ และทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้มาขอข้อมูลในเบื้องต้น เช่น เรื่องการจัดตั้งฟาร์ม สภาพสิ่งแวดล้อม การจัดเก็บรายได้ เพียงเบื้องต้น ส่วนในเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางฟาร์มมีแนวโน้มว่าจะมีการขยายโรงเรือนให้ใหญ่ขึ้น และเพิ่มจำนวนไก่ที่เลี้ยงให้มากขึ้น (บุญ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางฟาร์มไก่พันธุ์เนื้อของเรานั้นมีการทำบัญชีรายรับ รายจ่ายไว้ว่า ในแต่ละรุ่นของการเลี้ยงไก่นั้นได้กำไรเท่าไร และนำเงินหรือกำไรมาจัดการภายในฟาร์มทั้งในเรื่องค่าจ้างคนงาน การทำความสะอาดโรงงาน วัสดุในการเลี้ยง โดยฤดูที่ทำกำไรในการเลี้ยงไก่คือฤดู

หนาว จะทำให้การเร่งเนื้อของไก่อ้วนเจริญมากที่สุด ฤดูร้อนเป็นฤดูที่ทำกำไรน้อยที่สุดเพราะว่าสภาพอากาศทำให้ไก่เครียด การเร่งเนื้อต่ำ (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเรา เรามีปัญหาในเรื่องสภาพแวดล้อมของฟาร์มที่รอบข้างนั้นเป็นการปลูกข้าว โดยผลที่ตามมานั้นคือการใช้สารเคมีของชาวนาที่ส่งกลิ่นหรือผลกระทบมายังฟาร์มทำให้ไก่ช็อกตาย ปัญหาในเรื่องของแรงงานที่ขาด และมาทำงานได้ไม่ได้นาน (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญชัย ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางฟาร์มตนเองว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้ความช่วยเหลือทางฟาร์มเมื่อเกิดโรคระบาด ได้รับยามาเชื้อจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่บ้าง เวลาเกิดเหตุประสบภัยพิบัติธรรมชาติก็เข้ามาช่วยบรรเทาบ้างเล็กน้อย โดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ประสานทางปศุสัตว์อำเภอมาช่วยเหลือบ้างหากเกิดปัญหาจริงๆ (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเราคือ อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จัดเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาดูแลเรื่องนั้นๆ โดยตรง เช่น เจ้าหน้าที่ด้านการปศุสัตว์มาดูแลเรื่องเกี่ยวกับปศุสัตว์ภายในตำบล (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเรา นั้นคิดว่า ต้องเข้าไปพูดคุยกับทางคณะผู้บริหารให้จัดทำแผนในชุมชนให้ก่อตั้งหรือมีกองที่รับผิดชอบในเรื่องปศุสัตว์ประจำตำบลให้เกิดขึ้น (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญชัย ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเราของตนเองนั้นมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่เหมือนกัน เพราะว่าทำให้ตนเองนั้นมีรายได้ ส่งผลทำให้เศรษฐกิจในตำบลมีความก้าวหน้า รวมไปถึงเกิดมีการจ้างงาน ทำให้คนงานมีรายได้เพิ่มขึ้น (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

และนายบุญชัย ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ในฐานะตนเองเป็นเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ คิดว่าอาชีพของตนเองนั้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ในประเด็น การเข้าไปร่วมมือกับทางศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีประจำตำบลน้ำแพร่ ในเรื่องต่างๆ และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (นุศย์ บุญมาเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด

นายวิรุทธ รวงผึ้ง ตัวแทนกลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดรายใหญ่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ทางเรานั้นได้จัดตั้งโรงงานผลิตข้าวโพดได้มาประมาณ 5 ปี มีลูกไร่ ลูกสมาชิกประมาณ 10 คน ภายในกลุ่ม ซึ่งกระจายอยู่ทั้งนอกอำเภอ และในอำเภอ (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายวิรุทธ ยังกล่าวว่า การบริหารจัดการของโรงงานเรานั้น มีจุดศูนย์รวมเก็บเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด มีลูกไร่ ลูกสมาชิกประมาณ 10 คน มีการแบ่งหน้าที่การบริหารจัดการโดยชัดเจน ทั้งในเรื่อง การเงิน เรื่องปุ๋ย และยาฆ่าแมลงที่ต้องสั่งมาจาก โบรเกอร์ และดูแลจนถึงการเก็บข้าวโพด และมีการทำทะเบียนว่าสมาชิกคนไหนเก็บเกี่ยวข้าวโพดวันไหนเป็นการจัดคิวในเรื่องผลผลิตด้วย ส่วนกำไรนั้นคิดออกมาแล้วได้กำไรประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ต่อปี (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และได้กำไรในการผลิตเป็นอย่างดี (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายวิรุทธ ให้ข้อมูลว่า ทางโรงงานของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนกันในกลุ่ม หรือระหว่างกลุ่ม ส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตส่วนตัวใครของมัน เพราะหากร่วมเป็นกลุ่มแล้วเกิดความเสียหายในหลายๆ ด้าน (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของการทำอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดนั้น ในด้านออกแบบนั้นทางโรงผลิตได้ดูตัวอย่างจากหลายๆ ผลิตภัณฑ์ที่เป็นรูปแบบของข้าวโพด ตามโรงงานร้านขายปุ๋ย ยาฆ่าแมลง แล้วมาออกแบบเองโดยใช้กราฟิกช่วย ในเรื่องการตลาดนั้นทางโรงผลิตจะทำการตลาดเอง หาดตลาดรองรับด้วยตนเองทั้งหมด ในขั้นตอนแรกก็จะทำแปลงทดลอง สาธิต การเพาะเมล็ดพันธุ์พอลงถึงฤดูกาลผลิตนั้นก็จะมีลูกค้าโทรสั่งเมล็ดพันธุ์ไปปลูก โดยส่วนมากจะส่งเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดทั่วประเทศตามออเดอร์ของลูกค้า เช่น จ.เชียงราย จ.พะเยา จ. น่าน จ.เพชรบูรณ์ จ.เลย ในเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลนั้น มาจากการลูกค้าที่ทดลองการใช้สินค้า เอาเมล็ดพันธุ์ไปให้ลูกค้าทดลองก่อนแล้วผลผลิตออกมามีกำไรที่หลัง และจากการกระจายข่าวปากต่อปากของลูกค้า และในเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางโรงงานจะมีแนวโน้มที่จะขยายการผลิตออกไปอย่างแน่นอน (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรุทธ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้นนำเงินหรือรายได้ที่ได้รับ จากการขายนั้น จะนำกำไรที่ได้มาสร้างหรือผลิตขยายโรงงานให้มีขนาดใหญ่ขึ้นทีละเล็กทีละน้อยใน แต่ละปี และลงทุนต่อไปเรื่อย ๆ (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำโรงงานผลิตเมล็ด พันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น มีปัญหา อุปสรรค คือ เรื่องภัยธรรมชาติในแต่ละปี และแมลง ศัตรูพืช เครื่องจักรกลในการทำงานการผลิต (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรุทธ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่กับ โรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของตนเองว่า ในเบื้องต้นไม่ได้รับความ ช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่จะได้รับเชิญให้เข้าไปร่วมประชุม สัมมนาในเรื่องการ ส่งเสริมการเกษตรบ้าง และบางครั้งหากมีงานหรือการจัดการประชุมจะขอใช้สถานที่ทางเทศบาล ใช้การประชุม (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทาง โรงงานผลิตเมล็ด พันธุ์ข้าวโพดของเราคือ ในเบื้องต้นทางโรงงานเราไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบล น้ำแพร่ แต่หากจะให้ความช่วยเหลือนั้นก็ขอให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้ข้อมูลที่ทางกลุ่ม หรือเกษตรกรนั้นหาข้อมูลเองตามอินเทอร์เน็ตไม่ได้ และต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้ ข้อมูลในเชิงลึกที่เกษตรกรอยากทราบบ้าง (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ เจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น ทางกลุ่มโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดได้ ดำเนินการขอความช่วยเหลือไปแล้วแต่ได้รับคำตอบว่างบประมาณของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นไม่สามารถเพียงพอที่จะจ้างนักวิชาการมาให้ความรู้ได้อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นจึงไม่มีความ คาดหวังและไม่ต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาทำตามความคาดหวังอะไรมากนัก (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรุทธ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทาง โรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของตนเองนั้น มีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้อย่างมาก เพราะเป็นการกลุ่มอาชีพของเรานั้น สร้างรายได้กับกลุ่มเกษตรกรเพิ่มมากขึ้น โดยมีการจ้างงานคนในท้องถิ่นมีรายเพิ่มจากเดิม รวมไปถึง การช่วยเหลือหากลูกจ้างเกิดการเจ็บป่วยกระทันหันก็จะสามารถพึ่งพาทางโรงผลิตข้าวโพดได้ ถือว่าเป็นการช่วยเหลือแบบพี่แบบน้อง (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

และนายวิรุทธ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทาง โรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของ ตนเองนั้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ในประเด็น เรื่องการจัดการอบรม

การให้ความรู้ โดยนำนักวิชาการมาให้ความรู้แก่กลุ่มอาชีพและเกษตรกรในตำบล และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (วิรุทธ รวงผึ้ง, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด

นายบุญศรี รุ่งเรือง ตัวแทนกลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดอีกราย ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า กลุ่มของเราได้จัดตั้งโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดมาแล้ว 3 ปี มีลูกไร่หรือลูกสมาชิกจำนวน 10 คน ส่วนมากจะอยู่ในต่างอำเภอเป็นส่วนใหญ่ เช่น อ.เชียงดาว อ.แม่แจ่ม (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายบุญศรียังกล่าวว่า การบริหารจัดการของโรงงานนั้น ทางตนเองนั้นจะจัดการเองทั้งหมด โดยจะนำเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดไปให้ทางลูกไร่ปลูก ทั้งปุ๋ยและยาฆ่าแมลง และหากมีการเก็บเกี่ยวผลผลิตทางโรงงานจะรับซื้อคืนหากมีความต้องการจะขายให้ทางโรงงาน (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้ 80 เปอร์เซ็นต์ ได้กำไร 50 เปอร์เซ็นต์ต่อปี (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายบุญศรี ให้ข้อมูลว่า ทางโรงงานของเรานั้นไม่มีการร่วมลงทุนกันในกลุ่ม เพราะจะเป็นการผลิตส่วนตัวใครของมัน แต่ร่วมลงทุนกับกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ โดยที่ได้รับความจากทางกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่นั้นได้รับเงินปันผลที่มากพอสมควรจากการถือหุ้นในกลุ่ม (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของการทำอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดนั้น ในด้านการออกแบบนั้นไม่มีการออกแบบเพราะใช้รูปแบบจากกลุ่มผู้ผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดในตำบลเหมือนกันหมดนั่นคือ รูปแบบ SSS และคันไถคู่ ในเรื่องการตลาดนั้นสินค้าของทางโรงงานมีการจัดการเรื่องการตลาดเองและผลการตอบรับในการนำผลผลิตของโรงงานไปใช้นั้นลูกค้าชอบในตัวสินค้าและตอบรับกลับมาดี ในเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลนั้น ทางโรงงานจะเผยแพร่ข้อมูลหรือสินค้าไปยังเกษตรกรก่อน แล้วทางเกษตรกรนั้นจะเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบปากต่อว่าสินค้าชนิดใดมีคุณภาพดี และในเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางโรงงานคิดว่าในอนาคตจะมีการขยายการผลิตและ

โรงงานเพิ่มไปเรื่อยๆในแต่ละปี และจะพยายามรักษาพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ เมล็ดพันธุ์ข้าวโพดให้มีคุณภาพดีขึ้นเรื่อยๆ (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญศรี กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดนั้นของเรานั้น จะนำต้นทุนมาผลิตและ หมุนเวียนการผลิตในปีต่อไป ส่วนกำไรจะนำมาใช้จ่ายในครอบครัวและนำใช้หนี้จากที่ยืมมา (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น มีปัญหาและอุปสรรคนั้นในเรื่องการขาย เนื่องจากการขายหรือการนำ เมล็ดพันธุ์ไปให้ลูกค้ามันจะได้เงินเชื่อก่อนแต่ทางโรงงานต้องการเงินสด ในเรื่องของใบควบคุมสินค้าที่เกิดปัญหาอย่างมากโดยได้รับคำแนะนำจากสารวัตรเกษตรจากกรมการเกษตรไม่เหมือนกัน (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญศรี ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่กับโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของตนเองอีกว่า ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือ จากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มากนักเท่าไร (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเราคือ เราอยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้ความรู้ด้านกฎหมายที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพโดยน่านักวิชาการหรือผู้รู้มาให้ความรู้ ข้อมูลต่างๆ (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ เจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของเรานั้น ทางโรงงานข้าวโพดของเราคิดว่าควรจัดรวมกลุ่ม และทำหนังสือเข้าไปขอความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้หันมาช่วยเหลือในเรื่อง ความต้องการของทางกลุ่มบ้าง (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

นายบุญศรี ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของตนเองนั้น มีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ ในด้านแรงงาน การว่าจ้างคนงานให้มีรายได้เสริมใน เรื่องการช่วยเหลือการรับซื้อสินค้า ผลผลิตคืนจากเกษตรกร (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

และนายบุญศรี ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดของ ตนเองนั้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ในประเด็น เรื่องในการส่งเสริม การอบรม การให้ข้อมูลวิชาการแก่ทางกลุ่มโรงงานผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด และอยากให้นักวิชาการ มาติดตามผลด้วย และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทาง

เทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (บุญศรี รุ่งเรือง, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืม บ้านน้ำแพร่

นายดวงดี พันธุ์วงศ์ ประธานกลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืม บ้านน้ำแพร่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ได้จัดตั้งกลุ่มปลูกถั่วเหลืองมาตั้งแต่ วันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2539 สมาชิกรับสมาชิกทุกครัวเรือนในหมู่บ้านน้ำแพร่ หมู่ที่ 4 ครัวเรือนละ 1 คน แต่ในปัจจุบันนี้กลุ่มถั่วเหลืองกลายมาเป็นกลุ่มกองทุนกู้ยืมในกลุ่มถั่วเหลืองแทน โดยครั้งแรกมีเงินในกลุ่มจากการขายถั่วเหลือง 14,800 บาท และมีการจัดทำบัญชีให้สมาชิกในกลุ่มกู้ยืมเงินเป็นระยะเวลา 6 เดือนก่อน สับเปลี่ยนกันกู้เป็นรอบๆ ดอกเบี้ย 100 ละ 2 บาท ต่อเดือน หลังจากนั้นมาก็ได้รับเงินสมทบมาเรื่อยๆ มีการออมและสะสมกันมาโดยตลอด ปัจจุบันมีเงินในกองกลางทั้งหมด 600,000 บาท (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายดวงดี ยังกล่าวว่า ทางกลุ่มมีการบริหารจัดการอย่างมีรูปแบบโดยมีคณะกรรมการทั้งหมด 9 คน คือ ประธาน รองประธาน เลขานุการ เหรัญญิก และคณะกรรมการ มีการแบ่งหน้าที่กันทำอย่างเบ็ดเสร็จ ทั้งในเรื่องการเงิน เรื่องเอกสาร เป็นต้น โดยคำขวัญหรือคติของกลุ่มนั้นได้ตั้งขึ้นมาว่า ซื่อตรง โปร่งใส ตรวจสอบได้ (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่นั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายดวงดี ให้ข้อมูลว่า กลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ นั้นมีการร่วมลงทุนในกลุ่มในรูปแบบการถือหุ้น และการปันผลแต่ละปี ผลออกมาประสบความสำเร็จเพราะทางกลุ่มนั้นบังคับให้สมาชิกในกลุ่มไม่สามารถถือหุ้นในกลุ่มเกิน 50 เปอร์เซ็นต์ เงินนี้สามารถกู้ได้ทุกคนหากเป็นลูกสมาชิกในกลุ่ม โดยจะกำหนดดอกเบี้ย ร้อยละ 8 ต่อปี แต่ไม่มีการร่วมลงทุนร่วมกับกลุ่มอื่น (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพของเรานั้น ไม่มีการออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ หรือการพัฒนาผลิตภัณฑ์ภายในกลุ่มแต่อย่างใด (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายดวงดี กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ของเรานั้น ไม่มีการจัดการในด้านนี้ แต่เป็นในรูปแบบเงินกองทุนกู้ยืมในกลุ่ม ผลออกมาคือ เงินปันผล (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ของเรานั้น มีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องการคืน เงินทุนที่กู้ยืมจากทางกลุ่มไป หากสมาชิกที่กู้ยืมเงินไปนั้นส่งเงินที่กู้ไปทั้งดอกเบี้ย เงินทุน ตาม กำหนดแล้วจะไม่เกิดปัญหาอะไร แต่หากสมาชิกที่กู้ยืมเงินไปนั้นส่งเงินที่กู้ไปทั้งดอกเบี้ย เงินทุน ไม่ตรงตามกำหนดแล้ว จะเกิดปัญหาโดยจะเรียกสมาชิกรายนั้นมาพูดคุยกัน หากจ่ายไม่ได้ตาม กำหนดสมาชิกรายนั้นจะไม่มีสิทธิในการกู้ยืมเงินในรอบต่อไปอีกหลายเดือน (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายดวงดี ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาล ตำบลน้ำแพร่กับกลุ่มของตนเองว่า ในอดีตที่ผ่านมาทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้เงินกู้แบบไม่คิด ดอกเบี้ยช่วยเหลือมาลงทุนหมู่บ้านละ 100,000 บาท มาช่วยเหลือ แต่ในปัจจุบันนั้นไม่ได้รับเงินใน ส่วนนี้แล้ว (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพผู้ปลูก ถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ของเราคือ กลุ่มอาชีพของเรามีความ ต้องการอยากได้เงินกู้แบบไม่คิดดอกเบี้ยที่เคยได้รับในอดีตกลับมาช่วยเหลือทางกลุ่มเช่นเดิม (ดวง ดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ ผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ของเรานั้น ทางกลุ่มคิดว่าเป็นเรื่องที่ ยากที่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะให้การช่วยเหลือจากเรื่องที่ต้องการ เพราะเนื่องจากเงินกู้ยืม 100,000 บาท เป็นนโยบายของรัฐบาลเดิมที่เป็นรัฐบาลของนายก ทักษิณ ชินวัตร ด้วย ดังนั้นจึงไม่ หวังอะไรมากนัก (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายดวงดี ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และ กลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ของตนเองนั้นมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ รวมไปถึง ในด้านความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนนด้วย เพราะว่า จากเงินหรือกำไรที่ได้จากการกู้ยืมของ สมาชิกกลุ่มนั้นทางกลุ่มได้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือชุมชนให้มีความเจริญ เช่น การติดตั้งไฟฟ้า ตามปากซอยในหมู่บ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระทางเทศบาลด้วย (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

และนายดวงดียังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่ และกลุ่มเงินทุนกู้ยืมบ้านน้ำแพร่ สามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ในประเด็นเรื่อง การช่วยเหลือการให้ความร่วมมือต่างๆ หากมีงานในตำบลเกิดขึ้น และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (ดวงดี พันธุ์วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่

นายอินแก้ว ธรรมรังสี ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ตัวพ่อพันธุ์ได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงสุกรมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 ครั้งแรกได้เลี้ยงจำนวนมาก หลายร้อยตัว แต่ในตอนนี้บันสภาพร่างกายแก่ชรา ปัจจุบันนี้เหลือสุกรที่เลี้ยง 25 ตัว เป็นการเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ และหมูขุน โดยทางฟาร์มจะนำหมูออกไปให้บริการผสมพันธุ์ถึงที่หากมีลูกค้ามาติดต่อ โดยจะคิดราคาตามระยะทางที่นำหมูพ่อพันธุ์ไปผสม รายครั้งละ 500-1,000 บาท (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายอินแก้ว ยังกล่าวว่า ทางฟาร์มหมูของพ่อมีการบริหารจัดการด้วยตนเอง เพราะถือว่าในปัจจุบันฟาร์มหมูของพ่อพันธุ์ไม่ค่อยมีขนาดใหญ่เหมือนอดีตแล้วจึงทำด้วยตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการนำหมูพ่อพันธุ์ไปผสม การให้อาหาร การทำความสะอาด โดยไม่มีการว่าจ้างงาน (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่นั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ได้กำไรในการเลี้ยง และขายหมูฟาร์ม (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายอินแก้ว ให้ข้อมูลว่า ฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่ของพ่อพันธุ์ในปัจจุบันไม่มีการร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ แต่อย่างใด (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ฟาร์มเลี้ยงหมูของพ่อพันธุ์ ไม่มีการดำเนินงานในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ในด้านการเผยแพร่ข้อมูล ทางฟาร์มได้มีการโฆษณาฝากไว้กับทางร้านขายอาหารสัตว์ในตัวอำเภอพร้าว ในด้านการตลาดนั้นได้รับการยอมรับจากลูกค้าเป็นจำนวนมากว่าทางฟาร์มนี้มีหมูพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ที่สมบูรณ์และมีคุณภาพ ลูกค้าโทรมาติดต่อเกือบทุกวัน และใน

ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์นั้นทางฟาร์มคิดว่าจะมีการพัฒนาขึ้นในอนาคตหากลูกค้าในอำเภอยังให้การยอมรับและเชื่อมั่นในตัวพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ ของทางฟาร์ม (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

นายอินแก้ว กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพฟาร์มเลี้ยงหมูของฟ่อนั้นจะนำเงินที่ได้จากการนำหมูพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ มาใช้จ่ายพัฒนาฟาร์ม เป็นค่าอาหาร ค่าเดินทาง และยารักษาโรค เป็นการหมุนเวียนรายได้ในครอบครัว (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำอาชีพฟาร์มเลี้ยงหมูของฟ่อนั้น ไม่มีปัญหาในเรื่องของพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ หมูที่นำไปผสมพันธุ์ แต่จะประสบปัญหาในเรื่องของหมูขุนที่ราคาของตลาดตกต่ำลงไปเรื่อยๆ (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

นายอินแก้ว ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับกลุ่มของพ่อว่า ในอดีตที่ผ่านมาทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ให้เงินกู้แบบไม่คิดดอกเบี้ย แต่ในปัจจุบันนั้นไม่ได้รับแล้ว (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่ของพ่อในเบื้องต้นไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่ถ้าหากฟาร์มประสบปัญหา ก็อยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาช่วยเหลือบ้าง (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่นั้น เนื่องจากทางฟาร์มไม่มีความคาดหวังอะไรมาจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็ไม่จำเป็นต้องทำตามความคาดหวังจากทางฟาร์มก็ได้ (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

นายอินแก้ว ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของฟ่อนั้นคิดว่ามีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่บ้าง เช่น หากคนในชุมชนมีการเลี้ยงหมูเกิดขึ้นทางฟาร์ม นั้นก็จะเป็นตัวแทนที่จะรับซื้อหมูจากที่ประชาชนเลี้ยงโดยให้ราคาที่ดี (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

และนายอินแก้ว ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของตนเองนั้น สามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ในประเด็นเรื่อง การช่วยเหลือในการเลี้ยงหมู การให้ความรู้ในการเลี้ยงหมู การตลาดรองรับเนื้อหมู เป็นต้น และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาฟาร์มร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (อินแก้ว ธรรมรังสี, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ

นายสาธิต สิทธีวงศ์ ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ทางครอบครัวของเราได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงสุกรมาตั้งแต่ พ.ศ. 2542 เป็นอาชีพเสริมจากอาชีพหลักที่ทำงานเป็นอาชีพหลัก โดยแต่ก่อนได้เลี้ยงสุกรชนิดแบบหมูขุนไว้บนบ่อปลา แต่ในปัจจุบันนี้ได้ปรับเปลี่ยนจากการเลี้ยงหมูขุนมาเป็นการเลี้ยงหมูแม่พันธุ์เพื่อขายลูกหมูแทน (สาธิต สิทธีวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายสาธิต ยังกล่าวว่า ทางฟาร์มหมูของเรานั้นมีการบริหารจัดการด้วยตนเอง ทั้งซื้ออาหารหมูเอง ผสมอาหารไว้ให้หมูเอง และศึกษาข้อมูลจากหลายๆ ด้านทั้งไปดูฟาร์มในสถานที่ต่างๆ ศึกษาจากทางอินเทอร์เน็ต และการเข้าไปอบรมในหลายๆ ที่ โดยจะจัดการเองไม่มีการจ้างลูกจ้าง (สาธิต สิทธีวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำนั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ได้กำไรในการเลี้ยง อยู่ได้และไม่ขาดทุน (สาธิต สิทธีวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายสาธิต ให้ข้อมูลว่า ฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำของเรานั้น เมื่อในอดีตที่ผ่านมาเคยมีการจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงสุกรในตำบลน้ำแพร่ และร่วมลงทุนร่วมกันและขอความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่คือเงินช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น 100,000 บาท มาบริหารจัดการในกลุ่ม แต่ปัจจุบันนี้กลุ่มได้ยุบและสลายตัวลงไป ปัจจุบันจึงไม่ได้มีการร่วมลงทุนภายในกลุ่มหรือร่วมลงทุนกับกลุ่มอื่นแต่อย่างใด (สาธิต สิทธีวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของฟาร์มเลี้ยงหมูของผมนั้น ในด้านการตลาดนั้นทางกลุ่มหรือผู้เลี้ยงสุกรในตำบลจะส่งหมูที่เลี้ยงให้กับทางพ่อค้าเชิงหมูในตลาดในตัวอำเภอแพร่เท่านั้น ไม่มีการนำออกขายนอกพื้นที่ มีการจัดการเรื่องการตลาดที่ถือว่าเป็นขนาดเล็กๆ ในด้านการเผยแพร่ข้อมูล ทางฟาร์มได้โครงการแปรรูปสัตว์เป็นทุน และทางผู้จัดทำโครงการแปรรูปสัตว์เป็นทุนนั้นได้เชิญทางกลุ่มผู้เลี้ยงสุกรหรือฟาร์มเลี้ยงสุกรในตำบลนั้นไปอบรม และได้นำเสนอหรือโฆษณาหมูพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ของทางฟาร์มไปในตัว ทำให้มีคนรู้จักฟาร์มของเรามากขึ้น และในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ นั้นทางฟาร์มคิดว่าหากจะขายได้นั้นจะต้องขึ้นอยู่กับทางกลุ่มหรือขึ้นอยู่กับทางลูกค้าว่ามีความต้องการลูกสุกรมากเพียงไหน (สาธิต สิทธีวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายสาธิตน์ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจาก การตลาด (การขาย) ของทางฟาร์มเลี้ยงหมูของเรานั้น จะนำรายได้จากการขาย โดยจะนำเงินมา บริหารจัดการเรื่องต่างๆ ภายในฟาร์ม ทั้งเรื่องการซื้ออาหาร การปรับปรุงฟาร์ม การนำไปใช้จ่ายใน เรื่องพืชไร่ พืชสวน และใช้จ่ายในครอบครัว (สาธิตน์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำอาชีพฟาร์มเลี้ยงหมู ของเรานั้น มีปัญหา อุปสรรค ในเรื่อง ของอาหารที่มีราคาสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตัวของลูกสุกรที่มีราคา ต่อตัวไม่แน่นอน เพราะทางฟาร์มเราเป็นขนาดเล็กไม่สามารถสู้ราคาฟาร์มขนาดใหญ่ได้ จึงสู้ราคา หน้าฟาร์มขนาดใหญ่ได้ (สาธิตน์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายสาธิตน์ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทาง เทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางฟาร์มหมูของเรว่า ในอดีตได้รับการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบล น้ำแพร่ในการให้กู้ยืมเงินช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่นมาลงเพื่อจัดตั้งฟาร์มในการเลี้ยงสุกรเพื่อ เป็นอาชีพในครอบครัว แต่ปัจจุบันนี้ไม่ได้รับความช่วยเหลือแล้ว (สาธิตน์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของ ฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำของเรา ว่าฟาร์มเรานั้นต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็น ศูนย์กลางหรือช่วยในการต่อรองราคาหมูจากทางฟาร์มที่มีขนาดใหญ่ให้ตรึงราคาหมูหน้าฟาร์ม พอที่จะฟาร์มหรือผู้เลี้ยงหมูในชุมชนนั้นมีราคาบ้าง และอยากให้ฟาร์มขนาดใหญ่เห็นใจผู้เลี้ยงสุกร เล็กๆ ในชุมชนบ้าง (สาธิตน์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพ เจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำนั้น คิดว่าควรทางฟาร์มเราคิดว่าควรเข้าไปพูดคุยกับตัวแทน หรือคณะผู้บริหารของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ให้ความช่วยเหลือหรือจัดบุคลากรที่มีความ สามารถมาช่วยเหลือ (สาธิตน์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

นายสาธิตน์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของเรานั้นน่าจะมีส่วน ช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่บ้าง คือฟาร์มเรามีการบริหารจัดการให้คนในพื้นที่เกิดรายได้ และสามารถนำมูลของสุกรที่เลี้ยงไว้ในฟาร์มนั้นไปใช้เป็นปุ๋ยหมักใช้ในการเกษตร และเป็นการ สร้างอาชีพให้คนที่ต้องการเลี้ยงสุกรไว้เป็นอาชีพเสริมได้มีโอกาสสร้างรายได้เพิ่มขึ้น (สาธิตน์ สิทธิ วงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

และนายสาธิตน์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของตนเองนั้น สามารถที่ จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ ในประเด็นเรื่อง ด้านกฎหมายควบคุมและให้ความรู้

แก่ทางฟาร์ม และหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาล ตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (สายัณห์ สิทธิวงศ์, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7

นางแสงเดือน ยะบาล ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงสุกรมาตั้งแต่ พ.ศ. 2554 โดยมีการเลี้ยงหมูขุนเพื่อจำหน่าย ดำเนินการเลี้ยงเองไม่ได้เข้าร่วมกับทางกลุ่มแล้วเพราะกลุ่มเลี้ยงสุกรในตำบลได้ยุบและสลายตัว โดยในการเลี้ยงสุกรของทางฟาร์มนี้ ได้มีการจ้างลูกจ้างมาช่วยในการทำงาน จำนวน 1 ครอบครัว เป็นคนต่างดาว โดยทำงานทุกอย่างทั้งในเรื่องของฟาร์มเลี้ยงสุกร และทำไร่ ทำนา (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางแสงเดือน ยังกล่าวว่า ทางฟาร์มหมูของเรานั้นมีการบริหารจัดการด้วยตนเอง โดยจะดูแลเรื่องโรงเรือนก่อนจะนำหมูเข้ามาเลี้ยง โดยจะทำความสะอาด ฟนยามาเชื้อรวมไปถึงเป็นหัวหน้าคอยแนะนำให้ลูกจ้างทำงานเป็น ทั้งการผสมอาหาร การทำคลอด ฉีดวัคซีน เป็นต้น (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำนั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ได้กำไรในการเลี้ยงจำหน่าย (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางแสงเดือน ยังให้ข้อมูลว่า ฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 ของเรานั้น เมื่อในอดีตเคยร่วมลงทุนกับกลุ่มเลี้ยงสุกรในตำบลน้ำแพร่แต่ในปัจจุบันได้ทำการยุบตัวลงไปแล้ว ซึ่งในตอนนี้ไม่ได้มีการร่วมลงทุนอะไรในกลุ่มหรือระหว่างกลุ่ม (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของฟาร์มเลี้ยงหมูของเรานั้น ในด้านการตลาดนั้นมีตลาดรองรับคือพ่อค้า แม่ค้า เชียงหมูในตัวอำเภอพร้าว ในด้านการเผยแพร่ข้อมูลนั้นพ่อค้า แม่ค้าเชียงหมูจะแนะนำกันในตลาดว่าไปรับหมูที่ไหนมาจำหน่าย ในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ทางฟาร์มคิดว่าจะไม่มีการขยายเพราะเนื่องจากราคามีราคาตกต่ำและราคาอาหารแพงขึ้น จะเลี้ยงเท่าเดิมคือครั้งละ 50 ตัว (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

นางแสงเดือน กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางฟาร์มเลี้ยงหมูของเรานั้น มีการจัดการเรื่องเงินที่ได้จากขายนั้นจะ

นำมาลงทุนต่อในฟาร์มหมูต่อ หมุนเวียน ในครอบครัว และลงทุนเกี่ยวกับเรื่องพืชสวน พืชไร่ (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำอาชีพฟาร์มเลี้ยงหมูของเรานั้น มีปัญหา อุปสรรค ในเรื่อง ปัญหาภัยธรรมชาติ หากฝนตกมากเกินไปความชื้นมีสูงก็ส่งผลกระทบต่อ การเลี้ยงหมู เช่น เกิดปอดบวม ท้องร่วง และราคาของการขายหมูในเรื่องการตลาดตกต่ำและอาหารแพงขึ้น (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

นางแสงเดือน ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางฟาร์มเลี้ยงหมูของเราว่า ฟาร์มของเรานั้นไม่ได้รับความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย มีแต่จะมาเก็บค่าภาษีจากการเลี้ยงอย่างเดียว (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 ของเราว่า ฟาร์มเรานั้นไม่มีความคาดหวังจากทางเทศบาลน้ำแพร่ เพราะไม่มีความแน่ใจอะไรที่จะไปคาดหวังที่จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้ความช่วยเหลือ (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 คิดว่า เนื่องจากทางฟาร์มไม่มีความคาดหวังอะไรจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ จึงไม่จำเป็นต้องให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาทำตามความคาดหวังอะไรจากทางฟาร์ม (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

นางแสงเดือน ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของเรานั้นน่าจะมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้บ้าง หากมีงานเกิดขึ้นในตำบลหรือในหมู่บ้าน หากจะมาขอซื้อหมูเพื่อนำไปทำอาหารก็จะสามารถช่วยเหลือในการขายให้แบบกันเองได้ และการช่วยเหลือคน การจ้างงานให้คนหรือลูกจ้างมีรายได้เสริมมากขึ้น (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

และนางแสงเดือน ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางฟาร์มเลี้ยงสุกรของตนเองนั้น ไม่สามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ แต่ถ้าหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนาฟาร์มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (แสงเดือน ยะบาล, 2556: สัมภาษณ์)

ตัวแทนเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8

นายวิรัตน์ ยากยืน ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8 ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ตนเองได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อมาได้ประมาณ 20 ปี เริ่มแรกนั้นทางฟาร์มของตนเองได้เลี้ยงไก่สาว (ไก่ไข่ตัวเล็ก) ประมาณ 120 วัน แล้วส่งต่อให้กับทางบริษัท เบทาโก และเลี้ยงไก่สาวมาได้เรื่อยๆ ประมาณ 7-8 ปี จึงเปลี่ยนและหันมาเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อแทนจนถึงปัจจุบัน และส่งไก่ให้ทางบริษัท นันทาไก่สด (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นายวิรัตน์ ยังกล่าวว่า ทางฟาร์มเลี้ยงไก่ของเรานั้นมีการจัดการบริหารด้วยตนเอง มีการจ้างงานแบบลูกจ้าง 2-3 คน เพราะเอาแน่นอนไม่ได้ มีหน้าที่มาช่วยในเรื่องการให้อาหารไก่ ฉีดวัคซีน ตัดหญ้ารอบๆ ฟาร์ม ทำความสะอาดฟาร์ม เป็นการจ้างงานแบบรายวัน วันละ 200 บาท ส่วนการจัดการภายในฟาร์มนั้นจะมีการจัดการแบบครบวงจร เพราะทางบริษัท นันทาไก่สดนั้นจะเข้ามาช่วยเหลือในขั้นตอนทุกอย่างในฟาร์ม (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8 นั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ก่อนข้างอยู่ในเกณฑ์ที่ดี 80 (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลว่า ฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8 ของเรานั้นได้ร่วมลงทุนกับทางบริษัท นันทาไก่สด โดยจะนำเอาลูกไก่จากทางบริษัทมาเลี้ยงและทางบริษัทนั้นจะรับซื้อคืน ส่วนเรื่องของการซื้ออาหาร วัคซีนต่างๆ ทางฟาร์มเองนั้นจะซื้อด้วยตนเองบ้าง ผลจากการร่วมมือกับทางบริษัท นันทาไก่สดนั้น ทำให้เกิดกำไรในการทำกิจการพอสมควร (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ ของเรานั้น ในด้านการตลาดนั้นทางฟาร์มจะไม่ได้ทำการตลาดจะส่งไก่ที่เลี้ยงนั้นให้กับทางบริษัทนันทาไก่สดทั้งหมด ในด้านการเผยแพร่ข้อมูลทางฟาร์มไม่มีการเผยแพร่ข้อมูลหรือทำการโฆษณาแต่อย่างใด และในด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ในปัจจุบันทางฟาร์มคิดว่ายังไม่พัฒนาหรือขยายแต่อย่างใด แต่ในอนาคตนั้นไม่แน่ว่าจะขยายหรือสร้างโรงเรือนเพิ่ม (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของตนเองนั้น จะนำเงินที่ได้รับจากการขายไก่แต่ละชุด แต่ละรุ่นนั้นทางฟาร์มจะนำเงินที่ได้มาปรับปรุงโรงเรือนบ้าง ใช้จ่ายในครอบครัว และลงทุนกับพืชสวน พืชไร่ และหมุนเวียนในฟาร์ม (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของการทำอาชีพฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเรานั้น มีปัญหา อุปสรรค ในเรื่อง ของภัยธรรมชาติที่ทำให้เกิดปัญหาในการเลี้ยงไก่ทั้งในเรื่องความชื้นที่เกิดขึ้นหากอยู่ในฤดูฝน อีกเรื่องคือคุณภาพของอาหารและลูกไก่ที่นำมาเลี้ยงนั้นทางฟาร์มจะไม่สามารถตรวจสอบได้เพราะทางบริษัทเป็นผู้จัดหามาให้ทางฟาร์มทั้งหมด (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของตนเองว่า ฟาร์มของเรานั้นได้รับการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ หากเกิดภัยธรรมชาติขึ้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะให้การช่วยเหลือในการซ่อมแซม ทั้งในเรื่องการให้เงินช่วยเหลือ นำบุคลากรมาช่วย (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8 ของเราว่า ฟาร์มเรานั้นคาดหวังว่าจะยังคงได้รับความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่อีกต่อไปหากเกิดภัยธรรมชาติในแต่ละปี และไม่ละทิ้งทางฟาร์ม (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8 คิดว่า ควรเข้าไปพูดคุย ไปขอความช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เลย (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

นายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่าทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของเรานั้นน่าจะมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้เป็นอย่างมาก อีกอย่างเป็นการสร้างงานสร้างรายได้กับทางประชาชนในพื้นที่ หรือ สร้างรายได้ให้กับทางเด็กนักเรียนตอนปิดเรียนที่มาทำงานช่วยกับทางฟาร์ม และในเรื่องของมูลไก่ที่ทางฟาร์มให้ชาวไร่ ชาวนาสวนนำไปเป็นปุ๋ยคอกใช้ในการเกษตรแบบฟรีๆ บ้าง (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

และนายวิรัตน์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อของตนเองนั้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้ ในประเด็นเรื่อง การเสียภาษีและการให้ความช่วยเหลือหากเกิดภัยธรรมชาติขึ้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ และถ้าหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (วิรัตน์ ยากยืน, 2556: สัมภาษณ์)

กลุ่มอาชีพกลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่ และประธานกลุ่มแปรรูปถั่วลิสง

นางจันทร์ทิพย์ ธรรมมะ ประธานกลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่ และประธานกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสง ได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า ตนเองนั้นได้จัดตั้งกลุ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 มีสมาชิกจำนวน 15 คน และมีลูกจ้างมาทำงาน โดยจะให้ค่าจ้าง 150 บาทต่อวัน โดยสมาชิกในกลุ่มจะสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาทำงานตามเวลาวางของตนเอง (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นางจันทร์ทิพย์ ยังกล่าวว่า ทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของเรานั้นมีการบริหารจัดการในกลุ่มนั้น มีทั้งลูกค้ามารับสินค้าถึงที่บ้านบ้าง นำไปส่งให้ลูกค้าในตลาดบ้าง และมีการจ้างงานคนในกลุ่ม วันละ 150 บาท วันละ 3 คน เป็นจำนวนเงิน 450 บาท โดยจะผลิตเปลี่ยนกันมาตามเวลาวาง โดยจะทำหลายสินค้า เช่น ถั่วลิสง อบถั่วเหลือง ทำถั่วเน่าแซบ (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในด้านการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสง นั้น ถือว่าบรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ และได้กำไรในการค้าขาย (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

ในเรื่องการผลิต การร่วมลงทุนภายในกลุ่ม และร่วมลงทุนกับกลุ่มอาชีพอื่นๆ นางจันทร์ทิพย์ ยังให้ข้อมูลว่า ทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสง ของเรานั้น มีการผลิตและร่วมลงทุนในกลุ่มในรูปแบบเงินออมทรัพย์ โดยออมทรัพย์คนละ 50 บาท ต่อเดือน และให้ลูกค้าสมาชิกได้กู้เงินจากการออมนั้น และมีการปันผลปีต่อปี แต่ไม่มีการร่วมลงทุนกับกลุ่มอื่น (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่อง การออกแบบผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ (การตลาด การเผยแพร่ข้อมูล) และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของเรานั้น ในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทางกลุ่มได้ออกแบบโดยบรรจุลงในพลาสติกใส แพคเกจในแผงกระดาษแข็ง และมีเครื่องอัดรีดพลาสติก ในเรื่องการตลาดนั้น ทางกลุ่มได้ส่งสินค้าทั่วอำเภอพร้าวและต่างอำเภอ เช่น อำเภอเชียงดาว อำเภอเมือง บดคอยสุเทพ และในด้านการเผยแพร่ข้อมูลนั้น ลูกค้ารู้จักสินค้าของทางกลุ่มจากที่กลุ่มนำสินค้าไปขาย และการโฆษณาให้ลูกค้าทดลองชิมก่อน นำออกขายตามงานต่างๆ การออกบูธ และการเอาร่วมทำบุญหากมีงานบุญในตำบล งานขึ้นบ้านใหม่ (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ทิพย์ กล่าวอีกว่า การจัดการด้านการตลาด และการจัดเก็บรายได้ที่มาจากการตลาด (การขาย) ของทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของตนเองนั้น จะนำเงินและกำไรที่ได้

นั้นมาเป็นผลให้กับลูกสมาชิก เป็นค่าแรงงาน ค่าวัตถุดิบในการผลิต เป็นการหมุนเวียนในกลุ่มต่อไป (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับในเรื่อง ปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานของทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของเรานั้น มีปัญหา อุปสรรค ในเรื่อง การประสบปัญหาในเรื่องของเงินทุนในกลุ่มที่ไม่เพียงพอ สินค้าวัตถุดิบมีราคาแพงขึ้น (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ทิพย์ ยังให้ข้อมูลเรื่องการเข้ามาให้ความช่วยเหลือกลุ่มอาชีพของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่กับทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของตนเองว่า ปัจจุบันนี้ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่แล้ว แต่เมื่อในอดีตที่ผ่านมาได้รับเงินจากโครงการฟื้นฟูเศรษฐกิจชุมชน และการนำกลุ่มอาชีพของตนเองนั้นไปดูงานยังนอกสถานที่บ้าง (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

ส่วนในเรื่องความคาดหวังจากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ของทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสง ของเรว่า ทางกลุ่มเราอยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชีพโดยน่านักวิชาการหรือผู้รู้มาให้ความรู้ ข้อมูลต่างๆ รวมถึงอยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่มาให้การสนับสนุนในเรื่องของด้านเงินทุนช่วยเหลือกลุ่มอาชีพในตำบล (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

สำหรับเรื่องที่จะทำให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ทำตามคาดหวังของทางกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงนั้น ทางกลุ่มคิดว่า ควรรวมกลุ่มกันและทำหนังสือเข้าไปพูดคุย ประชุมร่วมกันกับทางกลุ่มและทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

นางจันทร์ทิพย์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่ากลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของเรานั้นมีส่วนช่วยเหลือเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ได้ ในเรื่องของการช่วยเหลือในด้านการแรงงาน การจ้างงานคนในพื้นที่ และหากมีงานบุญนำสินค้าไปช่วยเหลือในงานบุญ (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

และนางจันทร์ทิพย์ ยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า ทางอาชีพแปรรูปถั่วลิสงของตนเองนั้นสามารถที่จะร่วมมือกันกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้ ในประเด็นเรื่องของการให้การสนับสนุนเรื่องความรู้ วิชาการ และถ้าหากจะมีการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นตนเองจะสามารถเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ได้ (จันทร์ทิพย์ ธรรมมะ, 2556: สัมภาษณ์)

ตาราง 5 สรุปบทบาทของกลุ่มอาชีพที่มีต่อสมาชิกในกลุ่ม

ชื่อกลุ่ม	บทบาทของกลุ่มอาชีพต่อสมาชิกในกลุ่ม					
	สนับสนุน ทุน	สนับสนุน ปัจจัยการผลิต	สนับสนุน การแปรรูป	สนับสนุน การตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการ อบรมความรู้ต่างๆ	สนับสนุน ด้านอื่นๆ
1. กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่	☐	☐	☐	☐	☐	
2. กลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่	☐	☐		☐	☐	☐
3. กลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์	☐	☐	☐			
4. กลุ่มเกษตรกรยังขึ้นบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วง น้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่	☐	☐		☐		☐
5. กลุ่มร้านค้าขายของชำ						☐
6. กลุ่มหัตถกรรมสานตะกร้า		☐	☐	☐		☐
7. กลุ่มนวดแผนไทย	☐	☐	☐			☐
8. กลุ่มผู้ทำแคบหมู			☐	☐		☐
9. กลุ่มผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่		☐	☐	☐		☐
10. กลุ่มผู้ทำโคม ตุง ล้านนา		☐	☐	☐		☐
11. กลุ่มผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง		☐	☐	☐		☐
12. กลุ่มผู้ทำพวงหรีด		☐	☐			

ตาราง 5 (ต่อ)

ชื่อกลุ่ม	บทบาทของกลุ่มอาชีพต่อสมาชิกในกลุ่ม					
	สนับสนุน ทุน	สนับสนุน ปัจจัยการผลิต	สนับสนุน การแปรรูป	สนับสนุน การตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการ อบรมความรู้ต่างๆ	สนับสนุน ด้านอื่นๆ
13. กลุ่มโรงสีข้าว		☐				☐
14. กลุ่มเย็บผ้า หมู่ที่ 1	☐	☐				
15. กลุ่มเย็บผ้าพัฒนาศรีล้านทอง		☐				
16. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ	☐	☐				☐
17. กลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด	☐	☐		☐	☐	☐
18. กลุ่มเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด	☐	☐			☐	☐
19. กลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่ และกลุ่มเงินทุน คูยิม บ้านน้ำแพร่	☐					
20. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่				☐		☐
21. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ				☐		☐
22. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7		☐		☐		
23. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8	☐	☐				
24. กลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่ และประธานกลุ่มอาชีพ แปรรูปถั่วลิสง	☐	☐	☐	☐		☐

จากตาราง 5 สามารถสรุปแยกออกมาได้ว่าแต่ละกลุ่มอาชีพนั้นให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนต่อสมาชิกในกลุ่มทั้งหมด 6 ด้าน เรียงตามลำดับความสำคัญ ดังต่อไปนี้

ลำดับที่หนึ่ง คือ การสนับสนุนด้านปัจจัยการผลิต รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการตลาด รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านเงินทุน รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการแปรรูป รองลงมาคือ การสนับสนุนด้าน กฎหมาย และอบรมความรู้ต่างๆ และสุดท้ายคือ การสนับสนุนด้านอื่นๆ

ตาราง 6 ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพที่มีต่อเทศบาลตำบลน้ำแพร่

ชื่อกลุ่ม	ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพที่มีต่อเทศบาลตำบลน้ำแพร่					
	ด้านการ สนับสนุน ทุนการผลิต	ด้านการ สนับสนุน ปัจจัยการผลิต	ด้านการ สนับสนุน การแปรรูป	ด้านการ สนับสนุน ทางการตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการ อบรมความรู้ต่างๆ	ด้านการ สนับสนุน ด้านอื่นๆ
1. กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่					☐	
2. กลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่				☐	☐	
3. กลุ่มทำการเกษตรอินทรีย์						☐
4. กลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วง น้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่				☐		
5. กลุ่มอาชีพร้านค้าขายของชำ						☐
6. กลุ่มอาชีพหัตถกรรมสับและสลัก		☐		☐	☐	☐
7. กลุ่มอาชีพนวดแผนไทย		☐				
8. กลุ่มอาชีพผู้ทำแคบหมู						
9. กลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบล น้ำแพร่	☐	☐				
10. กลุ่มอาชีพผู้ทำโคม ตุง ล้านนา						
11. กลุ่มอาชีพผู้ทำน้ำพริกตาแดง แม่หลวงแดง	☐			☐		☐

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อกลุ่ม	ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพที่มีต่อเทศบาลตำบลน้ำแพร่					
	ด้านการ สนับสนุน ทุนการผลิต	ด้านการ สนับสนุน ปัจจัยการผลิต	ด้านการ สนับสนุน การแปรรูป	ด้านการ สนับสนุน ทางการตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการ อบรมความรู้ต่างๆ	ด้านการ สนับสนุน ด้านอื่นๆ
12. กลุ่มอาชีพโรงสีข้าว						☐
13. กลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1						
14. กลุ่มอาชีพเย็บผ้าพัฒนาสตรีล้านทอง		☐				
15. กลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ					☐	☐
16. กลุ่มอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด					☐	
17. กลุ่มอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด					☐	
18. กลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่ม เงินทุนกู้ยืม บ้านน้ำแพร่	☐					
19. กลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านน้ำแพร่						
20. กลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ						☐
21. กลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7						
22. กลุ่มอาชีพผู้ทำพวงหรีด						

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อกลุ่ม	ความคาดหวังของกลุ่มอาชีพที่มีต่อเทศบาลตำบลน้ำแพร่					
	ด้านการ สนับสนุน ทุนการผลิต	ด้านการ สนับสนุน ปัจจัยการผลิต	ด้านการ สนับสนุน การแปรรูป	ด้านการ สนับสนุน ทางการตลาด	สนับสนุนเรื่อง กฎหมาย และการ อบรมความรู้ต่างๆ	ด้านการ สนับสนุน ด้านอื่นๆ
23. กลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ หมู่ที่ 8						☐
24. กลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่และประธานกลุ่ม อาชีพแปรรูปถั่วลิสง	☐	☐	☐		☐	☐

จากตาราง 6 สามารถสรุปแยกออกมาได้ว่าแต่ละกลุ่มอาชีพนั้นมีความคาดหวังอะไรต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ทั้งหมด 6 ด้าน เรียงลำดับความสำคัญ ดังต่อไปนี้ ลำดับที่หนึ่ง คือ การสนับสนุนด้าน กฎหมาย และอบรมความรู้ต่างๆ รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านปัจจัยการผลิต รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านเงินทุน รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการตลาด รองลงมาคือ การสนับสนุนด้านการแปรรูป และสุดท้ายคือ การสนับสนุนด้านอื่นๆ

**แนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวัง ระหว่างกลุ่มอาชีพ
และเทศบาลตำบลน้ำแพร่ในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนในเขต
เทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่**

การศึกษาแนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวัง ระหว่างกลุ่มอาชีพ และเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ นั้นศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวังระหว่างกลุ่มอาชีพ และเทศบาลตำบลน้ำแพร่ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และในการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาจากกลุ่มประชากรที่ประกอบไปด้วย ผู้ที่เข้าร่วมการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ในวันที่ 4 มีนาคม 2556 ตั้งแต่เวลา 13.00-16.00 น. ณ หอประชุมเทศบาลตำบลน้ำแพร่ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมวางแผน ด้วยกันทั้งหมด 12 กลุ่มอาชีพ ประกอบด้วย

1. ตัวแทนกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่
2. ตัวแทนกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพตำบลน้ำแพร่
3. ตัวแทนกลุ่มเกษตรยั่งยืนบ้านหนองปลามัน/ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ตำบลน้ำแพร่
4. ตัวแทนกลุ่มอาชีพหัตถกรรมสบู่แกะสลัก
5. ตัวแทนกลุ่มอาชีพผู้ทำเครื่องเทศและดอกไม้จันทน์ ตำบลน้ำแพร่
6. ตัวแทนกลุ่มอาชีพเย็บผ้า หมู่ที่ 1
7. ตัวแทนกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ
8. ตัวแทนกลุ่มอาชีพเจ้าของโรงผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด
9. ตัวแทนกลุ่มอาชีพผู้ปลูกถั่วเหลือง ตำบลน้ำแพร่และกลุ่มเงินทุนกู้ยืม บ้านน้ำแพร่
10. ตัวแทนกลุ่มอาชีพเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร บ้านถ้ำดอกคำ

11. ตัวแทนกลุ่มสตรีแม่บ้านตำบลน้ำแพร่และประธานกลุ่มอาชีพแปรรูปถั่วลิสง
12. ตัวแทนกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตำบลน้ำแพร่

เนื่องจากกลุ่มประชากรดังกล่าว เป็นตัวแทนของกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่ และตัวแทนของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ที่มีความคาดหวังร่วมกันที่จะช่วยกันในการบริหารเศรษฐกิจชุมชนตำบลน้ำแพร่ ซึ่งเนื้อหาของการประชุม วางแผน เกี่ยวกับความคาดหวังทั้งของกลุ่มอาชีพ และเทศบาลในการบริหารเศรษฐกิจชุมชน ตำบลน้ำแพร่ พบว่า

จากการประชุม วางแผน เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวังระหว่างกลุ่มอาชีพ และเทศบาลตำบลน้ำแพร่ครั้งนี้มีกลุ่มอาชีพหลายกลุ่มนั้นมีความต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ทำตามความคาดหวังจากทางกลุ่ม และกลุ่มอาชีพดังกล่าว นั้นก็จะทำตามความคาดหวังจากเทศบาลตำบลน้ำแพร่เช่นกัน ดังนี้

1. ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 โดย นางแสงเดือน ยะบาล ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ คือ อยากให้ทางเทศบาลให้การสนับสนุนเรื่องของ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ให้กับทางกลุ่มเกษตรกรเพื่อนำไปใช้ในพืชไร่ พืชสวน รวมไปถึงในเรื่องของการตลาด โดยอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เข้ามาช่วยเหลือ และจัดการให้ เพราะไม่ต้องการขายสินค้า เช่น ลำไย มะม่วง ผ่านพ่อค้าคนกลาง โดยอยากให้มีเจ้าหน้าที่จากทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เข้ามาแนะนำ และให้ความรู้กับทางกลุ่มอาชีพต่างๆ บ้าง

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ยื่นโครงการต่อทางรัฐบาลไปแล้ว และทางรัฐบาลได้อนุมัติมาแล้วว่าในปีนี้จะมีการตั้งจุดรับซื้อลำไยโดยตรงโดยที่ไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง และทางรัฐบาลก็อนุมัติเป็นจำนวนเงิน 50 ล้านบาท โดยมีจุดรับซื้อ 2 จุด คือ 1. หน้าเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และ 2. ที่เทศบาลตำบลแม่ปิง โดยให้ตั้งจุดให้เกษตรกรนำสินค้ามาจำหน่ายโดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง แต่มีข้อแม้ว่าต้องเป็นลำไยที่มัดเป็นพวงเท่านั้นที่รับซื้อ ส่วนลำไยร่วงทางจุดไม่ได้รับซื้อ และจากตอนนี้ไปทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะให้ความช่วยเหลือในด้านการตลาดอย่างเต็มที่ และจะไม่ให้ผ่านมือของพ่อค้าคนกลางโดยเด็ดขาด ส่วนเรื่องของ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ทางเทศบาลน้ำแพร่จะมอบให้ทางชมรมกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพ ตำบลน้ำแพร่จัดการและดูแลทั้งหมด รวมไปถึงเรื่องปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ให้กับทางกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกลำไยในตำบลทั้งหมด

2. ตัวแทนกลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ โดย นายพิรุณ ทองดี ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ คือ ตามที่ทราบกันอยู่แล้วว่ากลุ่ม เกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ของเรานั้นมีปัญหาในเรื่องทางกฎหมาย พ.ร.บ. ข้อบังคับต่างๆ รวมไปถึงได้รับการกลั่นแกล้งจากทางกรมการเกษตร โดยสารวัตรเกษตร และปัญหาสำคัญ

ของเรานั้นส่วนมากจะเป็นเรื่องลิขสิทธิ์ ตราสัญลักษณ์สินค้า โดยถูกกล่าวหาว่าทางกลุ่มติดฉลาก และขายไม่ถูกต้อง ทางกลุ่มคิดว่าทางกลุ่มไม่ได้รับความยุติธรรม แก่ทางกลุ่มดำเนินการแก้ติดฉลากไม่ถูกต้องก็ถูกกล่าวหาว่าทำผิด และถูกปรับ จนถึงขั้นถูกดำเนินคดีในชั้นศาล โดยที่ทางกลุ่มนั้นไม่มีเจตนาที่จะทำผิด ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้กลุ่มผู้ทำอาชีพการผลิตข้าวโพดนั้นต้องการอยากที่จะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ ได้เชิญวิทยากร นักวิชาการ ที่มีความรู้ในเรื่องของกฎหมาย พ.ร.บ. ข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมาให้ความรู้ และให้คำแนะนำกับทางกลุ่ม เพื่อที่ว่าทางกลุ่มนั้นจะได้มีความรู้และเข้าใจ และจะไม่ได้ทำผิดซ้ำๆ ต่อไป ซึ่งหากพูดไปนั้นไม่ว่าจะเป็นตัวของประธานกลุ่มหรือสมาชิกกลุ่มเองนั้นก็มีความรู้บ้าง จบการศึกษากันแค่ ป. 4 นั้นเป็นส่วนมาก ทั้งนี้อยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เข้ามาช่วยเหลือในส่วนนี้อย่างจริงจัง

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ที่ผ่านมานั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็ได้จัดเวทีเสวนาให้ความรู้ในด้านต่างๆ แก่เกษตรกรอยู่แล้ว และได้เชิญนักวิชาการ ผู้มีความรู้มาให้ความรู้อยู่บ้างแล้วเป็นจำนวน 2 ครั้ง แต่อย่างไรก็ตามทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้สัญญาว่า จะดำเนินการประสานทางวิทยากร และนักวิชาการมาให้ความรู้กับทางกลุ่มอีกครั้งในเวลาอีกไม่นานนี้อย่างแน่นอน

3. ตัวแทนกลุ่มแปรรูปถั่วลิสง โดย นางจันทร์ทิพย์ ธรรมมะ ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ คือ ในปัจจุบันนี้ทางกลุ่มยังขาดแคลนในเรื่องของอุปกรณ์ในการทำอาชีพ เช่น อุปกรณ์เครื่องผ่าซีก และขาดวัตถุดิบในการทำคือ ถั่วลิสงขาดตลาดและไม่พอที่จะนำมาแปรรูป ซึ่งทางกลุ่มนั้นต้องสั่งสินค้ามาจากทางจังหวัดเชียงราย ซึ่งต้นทุนนั้นมีมากและไม่ต้องพูดถึงกำไรเลยแทบจะไม่มี ดังนั้นจึงอยากจะให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เข้ามาให้การสนับสนุนในด้านของอุปกรณ์แก่ทางกลุ่มที่ยังขาดเครื่องผ่าซีก เพราะทุกวันนี้ทางกลุ่มยังใช้แรงงานคนในการผ่าซีกซึ่งทำให้ใช้เวลานาน และได้ผลผลิตน้อยรวมถึงค่าจ้างแรงงานที่สูงหักลบแล้วแทบจะไม่เหลือกำไรในการผลิต และที่สำคัญทางกลุ่มนั้นอยากจะให้ทางตัวนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นั้นเห็นความสำคัญของกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มภายในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้การสนับสนุนกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มอย่างเทียมกัน

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า หากมีโอกาสทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะดำเนินการตามคำร้องขอให้แก่ทางกลุ่มเองนั้น รวมไปถึงกลุ่มอาชีพทุกๆ กลุ่ม แต่ในปัจจุบันนี้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ยังมีปัญหาในเรื่องของทางงบประมาณ ที่ปัจจุบันนี้ทางเทศบาลได้ยกฐานะขึ้นมาเป็น

เทศบาลตำบลยังใหม่อยู่เพียง 2-3 ปีเท่านั้น ถือว่ายังไม่ได้รับงบประมาณอย่างเต็มอัตราในฐานะของเทศบาลตำบล แต่ยังได้รับงบประมาณในฐานะของ อบต. อยู่ แต่อย่างไรก็ตามทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้สัญญาว่าจะดำเนินการให้อย่างรวดเร็วที่สุด

4. ตัวแทนกลุ่มหัตถกรรมสบู่แกะสลัก โดย นางพรพิมล ทะพงษ์ ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ว่า ในปัจจุบันในตอนนี้องค์กลุ่มถือว่ายังไม่มีปัญหาอะไร แต่ในระยะยาวนั้นอาจจะมีซึ่งในปัจจุบันนี้ทางกลุ่มได้ดำเนินการเรื่องของสินค้าของทางกลุ่มได้รับมาตรฐานในเรื่อง OTOP อยู่ในระดับ 2 ดาว และคิดว่าในระยะยาวนั้นทางกลุ่มเกิดปัญหาแน่นอน ทั้งในเรื่องงบประมาณ ค่าใช้จ่าย และในปัจจุบันปัญหาที่เห็นได้เด่นชัดคือ ทางกลุ่มไม่มีสมาชิก และบุคลากรในการผลิต ทั้งนี้ทางกลุ่มอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ประสานในเรื่องของบุคลากร เข้ามาช่วยในการผลิตสินค้าให้กับทางกลุ่มโดยทางกลุ่มรับรองว่าให้ค่าจ้าง ค่าตอบแทนสูง และอีกอย่างทางกลุ่มอยากให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จ้างชาวสาร งานต่างๆ เพื่อที่จะให้ทางกลุ่มนั้นได้ไปออกร้านค้า หรือได้จัดบูธแสดงสินค้าของทางกลุ่มในสถานที่ต่างๆ เพื่อที่จะให้คนทั่วไปรู้จักสินค้าของทางกลุ่มมากขึ้น

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ก่อนอื่นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ขอแสดงความดีใจด้วยที่สินค้าของทางกลุ่มนั้นได้ระดับ 2 ดาว ในเรื่องของ OTOP และทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่สัญญาว่า หากมีงานหรือเทศกาลเกี่ยวกับการแสดงสินค้าต่างๆ ภายในตำบล อำเภอ หรือในจังหวัดทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะดำเนินการจ้างชาวสารให้แก่ทางกลุ่มทราบทันที เพราะเนื่องจากตัวของนายกเทศมนตรีเองนั้นเป็นคณะกรรมการในเรื่องดังกล่าวในระดับอำเภออยู่แล้ว และในเรื่องของตัวบุคลากรที่ต้องการให้มาช่วยในการผลิตนั้น ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะคอยเป็นศูนย์กลางและจะพยายามกระจายข่าวสารทั้งในและนอกตำบลให้คนมาทำงานในกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่ของเราเอง

5. ตัวแทนกลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ โดย นายอนุช บัญมาเรือง ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ว่า สำหรับกลุ่มอาชีพของผมที่ผ่านมาแล้วถือว่าได้รับการสนับสนุนจากด้านวิชาการ และทางด้านการติดตามของการป้องกันโรคต่างๆ และถือว่าทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ก็ได้ให้การสนับสนุนกับทางฟาร์มในหลายๆ ด้าน เช่น การสนับสนุนเรื่องยาฆ่าเชื้อ และในอดีตที่ผ่านมาที่มีปัญหาด้านไข่หวัดนกก็ได้รับมือกันหาทางแก้ไขร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ แต่ในส่วนลึกๆ แล้วนั้นยังมีปัญหาในการประกอบอาชีพอยู่ เช่น ในด้านของสภาพสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อประโยชน์แก่ทางฟาร์ม แต่ความต้องการอีกประเด็นต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่คือ ต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จัดตั้งกองอำนวยการ

เกี่ยวกับเรื่องของปลุสสัตว์ตำบลขึ้นมา เพื่อให้ดำเนินการจัดการในเรื่องของปลุสสัตว์ภายในตำบลทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโรคระบาดของสัตว์ เช่น ไก่ หมู วัว ควาย ภายในตำบล เป็นต้น

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ใจจริงๆ ของเรานั้นก็อยากจะให้มีกองอำนวยการปลุสสัตว์เกิดขึ้น แต่เนื่องจากที่กล่าวมาแล้วนั้นว่าทางเทศบาลตำบลของเรานั้นพึ่งยกฐานะขึ้นมาใหม่ได้ 2-3 ปี จึงมีปัญหาในเรื่องของงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด แต่ในปัจจุบันนี้ ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้จัดตั้งกองอำนวยการป้องกันสาธารณสุขขึ้นมาก่อน แต่ยังไม่สมบูรณ์เต็มรูปแบบเพื่อบรรเทาสาธารณสุขภายในตำบล แต่เรื่องของการจัดตั้งกองอำนวยการปลุสสัตว์นั้นจะรับไว้พิจารณาแต่ตอนนี้ขอชะลอไว้ก่อน แต่อย่างไรทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่สัญญาว่าจะทำให้ได้เพื่อบรรเทาทุกข์ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลน้ำแพร่

6. ตัวแทนกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ โดย นายทวีศิลป์ วิโสภา ได้แสดงข้อคิดเห็นและความต้องการในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ว่า ก่อนอื่นทางกลุ่มขอขอบคุณเกี่ยวกับเรื่องของงบประมาณที่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ทำโครงการไปยังรัฐบาลร่วมกับทางเทศบาลแม่ปิ้ง เพื่อมาบริหารในกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่เพื่อที่ทางกลุ่มจะได้พัฒนาและเจริญก้าวหน้าต่อไป

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้เห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าว เพราะทางตำบลน้ำแพร่นั้นถือได้ว่ามีประชาชนและกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกกล้วยคุณภาพเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จึงได้เห็นความสำคัญ และได้ทำโครงการเพื่อดึงงบประมาณดังกล่าวเข้ามาในตำบลเพื่อจะได้พัฒนาความเป็นอยู่ของกลุ่มเกษตรกรในตำบลให้ดีขึ้น

7. ตัวแทนกลุ่มอาชีพแม่บ้าน ตำบลน้ำแพร่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการประชุมครั้งนี้ต่อทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ และทางกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มภายในตำบลว่า หากต้องการแหล่งเงินทุนเพื่อสร้างอาชีพนั้น ทางกลุ่มมีแหล่งเงินทุนของกลุ่มพลังสตรี ตำบลน้ำแพร่ที่ได้ร่วมมือกับทางอำเภอพร้อมจัดตั้งแหล่งเงินทุนนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะให้เงินทุนแก่ทุกๆ กลุ่มอาชีพนำไปสานฝันในการประกอบอาชีพของตนเอง โดยให้ดำเนินการในรูปแบบการกู้ยืมในอัตราร้อยละ 3 บาท ต่อปี และให้กู้ยืมแบบปีต่อปี

ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นายกเทศมนตรี มานิต วงษา และคณะผู้บริหาร ได้ให้ความเห็นดังกล่าวในการประชุมครั้งนี้ว่า ถือว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่ภายในตำบลน้ำแพร่นั้นจะมีแหล่งเงินทุนกู้ยืมแหล่งใหม่ เพื่อเป็นหนทางอีกทางหนึ่งที่จะเป็นแหล่งสร้าง

ประโยชน์แก่กลุ่มอาชีพภายในตำบลได้พัฒนาขึ้นไปอีกระดับ และที่สำคัญเป็นการช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระของทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่อีกทางหนึ่งด้วย

ซึ่งจากการประชุม วางแผน เกี่ยวกับการพัฒนากลุ่มอาชีพร่วมกับทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ดังกล่าวนี้ สามารถสรุปออกมาเป็นตารางแนวทางที่คาดหวังและที่เป็นไปได้ของทั้งสองฝ่าย ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 แนวทางที่คาดหวังและที่เป็นไปได้ของทั้งสองฝ่าย

กลุ่มอาชีพ	แนวทางที่คาดหวังและที่เป็นไปได้ของทั้งสองฝ่าย											
	สนับสนุน		สนับสนุน		สนับสนุน		สนับสนุน		สนับสนุนเรื่อง		สนับสนุน	
	ทุน		ปัจจัยการผลิต		การแปรรูป		การตลาด		กฎหมาย และอบรม		ด้านอื่นๆ	
	ความรู้ต่างๆ											
	กลุ่ม	ท.ต.	กลุ่ม	ท.ต.	กลุ่ม	ท.ต.	กลุ่ม	ท.ต.	กลุ่ม	ท.ต.	กลุ่ม	ท.ต.
1. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7							☐	☐			☐	-
2. กลุ่มอาชีพเกษตรกรกรทำนาตำบล น้ำแพร่									☐	☐		
3. กลุ่มแปรรูปถั่วลิสง					☐	-						
4. กลุ่มหัตถกรรมสมุนไพรและสลัก											☐	☐
5. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ											☐	-
6. กลุ่มผู้ปลูกถั่วลิสงคุณภาพตำบลน้ำแพร่	☐	☐										

จากตาราง 7 สามารถสรุปออกมาได้ ตามผลการศึกษา ดังนี้

1. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงสุกร หมู่ที่ 7 ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นและต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่องของการตลาด และสนับสนุนเรื่องอื่นๆ คือ เรื่องปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ให้กับทางกลุ่มเกษตรกรเพื่อนำไปใช้ในพืชไร่ พืชสวน ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และรับข้อเสนอในเรื่องของการตลาด คือ ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้น จะหาทางช่วยเหลือในเรื่องการตลาดอย่างแน่นอน แต่ในส่วนของการสนับสนุนเรื่อง ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ไม่สามารถสนับสนุนได้โดยตรง แต่ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่นั้นได้มอบหน้าที่ให้ทางชมรมกลุ่มผู้ปลูกลำไยคุณภาพ ตำบลน้ำแพร่จัดการและดูแลเรื่องนี้ทั้งหมด

2. กลุ่มเกษตรกรทำนาตำบลน้ำแพร่ ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นและต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่อง กฎหมาย และอบรมความรู้ต่างๆ โดยต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เชิญวิทยากร นักวิชาการ ที่มีความรู้ ในเรื่องของ กฎหมาย พ.ร.บ. ข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมาให้ความรู้ และให้คำแนะนำกับทางกลุ่ม ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และรับข้อเสนอในเรื่องดังกล่าว โดยทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้รับปาก และจะดำเนินการประสานทางวิทยากร และนักวิชาการมาให้ความรู้กับทางกลุ่มอีกครั้งในเวลาอีกไม่นานนี้อย่างแน่นอน

3. กลุ่มแปรรูปถั่วลิสง ที่ได้แสดงข้อคิดเห็น โดยต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่อง การสนับสนุนการแปรรูป ที่ทางกลุ่มยังขาดยังขาดแคลนในเรื่องของอุปกรณ์ในการทำอาชีพ เช่น อุปกรณ์เครื่องผ่าซีก และขาดวัตถุดิบในการทำคือ ถังลิสงขาดตลาดและไม่พอที่จะนำมาแปรรูป ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และให้ความเห็นว่า หากมีโอกาสทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะดำเนินการตามคำร้องขอให้แก่ทางกลุ่มเอง แต่ตอนนี้ขอรับเรื่องไว้ก่อน เหตุผลในเรื่องของงบประมาณที่มีไม่เพียงพอ ซึ่งปัจจุบันนี้เทศบาลยังได้รับงบประมาณในฐานะของ อบต. อยู่แต่อย่างไรก็ตามทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้สัญญาว่าจะดำเนินการให้อย่างรวดเร็วที่สุด

4. กลุ่มหัตถกรรมสมุนไพรสะลัก ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นและต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่องอื่นๆ คือ ต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็นศูนย์กลางประสานในเรื่องของบุคลากร เข้ามาช่วยในการผลิตสินค้าให้กับทางกลุ่ม และต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่เป็นศูนย์กลาง แจ้งข่าวสาร งานต่างๆ เพื่อที่จะให้ทางกลุ่มนั้นได้ไปออกร้านค้า หรือได้จัดบูธแสดงสินค้าของทางกลุ่มในสถานที่ต่างๆ ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และให้ความเห็นว่า

และรับเรื่องดังกล่าวว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่สัญญาว่า หากมีงานหรือเทศกาลเกี่ยวกับการแสดงสินค้าต่างๆ ภายในตำบล อำเภอ หรือในจังหวัด ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะดำเนินการแจ้งข่าวสารให้แก่ทางกลุ่มทราบทันที และทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะคอยเป็นศูนย์กลาง และจะพยายามกระจายข่าวสารทั้งในและนอกตำบลให้คนมาทำงานในกลุ่มอาชีพในตำบลน้ำแพร่

5. กลุ่มเจ้าของฟาร์มเลี้ยงไก่พันธุ์เนื้อ ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นและต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่องอื่นๆ คือ ต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จัดตั้งกองอำนวยการเกี่ยวกับเรื่องของปศุสัตว์ตำบลขึ้นมา เพื่อให้ดำเนินการจัดการในเรื่องของปศุสัตว์ภายในตำบลทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโรคระบาดของสัตว์ เช่น ไก่ หมู วัว ควาย ภายในตำบล ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และให้ความเห็นว่า ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่จะขอรับเรื่องไว้พิจารณาแต่ตอนนี้ขอชะลอไว้ก่อน แต่อย่างไรทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่สัญญาว่าจะทำให้ได้ เหตุผลเพราะเรื่องของงบประมาณเนื่องจากทางเทศบาลตำบลของเรานั้นพึ่งยกฐานะขึ้นมาใหม่ได้ 2-3 ปี จึงมีปัญหาในเรื่องของงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด และสัญญาว่าจะดำเนินการให้ได้

6. ตัวแทนกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่ ที่ได้แสดงข้อคิดเห็นและต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สนับสนุนในเรื่องเงินทุน โดยทางกลุ่มต้องการให้ทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ให้การสนับสนุนเรื่องทุนในการบริหารกลุ่ม ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี นั้นได้รับทราบข้อมูล และให้ความเห็นว่า ปัจจุบันทางเทศบาลตำบลน้ำแพร่ได้ทำโครงการไปยังรัฐบาลร่วมกับทางเทศบาลตำบลแม่ปิง เพื่อขอเงินทุนสนับสนุนเพื่อมาบริหารในกลุ่มผู้ปลูกกล้วยคุณภาพตำบลน้ำแพร่แล้ว

7. กลุ่มแม่บ้าน ได้แสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่าหากต้องการแหล่งเงินทุนเพื่อสร้างอาชีพนั้น ทางกลุ่มมีแหล่งเงินทุนของกลุ่มพลังสตรี ตำบลน้ำแพร่ที่ได้ร่วมมือกับทางอำเภอพร้อมจัดตั้งแหล่งเงินทุนนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะให้เงินทุนแก่ทุกๆ กลุ่มอาชีพนำไปสานฝันในการประกอบอาชีพของตนเอง โดยให้ดำเนินการในรูปแบบการกู้ยืมในอัตราร้อยละ 3 บาท ต่อปี และให้กู้ยืมแบบปีต่อปี ซึ่งทางฝ่ายคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลน้ำแพร่ นำโดย นาย มานิต วงษา นายกเทศมนตรี ได้ให้ความเห็นดังกล่าวว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่ภายในตำบลน้ำแพร่นั้นจะมีแหล่งเงินทุนกู้ยืมแหล่งใหม่ให้กลุ่มอาชีพได้นำเงินทุนนั้นไปพัฒนากลุ่มอาชีพของตนเอง

จากการประชุม วางแผนร่วมกันทั้งสองฝ่ายนั้นสามารถสรุปความเป็นไปได้ของแนวทางความร่วมมือให้บรรลุตามบทบาทที่คาดหวังที่เป็นไปได้ ร่วมกันระหว่างกลุ่มอาชีพภายในตำบลน้ำแพร่ และเทศบาลตำบลน้ำแพร่ สามารถสรุปแนวทางได้ ดังนี้

1. จัดตั้งเครือข่าย องค์กร กลุ่มอาชีพ โดยมีคณะกรรมการของเครือข่ายที่มาจากทุกกลุ่มอาชีพ
2. จัดทำแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับกลุ่มอาชีพแบบมีส่วนร่วมเป็นประจำทุกปี โดยให้มีการจัดประชุมก่อนทำแผนพัฒนาประจำปีของเทศบาล
3. ให้กลุ่มอาชีพมีส่วนร่วม ทั้งก่อน และ ระหว่าง การดำเนินโครงการ
4. ให้กลุ่มอาชีพมีส่วนร่วมในการติดตาม และประเมินผลตามแผนหรือโครงการที่วางไว้ร่วมกัน